

Bomben

En roman av

Christina Nordlander

*Le chien: sur le chien je n'ai rien à dire
c'est un soupir et c'est un cri
c'est un spasme un charivari
La ville: sur la ville je n'ai rien à dire*

*Le cœur: sur le cœur je n'ai rien à dire
du silence à jamais détruit
Le sourd balaye les débris
Le soleil: ô monstre, ô Gorgone, ô Méduse, ô soleil.*

(Ur *Chêne et chien*, av Raymond Queneau)

Korridor, blank blå himmel

Hon springer förbi och det gör ont att andas när luften hamrar ner i det ömma mjuka i en. Ont fast den smakar besk plast och blött grått järn och det där skinnfina i glaset. Åh himmel. Gammal fruktblå sen klar himmel. Ont fast det gör ont. Hennes fötter är bara och halkar. Svetten är som smör. Smakar salt på huden. Hon halkar i den. Hennes fotspår är månar av grov väta när hon ser sej om. Hon ska inte se sej om för det är farligt. Hon ser sej om i alla fall. Hennes kropp är ynkelig rädd. Den vacklar eller skumpar eller halkar och vill inte vidare. Det gör ont. Det gör värre ont att bli fast. Hon ser sej om.

Ingen. Så det var inte farligt. Hennes ögon är rädda blixtriga djur i huvudet, de vrider sig fast på skallen och de hoar av rädsla och hon vacklar där hon står nu. Kroppen växt på sista tiden. Benigt högt torn. Och Tant säger det går över snart du vänjer dej det händer alla åt dina tabletter nu du får gå ut sen. Hon blev svag. Illamående vacklade huvudet var som om det snurrade. Hela tiden. Åt dina tabletter du växer nu det blir bra. Men uniformen glappar. Hon växer för att hennes kropp vill spränga den. Det säger Tant det ska hon inte tro bara ljug. Lur. Tyget fluggrått. Flugor eller nånting är äckliga larver först. Vita som det vita på naglarna. Sen kryper de i puppor som är som sovsäcken den gråa med en flagga och bokstäver på. Och de växer och pupporna går sönder och då är de fria. Hon tror hon håller på och blir fri från puppan. Blusen har stora spretiga jack mellan knapparna. För hennes rundade bitar där fram spänner. Ser ut som håll. Och byxorna är för korta. De når inte skorna när hon har skor på sig. De visar fina små perfekta fotknölar åt båda hållen och fula spretiga vader helt vita. Ögon vacklar skriker vågar inte se korridoren. Men inte farligt. Bara tomt. Fotspår med kall salt svett. Som om hon gått på havet. Det finns salt i havet. Det är blått och har vågkammor som stävande vita svanar av spetsbroderat skum, speglingarna av de sköna ranka vita molnen ovanför. Fint. Vind som smakar som svetten rinner i hennes mun nu. För det är järnigt och klabbigt och kallt. Tant har visat bilder och berättat...

Korridoren är en stor låda som någon dragit i tills den inte är en låda längre. Där borta svänger den. Men inte där. Där kan man inte se dörren. Den viker sej som papplådor gör. Det finns en vägg som är en stor glasskiva med ett nät av järntrådar igenom. Två fönster och en dörr och går man rakt mot dem kan man bara se järntrådarna för sen är glaset några blanka skuggor på varann. Fast dörren står öppen och är aldrig låst. Hon hade kunnat låsa den bakom sig. Men för livsfarligt och hon var rädd och snabb av rädslan. Kanske behövs nyckelkort. Tant kommer med visslande plastknivar i dörrarna. Kjolar som prasslar. Dunkel. Eller gamla nycklar med en taggig blank tandrad. Hon kan inte minnas låset. Visst. Visst kan hon minnas. Rödlackerat järn. Kallt i handen och blixtrande av svett. Hon tog i där med fingrarna mot dörrkanten för att svänga ut i korridoren. Men smal slät springa eller ett plågat håll för nyckeln. Kan inte minnas. Inte för döden eller rädsla för nynnande smärtan. Behöver inte minnas snart för frihet frihet... finns inget sådant ord. Ett fotspår suger till och mattar och sjunker i golvet. Ord än. Taket vitt och fjälligt och har kakformsrunda lampor som också är vita fast slätare. Sju hela vägen bort till svängen och glasdörren. Hon kan räkna längre men hon vet inte riktigt hur långt. De lyser inte bara fönstrena som lyser. Och de sitter för högt också för henne fast hon är ett benigt torn. Hon kan nå med handen och det är kyligt. Kanske kroka sig fast häva sig upp. Inte nu inte tid. Bara himmel där uppe. Sen kvällhimmel som när blodet mörknar blånar under huden. Tant säger det går över också det. Tant säger ditt fel. Inga tak eller trän eller moln. Himmel.

Väggarna nästan samma färg som päronkrämen i sitt kupade lilla glitter i en djuptallrik på brickan ibland. Fast slöare damm över. Flisor är borta och sen bara mjölvitt. Golvet med fyrkantiga prickiga plattor där hennes fot när nästan tvärs över. Meningen ska se ut som sten. För svart för vitt smakar plast på fötterna. Blåspeglingar. Ingen tid med skor. Klumpiga skor snören som river. Kängor. Kängor säger Tant. Hon kan inte springa i dem. Springa måste snart. Fast hon andas igen gör gott gör mot-ont. Det spritter flämtar i henne. Luft luft smakar plast hennes svett hennes blod. Med kängorna når hennes fot nästan över två skarvar i plattorna. Kan inte vänta. Om steg nu... tyst, tyst mot skriken ringlar i hennes hjärta men stegen blixtrande höga steg Tant Tant... om hon hör dem är hon död fast hon springer och skriker flämtande på luft lungorna heter det de behöver luft. Om då är allt meningslöst så hon springer slippa höra. Lampa till. Två lampor. Halka nästan falla på väggen slår i hennes axel spricka ont ont dånande ljus i huvudet. Tre lampor. Tio hela vägen. Snart slut korridoren då kommer hennes

ögon att rycka öppna dröm självfallet. Inte än. Låt det inte vara en dröm riktigt än. Hon har drömt länge om flykt. Borde vara så det heter.

Korridoren öppnar sig som gälarna på ett djur. Måste vara skugga på väggen om någon kommer. Fluggrått. Ansiktet blekt skakande rött. Tant kommer. Kjolar som prasslar vitt som papper. Bara en dröm än. Än. Många korridorer nu. Dörrar blanka klackarna på Tants skor de som blixtrar i golvet. Hon öppnar inte dörrar de har blinkande blanka springor för nyckelkort. Men korridorer. Tre att välja på. Bredare här. Luften har en doft som är som vatten när man är törstig. Men hon har svängt. Fönstren bakom sej. Det blåa är borta. Väggarna har bilder på sig. Den ena är målad med fåglar som liknar tunna utdragna flytiga bokstäver. Strimor moln. Blått och lila fast lugnande. Lugnande som den lila mintsaken av ett piller. Andra väggen tre plåtbitar med bokstäver och pilar mot varsin korridor. Gör ont att titta på. Hon kan inte läsa men Tant säger hon kan få lära sej snart. Tant inte än inte nu.

Ena korridoren går bort mellan plastiga dörrar med bokstäver på. Dörrarna blir smala och skeva där borta. Sen finns det ett fönster men det gör ont att titta på. Inget blått. Hon vill ha det blåa hon behöver det. Grönt där utanför. Grönt som om himlen brinner med gaslägor. Golvet har en fyrkant grönt ljus. Dörrarna blixtrar hon vill inte dit inga steg än ingen har märkt att hon springer och hennes spår är kletiga månar bakom. Andra korridoren är bättre. En ny rad med fönster. Höga tunna bara blå himmel utanför men den är god. Hon vill gå där. Hon är hungrig på den blåa himlen. Det finns inga fönster i hennes rum. Fanns inte. Rummet kan vara borta nu det har smält världen är en kladdig puppa och Tant Tant kommer snart kjolar skor och hjälp en klo av sockrat järn. Men den tredje korridoren...

Men den tredje korridoren. Kort och sen en trappa. Trappor är farliga de ser ut som om de kan vika sej. Hon vacklar och sen går hon fram i ett tunt högt steg och sen rusar hon och krälar uppför stegen som hon kröp när hon var liten. Trött. Lungor som porlar av blod. Lite värre för varje steg. Lite värre när de får tag i henne så skynda. Stegen har strimor av något stjärnigt blankt svart kornigt på kanterna. För och inte halka. Skosulor. Känns som tänder på henne. Blodet kan spruta upp överallt nu. Hon ser sin hand ligga på det väsande vassa svarta och kravla och få grepp. Dra henne upp. Resten av henne. Det är en vit hand och den griper inte bra. Kallt nu. Hon tänker blod rött värme. Om det rinner ur henne. För hon rispar sig det gör ont. Då blir det kallt. Det strilar kallt genom luddet på huvudet. Vatten. Hon är törstig det är något vått i hennes mun men det smakar salt järnrost blod. Skakar på huvudet och inga droppar bara luft. Den smakar inte som luft brukar. Vassa grymma kanter. Hon biter om läpparna och hennes lungor buktar och skakar och hon kan kravla nu slät mark. Fanns två ledstänger. Om hon sett. De glänser som bestick. Hon krälar vidare och plattorna låtsasstenen blir något borstigt vasst som tunna klösande naglar. Hon är trött nu. Hon sänker nästan huvudet till det där som klöser hennes hud där den är bar. Mörkt. Och luften drar fina fingrar på hennes huvud. Sluta då sluta kylan varför måste ni plåga sluta hon andas till sist och det är välsignat. Måste vara farligt. När så gott så vindfyllt så sublimt. Hon andas som hon aldrig andats förr hon andas så hennes huvud virvlar.

Himmel framför henne. Himmel i glas som en retorter som är så stor att man inte kan se att den kröker sig. Två glasdörrar inga... inga... noll handtag är det. För att öppna som ett ögonlock. Svart plastig borste längst ner som den ytan som hon krupit över. Ramarna är fotoblankt gråa. Så himmel som pussar på glaset. På väg mot lila kväll och denna luft som luktar så att man inte kan beskriva den. Som frihet. Som frihet när den föll som ett farligt blixregn i hennes plastiga rum och hon störtade på golvet och höll sig om huvudet för att det inte skulle skrika skrika BRISTA av tanken när det gjorde så lysande ont. Lite luft här. Annorlunda luft utifrån. Den krälar genom sprickor i det hela släta glaset. Det rivande pälsiga farliga var bara en bit matta på stenen. Hon kan skjuta den åt sidan klösa undan den. Inte farligt för hennes fingrar. Himmel över dörren himmel som i drömmar som nästan river bort ögonlocken. Och en grå tallrik jord med klossar som hus och fina träd som ser äkta ut och ett smältande foto i bakgrunden. Det var ett rödplastigt bord i lekrummet och Tant hade ställt upp en balja som var plåtig som ett badkar och hade uniformsgrå sand i botten. Instuckna legoträd i spetsiga spiraler med plattor längst ner för att stå rakt i sanden. Legohus som gnisslade när bordet skakade och människor med leenden som de vackra döda faraonerna och armar och ben som man kunde böja. Och en grålerig sjö i ena änden. Och vid sjön några antiloper och zebror och ett smygande lejon. Från leklådan. De hade savanngröna plastplattor under fötterna. Liten värld. Skulle få leka med den. Fast Tant såg på ögon som två döda solar.

Bakgrunden måste vara ett foto. Och tejpat på baljans plåtiga kant. Lite glimmigt som foton är. Men det är lamporna som tänds bakom henne under trappan. Får vända sig om får se. De vaknar. De suger i sig ljus och får kärnor dansande röd glöd så tänds de med vitt och ett ljud som ett tunt skratt. Sprakande. Inga steg än inga skrik. Men världen där ute. Ett foto ja. Glimmigt ljus på glaset som kan vara plast. Kallt plast är inte kallt hon kryper ihop på golvet och plattorna har vassa kanter och ljuset är flytande snö. Sträva platta hustak och droppar av skugga med grenar i. Lampor där ute också på stälben som ledar sej som om de kan kröka och räta sej och gå. De tänder sig just och det är blod eller grön is i deras hjärtan. Så kullar som är mjuka som fina friserade jättinnors huvuden där borta i någon samling eller armé. Och ett jack av glas som kan vara en sjö. Mellan dem som ett halkande hårspanne. Och vita klara toppar som är världens smala grymma leende och de skär upp sår i himlen för den har mycket strävande rött i sig. Moln som liknar kruttrök. Ingen sådan lukt bara citronplasteld i golvet och ute och skrapig asfalt som är lite blöt och farligt frihet i näsborrarna och magen och lungorna. Men sen blir

himlen helt mjukt blå och hon känner igen den frukt vatten det är håll av hunger i hennes mage och det var grymt att se sig om på lamporna hon får ingen luft. Hon vacklar där hon ligger. Sträcker fram händerna flytande utdragna på mörkret. Ansiktet tungan. Slicka på glaset är det glas är det kallt och det glider åt sidan med ett ljud som flugor.

Exercisplats, lamptid

Kallt på fotsulorna all den lilla stenen i asfalten hugger och gnager. Tungt att springa ibland. Långa ben spänner byxbenen i knäna klumpiga vassa tunga och röra. Lamporna helt vita när ljuset slår in högt i ögonen. Inte mörkt än för de flimrar det sitter samsmåta tjocka ögon i dem som blinkar blinkar himlen har travar grå moln men kan fortfarande vara ett fotografi. Sprattlande smältigt. Hon springer lederna i henne knastrar med tjock böjlig smärta det går över säger Tant det ska gå över. Så det går över. Lungorna som smälter droppar. Springer inte längre går och lamporna flyger över henne på nät av saftfärgat. Lite blått kvar i himlen lite leksaksblankt rött i pölar mot lamporna ben betong asfalt. Himlen blöder än på bergen. Så springer för det kommer att göra ont annars och det finns fotsteg skrapande höga något vandrar på himlen för den buktar sig och skakar inte farligt inte än.

Huset bakom henne. Blekt och hudfärgat tegel grått murbruk och skuggor emellan. Man kunde klättra uppför där. Men slätt skärande slätt. Taket ett tegelrivjärn. Stuprännorna gapar på marken. Fönster och några är pupillsvarta döda och några blänker gult ut på fler tunna skivor av pölar men på högre våningar är skenet så tunt att det nästan är grönt och nästan rör sig. Brännande blänkande det kommer att röra sig om hon inte ser bort. Fler sådana hus. Likadana är de och hör inte ihop med något för de ligger lite snett mot ett glittrigt staket bakom och det har taggar som blixtar högst upp och smala runda lampor på sina stolpar och de lyser vitare än. Glittrande mark som gör så ont. Vitare än det fanns nog något ord. Och skjul som hade blivit glittrande silvriga av regn. Och högre mörkare hus långt bort.

Gräs bort mot staketet. Som det där hon hade rullat sig skrikande genom fast det var en dörrmatta hon var säker på ordet nu. Bara levande. Svart och viskigt och med små droppiga smycken på alla toppar. Det skulle inte riva hennes fötter men skrikande kallt. Och en rad trän som vispar sina knutna grenar på himlen staketet husen husen ljuset som inte var på någons sida. Bara ett tunt glödande ljud något skriker långt borta det var över och fotstegen kommer inte för de skulle redan ha släpat bort henne. Hon står mitt i ljuset kallt på hennes hårbotten smekande dum kall vind. Träna har skugga sprickor långt ner i jorden som inte är en tallrik med klumpig klibbig sand. Blir bättre. Mörkt i skuggan grymt kan inte vända om nu. Kan inte gå mot träna. De har löv med blanka nerver i och blomformade hål efter maskar. Eller något. Något flyger i luften och river sönder deras löv. Galläpplen. Något porslinsvitt levande trevar på barken. Barken luktar jord löven har en söt död doft på marken. Som att stapla i levande lera. Hon går bort för de slår grenar det bultar i dem de kan vara tunga tysta levande.

Hon går vid ett skjul och det skallrar när hon lutar sig mot en stolpe kall kall genom de luftiga döda maskorna i tyget men inte levande tack inte levande sådant skadar inte inte levande och det skallrar som om ett hjärta ändå slog. Hennes hand når taket som är skrynklig plåt och lutar lite nedåt. Vassa tandkanter. Bullig mossa flisor rost och det är mörkt båda två i skuggan och det klibbar båda två klibbar sej på fingrarna med fula vida leder färgig blek hy. Mossan har doft klibbar på näsan som jord. Du ska få leka. Säger Tant. Leka med fina husen nere i sanden. Om du. Och rosten luktar bränt blod. Stryker av den på uniformsbyxan blir några mörka fläckar. Och i skjulet står stridsvagnar. Fjällig svart presenning på dem nästan till marken. Keramiklysande höljen kedjor ledade band tungt hon kan gömma sig i presenningen hon är så vacklande smal. Men något. Tyst tyst fjättrande höga tunna skrik igen. Och steg. Många människor som kommer och något i järn släpar skramlar asfalten. Blir stående. Skriken hörs igen bergen blänker fjärran. Steg steg grus gnisslar under. Ett hjärta bankar sönder henne. Ett hus där borta mycket högt platt tak trän omkring. Några fönster vitt som ögon. Men andra hållet andra steg kommer nu brant blankt ljud människor. Karlar de har grova axlar uniform likadana. Tunt glimmande hår som hon. Något de släpar mellan sig. En vagn stor som en säng lyser. Järn eller folie. Löv på den fläckigt mörkt fint mönster och pärlor regn REGN. Heter det ja. Från himlen när den sväller dånar och försöker falla ner på husen. Långsamma vaksamma kängor släpar upp torka på asfalten hjärtat att det ska göra så ont. Bultar hennes ögon. De pratar.

Det är en idiotisk arbetsuppgift men så det ska vara. Visst? Vidrigt egentligen. Vidrigt om det skulle behövas. Min uniform passar inte. Strumporna kliar river sönder hälar på mig fotknölar också maler sönder mig. Byxbältet är för hårt. Grenen går rätt upp i röven på mig. Hon skrattar åt det det blixtrar tyst kvävande i hennes huvud och hjärtat tar döda språng tills hon vill störta på asfalten. Det verkar ju idiotiskt. Bara en övning, soldat. Tänk på det som en övning. Det blir bättre då. Rakt upp i röven på mig och kalsongerna försöker göra mig till kastrat. Hennes kropp skrattar döende igen men hon förstår inte. Det finns väl ingen här som tror att de skulle LÅTA OSS om det vore riktigt. Visst? Min fru har tagit ut skilsmässa nu jag trodde det skulle bli bättre jag trodde hon skulle förstå hur mycket jag älskar henne om jag låter henne gå och bara gråter inombords men hon hon jag hatar henne varför kan jag inte sluta tänka på henne då? Ta det försiktigt med vagnen du går med den som om du kör rullebör. Ja vadå? Tänk om den välter och exploderar rakt i fejsen på oss allihop? De skrattar och hon trycker sig mot presenningen luktar tungt väsende prasslande plast regn droppar på hennes hår. Regn. Vatten som metall. Nej men du vill inte fastna med skon under ett av de här hjulen. Det kanske jag vill visst då ska du inte hindra mig! Vad fan driver du med mig för? Gör jag inte men det här är ett sådant jävla uppdrag övning jag vet en övning hur fan skulle jag inte bli hysterisk när jag tänker på vad det är vi GÖR?

Hon slappnar av drar in kraften överallt i kroppen mjuk sjunkande mjuk trycka sej mot skuggan gömma och springa bort mellan stridsvagnarna kanoner presenningen draperad veckade kjolar de öppnar sig de gapar mörkt

hon kunde sticka in armen där springa bara springa för marken börjar gnaga upp i hennes fötter men kyla att det ska HUGGA så och grönt som lera ramlade inte inte än ramlade där vid skuggan men lamporna flyter fram hon griper presentering river hennes fingrar och plasten rasslar och det kommer svävande skrikande vattendroppar på henne. Slamrande hjulande ljudet är borta. Stegen trampar stopp gnisslande grus de är HÄR.

Hörde du det där nej nånting ramlade släpp inte vagnen för Gusskull vi ser efter paranoid sade ju det paranoid. Inget här. På Basen. Basen säger Tant Basen Basen behöver dej se till att du uppför dej så att Basen kan vara stolt. Och sluta. Sluta nu ni vaktar den jag går ser efter självklart bara vi här men alla på Basen är inte sådana vi kan lita på... om ni förstår vad jag menar... korpral jag anhåller om tillstånd... beviljat gå.

Och hennes hjärta slår tills hon inte kan minnas något annat än smärtan den river den blixtrar den är spretig slingrig eld i henne allt annat damm rost sand. Har funnits berg kullar kristallärr av en sjö men vinden sliter upp näsborrarna himlen och plåttaket mörkt luktar presentering rost blod från stridsvagnsolja. Ont ont snart över för hur hemskt kan det bli de kan inte döda henne Tant låter dem inte. Tant inte här. Rätt att gå ut nu bra fint säja vem hon är inte skada jobbar här som ni soldat en slags soldat hennes tår klöser asfalten är bleka hennes naglar fräter handflatorna. Att det gör ont att det måste göra ont. Fluggrå byxor visar vaderna fluggrå skjorta knappar kommer att blänka de kommer skuggor pärligt blod i lamporna skuggor mot henne luften luft kan inte andas. Kanske ska de skjuta henne ändå.

Jag tittar efter nu går in bland stridsvagnarna något låter här som en jävla stor jätteråtta hatar hatar mörkret den där typen när jag var liten typen med slickat hår bleka ögon liknade en latinlektor eller något dåren de kallade honom dåren men han var inte latinlektor. Ögon som en fisk. Slickat hår och han blinkade i solljus. Han våldtog kvinnor i stan tunga svarta brinnande rubriker i lokaltidningen minst tre. En jävla krälände rått. Någon av de värnpliktiga som skämtar med oss ja vad fan annars skulle det annars vara? In i skogen. Jag gick in dit en dag jag vet inte varför vägen av upphöjt blänktigt träspån luktade sött luktade död spindelnät fulla med regn och en fågel skrek och en död maskig näbbmus vid en grästuva så kom jag till kalhygget... de ska lära sig att veta hut, småkillarna, de ska fan lära sig att de är i armén nu... det satt något på hängande trassliga trädgrenar de var gran inga barr röda ruttna det blev fläckar av barken när jag tog på dem. Satt något där som tickor murgröna larver klamrar sig fast. Här. Små lockar. Hallå du där är det någon där? OM det är något... soldat följ med mig. Kvinnohår. Blankrött tror det var färgat tror jag. Och på marken låg en scarf med liljekonvaljer alldeles trampad gytjig slemmig tog inte på den. Men håret luktade vinblommor. Mamma hade sådant schampo. Pappa sade åt henne att ta geväret med sig till jobbet inte ens vårt gevär pappa lånade det av farbror Francis. Hon ville inte men hon köpte tårgas burken var för dårens skull röd den var röd håret var rött som hängande krälände fläckar med blod och fåglarna måste ha skriket då.

Hon måste flämta efter luft nu och hennes läppar smackar mot varandra luften en liten vissling luft inte tillräckligt smakar krispig olja död skugga som rör sig som vacklande träd nu för de KOMMER hon vacklar vacklar undan ta mig då de där händerna klor genom köttet men grip tag i mej för annars flyr jag tränger mellan skuggorna kallt stridsvagnarna kalla gröna låsta. Naglar klöser sönder sig visslande ljud fler ljud fötter gnyr på asfalten och kallt himmel osynliga svarta moln luktar regn natt aldrig känt den lukten förr. Och lampor som frysannde blod. Och ansiktet när hon skakar mot en stolpe skallar ljudet skär av saker hennes ryggmärg hjälp mej ta mej då eller skjut men Tant Tant ska säja... snart... ansiktet där uppe. Lampan med en bred måne ansikte genom sej. Det har vass näsa smal sträv haka ögon. Fina näsborrar. Ögon som är kluvet glas utan färg. Ljusa ögonbryn nästan synliga hår långt nog för att locka sej lite då någon Tant då grymma ögon för hon har ingen spegelbild i dem. Vacklar. Vacklar vill springa vagnen där ute som en säng uppdraget lakan döljer något allt bara metall på en plan med brinnande spräckta lampor asfaltspölar svarta evighet.

Det var en förbannad mård. Jag vet att jag var liten då jag hade läst en bok det var en rockkoncert där. Med Roddan. En satans mård i alla fall på vår tomt. Och jag föreställde mig det som en cirkusföreställning cirkusen hade varit där nyligen det fanns kameler långögonfransade som de fina kvinnorna i tylliga ballerinakjolar på bygatan som mamma sade att jag inte skulle titta på men jag gjorde ju det allihopa alla pojkarna smög i ärtörnet för att se en skymt av de fina kvinnorna när bilarna stannade. Hade aldrig sett en rockkoncert. Elefanter med vulkanrå hud fina höga galonröda howdahs och en blondin stod på en enda blank tåspets på toppen på en av dem och hon var finare än de fina flickorna jag sade det till Reynard räven men han trodde mig inte. Fast pappa hade en LP med Rod Stewart kallade honom Roddan dock. En jävla mård i alla fall inte på cirkusen på mammas tomt. Som en ödla i fin blank svart jävla päls. Smalt ödlehuvud med vassa små vargöron den stod på stenmuren mot grusvägen och ögonen var gula om något hoppar fram ur det där regnskyddet nu tror jag att det kommer att ha sårade gula ögon kluvna på mitten fin graciös rygg som en indisk danserska jävla kräk till rovdjur kluvna av skugga. Fattar inte vad det är som smyger omkring den här tiden på natten! Om någon VET att vi har den där... grejen... här ute och den hade nog en hemsk ödlemun tänder som små skärvor vampyrelfenben men jag såg inte munnen den höll i ett av mammas höns. Det rann och fjädrarna var röda. Sprattlade inte mer så det var över. Den bara såg på mig. Gula ögon röda i min hjärna den såg ut som om den ville slita sönder mej också den hade små stjärnformade fotspår av blod när den strök bort klor klor.

Ingenting här? Fattar ni? Ingenting ingenting hans ansikte var så smalt på löpsedeln som en god gammal latinlektor som blev hämtad av polisen de kallade honom dåren jag är säker jag hörde något de sköt på honom en

typ i fängelset fick ett vapen insmugglat och sköt. Du där! Det gjorde ont. Han fick det genom magen skottet brann i honom brann på bilden rann saker ur hans mage. Kom ut! Tvinga mig inte att hota dig! Varför går jag inte in ja varför går du inte in själv? Han hinner springa runt på andra sidan. Någon jävla unge från förläggningsen som jävlas med oss. Ja han kanske förtjänade det. Dåren. Jag skjuter! Jag tycker vi kan uppföra oss som förnuftiga VUXNA människor dödade honom ja han dog dåren.

Hon smyger bort river skuggorna kring sig hjärtat åh hjärtat som slår som det skulle döda henne andas ja hon måste hon andas och det smakar kryddig natt. De följer inte efter deras skor trampar där borta sedan vagnen. Död plåt sån låda man forslar döda i döda hon frågade Tant vad det är att dö vad händer varför gör man det och Tant säger Tant sluta tänka nu det gör bara ont. Ingen ser åt hennes håll ögon stora som fönster bara i hennes huvud. Vända åt andra håll allihopa. Pratar om dåliga uniformer och damer och en karl som gjorde otäcka saker med damer och blod blod tvinga bort det en mård. En bild på en mård i en av Tants böcker blanka tjocka sidor hennes fingrar halkade gled dumma djur i en värld grön som rörig lera. Tant säger. Inget blod på den stod spetsade öron stod på ett stenblock sedan många trän himmel som var lite blå. De pratar. Vagnen dess skugga lockande djup men den ropar kallar gnisslande järn i den och ingen ser åt hennes håll. Frukansvärd skärande brännande något på asfalten det hugger hennes fot hon vacklar skriket gömt i magen men vagnen luckan...

Ett hänglås gråblankt i bågen sedan som en mjuk matt guldring i själva låset men det hänger öppet. Omöjligt kan inte tro det men tänk inte tänk inte världen vaknar då och lamporna glittrar skär upp himlen och där borta huset så tjockt mörkt en bit utskuren himmel ner på träden gräset den döda Basen. Låt Basen vara stolt över dig. Tant. Tant säger de dör de som inte är lojala på Basen. Lojala mot Basen. Hon menar att man ska se Basen som sina föräldrar annars dör man. Föräldrar? Vad är föräldrar Tant? Hon klöser på locket kröker fingrarna om lyfter. Det river. River axlarna armbågarna själva armarna skär skär skadar. Hon är lång och hög gänglig ett bentorn... ett elfenbenstorn säger Tant. Och manschettknapparna skär fullt på handledsknölarna och hennes armar är revigt fula med musklerna bara ben skärande bleka hon sträcker sig alla ryggkotorna knarrar klagar hon får upp locket och de ser inte. Döda fast de står upp. Lutar sig bara på luft. Manschettknapparna har skrapiga fina bilder av en flickas fina huvud med en spetsig mössa som pengarna som Tant lät henne leka med på golvet snurra och kasta. Mörkt i vagnen mörkt varför ser de inte? Kan inte tänka. Tankarna går för nära munnen rycker läpparna det kommer vänta kommer ord. Och hon störtar ner för det är mörkt och locket kommer att skramla och mörkret slickar hennes händer och kanske ingen luft.

Locket viskar vacklar faller nu ner med huvudet inte långt nog smärta. Smärta gör ont hugg på nacken faller vagnen är stor men hon är benigt klumpig mörkt nu ögonen pulserar sväljer mörker spricker. Spricker kanske går inte att veta för mörkt. Och rinner i ansiktet. Inte stor nog något här något som en kokong svart kallt järn hennes armar når inte runt kallt genom maskorna i tyget vattenkallt. Eko i öronen av dundret åskar Tant säger det åskar men smala vilande skuggor sanden skyttebanan träden andas lägger an patronerna klirrar klingar sedan spår rök. Så kallt här inne ekon brännande bränner sönder huvudet men kanske något som klirrar ja låset. Och det är sant ingen luft. Olja från huggande järn slickar på det järn väser mot tänderna kanske rost hopkrupen knäna armbågarna mot det kalla rör sig igen. Skakar darrar gnisslar. Tre andetag sen känns hjulen går rakt genom henne maler. Tant varför dör man vad är lojal varför? Pratar där ute pratar mer om mårdar hönans kam låg på marken som lite fjädrande blod. Att ge ditt liv för Basen flicka. Tänk på allt som vi har gett dej. Tänk på var du skulle ha varit om inte vi hade tagit hand om dej flicka.

Hon ser huset nu. Kanske gick Tant med henne där förr i tiden när hon fick gå ut. Rasande blå himmel över blixtrande blå sol som en härd av stjärnor bränd död så klart. Inte nu svart. Hjul vrider sönder henne så klös fast på minnena. Tegel men gammalt slitet sprucket ibland mellan gult och brunt. Rött ofta. Murbruket tunt grått stenar sticker ut i bågar som att klättra ja man klättrar på dem upp på rivjärnshöga blanka tegeltak. Det är som att släpas på asfalten alla små vassa stenar som skär. Men höga fönster brinnande sol i alla murgröna blanka järngröna löv växer på varandra slingrar växer genom varandra pucklar över hörnen kolonner pilastrar Tant måste ha använt de orden hon minns inte. Ett fönster. Växer snappar efter henne. Murgrönegrenar innanför glaset hopkramade bruna spindlar dinglar i vit klar väv det är dött hon är borta.

Två minnen

Ena är Tant kommer med bricka grå plast ådrad som hud och tallriken med blåa ränder som syns när man skedar upp mjölken mat i triangliga plastblanka paket. Klackljud korridoren högt vitt som någon som stapplar på hovar av metall. Tant lika lång som hon fast på något sätt större som himlen måste större än det lysrörsströdda lysrörsbrännande vridna kupoltaket i gymnasalen fast fönster där också smala strimfönster ljus på repen ringarna ribbstolarna akvarier blå himmel. Fast minnet kan gammalt vara gammalt hon var liten Tant en tjock smyddad lejonängel i molnen. Trubbigt ansikte bara några rynkor fast vassa vassa som sår. Fina ögon med pärlglitter av kyla runt. Kläder av vitt papper släta grå ben smala skor blixtrande läten i dem. Håret är lite sockerpaketsbrunt mycket grått. Det kupar sig på pannan och vindlar genom glansiga band så ner i tjocka knorvlor bakom varje öra. Hon ser inte mycket folk med så mycket hår utom några av doktorerna som är tanter. Också. Andra tanter. Alla andra har ett tunt borst över huvudet som man kan se det bleka i hårbotten genom. Hennes eget nästan färgat som en åker eller en öken finns sådana bilder som Tant låter henne se. Och varje månad tar Tant in en söt ung doktor som har ett blankt ansikte och röd mun och vitt blankt knutet på huvudet så man ser inte om hon har något hår alls och hon tar en blanksvart liten hårdimmer och den väser och fräser på hennes hår och det faller i ett litet damm och så tunt igen. Men hon minns folk som hade hår.

Sängen sagoslottsformade stålstolpar alla hörn vitt uppvikt lakan grå filt ull ylle spindelvävsfärgat varför minns hon spindelväv? Bränns nästan när tar på det tungt varmt. Kalla nätter slänger hon lakanet i en spökhög på golvet bara sveper in sej i filten känns varmare fast tror det är inte sant längre nästan vuxen säger Tant fattar att det lurar hennes skinn kliar. Hennes rum. Vita väggar grå skuggor nästan ett minne där nästan minne. Slät lampa som ett urtidsägg. En tavla med blå himmel blåbleknad äng med vilda stora röda blommor längst fram. Bakom buckligt glas som aldrig klirrar. Leksakslådorna blodklar plast glitterklirrande kulor mynt mjukdjur hopprullade som drakar mycket annat hon inte behöver minnas nu. Ett litet bord en liten stol målade som i nytt blod båda två luktar fint gott av målarfärg och Tant sätter brickan på bordet. Säger hej flicka god morgon du har sovit gott. Ingen fråga ställer ju aldrig några frågor. Behöver inte. Jo Tant sov jättegott drömde... jag drömde... något om tegelhuset sprucket tegel man nästan kan klättra på murgröna som ryggarna av fastklösta drakar ingen fara flicka du behöver inte vara rädd längre och det vita ljuset det vita det luktar ju äpple känner du inte skalet är alldeles varmrött ser ut som ett sår innan blodet sprutar riktigt varför märker du inte det dumma unge varför hämtar du inte äpplet? Hon säger inte det för det gör så ont och ändå bara en dum mardröm.

Tant vrider upp ett paket tunn mandelstärkelse mjölig söt ända hit och spritsar en ring av det i tallriken. Sedan en porslinsvit stråle mjölk blank från kannan mjukt susande bubblande gröten skär ihop sig svagt gräddbrun och en sked som blänker tunt som stridsvagnarna hon fick gå bland dem länge sen och planen bara molnfjädradfjällig stålhimmel så tungt. Hon sitter på stolen hon äter och sött sött knaprande ljuvt i magen blixtar mjukhet mot hjärnan det är gott. Mjölk i glas också en bit ostbröd snedkantig på brickan och starkt smältande hon är hungrig. Äpple. Leta fram äpplet då unge. Inte Tants röst för var det Tants röst skulle hon springa... fast en dröm... och springa dörren öppen där fram bara en silvrig spricka korridorljus men ett fönster så skärvblått nästan himmel nästan. Träd som spiralvevar fläktar gör ljuset grönt å träd hon såg dem i mardrömmen fast de var utsmetade på murverket parapeterna klättrande de var murgröna.

Får jag gå ut lite idag säger hon. Det kan jag väl få Tant? Himlen är ju alldeles blå... jag måste... jag har varit inne så länge och det här rivande vita ljuset blöder i min hjärna känns som om jag blöder.

Får inte svarar Tant. Du måste stanna här flicka åtminstone tills jag kan ordna med en promenad... vet ju ändå hur det ser ut där ute vet du det är skyttebanan mässen jag fick maten därifrån som vanligt skjulen kasernerna staketet du vill väl inte gå utanför staketet? Vi får inte göra det. Inte ens jag flicka jag vaktar dig det är mitt jobb. Du är väl tacksam mot mig? Du minns väl allt fint gott jag har gjort mot dig? Vad skulle du ha gjort var skulle du ha varit gjort varit om jag inte hade varit? Tänk inte mer på ute du har ett jobb också du har PLIKT du ska tänka du har PLIKT du har SKYLDIGHET säg efter mig. PLIKT. SKYLDIGHET.

Hon har klibbig mandelstärkelse i munnen smak nästan som nötblanka chokladen hon får ibland ägg i eldgлитtrande plåtpapper från mässen ja minns eld minns strimor av det på den svarta himlen fast med rök efter vit slöjande rök. Stråk av den vävna strimor. Inte ta för mycket nyttigt gröten är nyttig och blixtar av socker men inte för mycket det blir överdos. Hon säger efter. Gör ont att lyssna på Tant för länge fast hon har en god röst. Som insekter i huvudet och skrapande naglar längs en plåt tungt tungt när naglarna glider tillbaka fårorna i dem ett ljud som man bara känner hon säger efter hon klarar inte rytmen länge till men stenplattorna i korridoren djupt länge mycket djupa vita svarta gryn vill ut vill treva i det kanske smaka vitt så glödगत vitt en dag ska hon glömma. Och hon sjunger nationalsången med Tants mörka vänliga röst och orden blixtrar fram genom hennes huvud tills hon har glömt vad de betyder. Men inte för mycket av stärkelsen nyttigt men går för djupt du är ömtålig flicka du tål inte mycket äter du mer kan du bli sjuk och hon tänker ja inget barn längre orden fastnar där hon TÄNKER på dem och hon gömmer tankarna ner på lama slöa huvudet till ryggmärgen för Tant kan se dem annars Tant ser blänket i hennes ögon så får hon vattenglas och två halva nagelglansiga tabletter. Och ta dem nu men vänta andetag imellan inte för mycket nu heller ta långsamt blir sjuk annars BLIR SJUK hon ser det ser glansen utanför tröskeln kanske bli sjuk kanske sjunka ihop i sängen och vänta vänta tills hon glömmet dörren

Tant vänta snälla känn inte de där tankarna jag tänkte dem inte men det är sant de fräter i henne de brinner inte det vita rummet snälla Tant snälla äpplet vart tog de äpplet?

Vill du ha äpplen säger Tant. Vi skulle kunna fixa det, jag och vi andra. De hade fått in en leverans i mässen... hon är moderlig nu Tant märkligt ord hon tror att hon kan sona hennes ögon så magert spegelblanka skriver upp ja ristar in någonstans bakom allt sitt järnfärgade hår... gröna röda små? Sorten som har en nyckelpiga på klisterlapparna? Sorten som man kan dela med fingrarna du kan det ju nu du är nästan fullvuxen stark. Hon måste ha pratat högt hon ville inte säga något om äpplen eller om ljuset eller om stolen den höga stolen glaskulorna och tänk inte på det TÄNK INTE! Nej tack Tant inga äpplen ville bara säga de får mig bara säga de får mig att må dåligt.

Får ett äpple iallafall nästa dag ett rött lite fläckigt lite mosigt gulmjukt gott fullt med saft inte så farligt längre inte så mycket skräck inne i de knastriga svarta kärnorna så Tant har glömt eller vill hon testa. Och nästa dag slickar hon i sig en handfull mandelstärkelse från tetran när Tant inte ser bränner borrar i halsen hon hostar hon kröker sig över bordet men blått ljus nästan som ett evigt regn av druvor och svartvit kyla golvet bort i korridoren måste ut så hon hostar slemmigt upp i munnen smakar järnsalt blod måste stå ut. Och hon gömmer pillren hon får och äter dem på samma gång och hennes ansikte skakar loss från skallen rött svett blixtrar ner i ögonen Tant tvingar henne att ligga stilla i sängen det ska komma doktorer kallt vatten du blir bra flicka självklart blir du bra men det är sant hon blir bra för hon öppnar ögonen och dörren står på glänt det brända rinner av henne dörren den viskar som om den vill glida igen det är draget himlen drypande kvällsblå där ute.

Hon öppnar ögonen och svart in till deras rötter ingen luft bara mörker som när lamporna har borrar på ögonen för länge lamporna en dröm. Blinkar något klirrar där inne ögonlock kvar men svällsvalda ögon imploderade säger Tant saker imploderar men de är svällsvalda de har slukat sig själva det måste inte göra så ont hon ligger i ett hörn av en plåtlåda på hjul hjul som skakar går genom henne river upp nu minns hon. En kista. Men något är kallare bredvid henne mer rundat smakade som blod tungt det kan börja rulla av skakningarna krossa henne då krossa henne i mörkret och hon ska inte skrika inte riktigt än men kanske när hon anar att det börjar sträcka ut hennes hud knäppa i hennes ben. Vill inte bli krossad så här. Inte riktigt än de pratar där ute hår som tunna gloriör röster gnisslar över hjulgnisslet något om plikt något om skyldighet något om saker som ingen plikt eller skyldighet borde tvinga en till... som att forsla... hon förstår inte rösterna driver bort igen för första gången tror hon att hon kan dö här. Hon hade glömt. Men inte nu. En kista som man lägger döda i. Så är det. Något tjockt bredvid henne tunt glitterljud när hon slår på det med nageln inte en död kropp något av järn trubbsmalt som en kulspets i ena änden.

Nu ser hon huset det är stort tegligt det ligger tungt på natten naglar den på himlen farligt så ett litet bett måne träd med löv som står bleka på natten en fågel i ett av dem vita band på vingarna huvud som en liten järnsvarv dolk blankögd. Tunna skrik men det muttrar genom hennes kista. Skakning. Det tjocka järnkalla rör sig... rör sig... vacklar maler på henne bara kalla fötter som sparkar i hörnen vasst kallt rör sig ett rör och så en liten vass skruv som letar på uniformen borrar borrar genom henne snart. De muttrar där ute. Ja huset. Ja. En gång det var en gång en gång av vita stenplattor som det vita i ögon hjulen skakar igen för varje skarv men slätare nu renare rent i huvudet som en vit sten och löv sköldformade stridsvagnsplåtmärkesformade och flygplanen med sina nålskuggor asfalten över de är fallna gulnade mjukt som lakanstyg hjulen skär sönder dem. Och männen mumlar. Om att plikten inte borde tvinga dem att göra göra sådana här saker fast minken elefanterna de fina kvinnorna krogen en hand som trevar ner i byxorna river mot kalsongerna mörker en stjärna blänker ner i leran smuts tystnad jag undrar om min fru tystnad och discot och bowlingbanan och smaken av bittert rökt öl tystnad VAD ÄR DET HÄR? tystnad tänker inte tystnad vad är det här det är en dröm. Hon vill inte höra dem prata. Muttra. Hon fastnar kring huset istället.

Tegligt knaggligt hus brandtrappor svängda i järn och rostiga så de kan brytas sönder i bitande tänder om man trampar fel det gör man inte gå upp där då. Fönster fast gamla så gamla höga bågar glaset bryter sej nästan bucklar ljuset på sej ljuset inte mycket nästan bara svart nu ångande mörker och det är kallt och jag blir mosad. Murgrönan ska ha letat sej in bakom ett av dem fast kan vara vin vildvin rådhushon hon minns inte det här måste ha varit här Tant Tant säger många saker. Och spindlar hängda välvda i sina nät benen invikta mot kroppen kroppen blekbrun en fingerspets stor kanske små onda svarta ögon nej inte ögon låt bli det vita ljuset bränner dem och taket så högt med en vimpel oriflamme den nya eldsvansade och en falcknäbbad vindflöjel en lampa under en skugga på nattmolnen dött men hon ser inte det där dött hennes ögon döda kallt genom hennes hår och ändå en modern klar glasörr... glider upp... viskar tunn mascaraborste på golvet minns inte mascaran heller eller galleriljuset blankvitt dödande... och så rinner hjulen på golv som inte har struktur ingen yta bara glans hon kan sova igen kan minnas måste ha varit här förut annars inget svar varför hon minns för hon minns ju lamporna på väggen speglade fångna stuckna på sina spegelbilder formade till lockiga facklor och det fanns händer av guld plast eller något som höll dem och de hade naglar som klor.

I det andra fanns det en karl och en tant och de hade hår båda två kom i något blankt utanför grinden en blank surrande bubbla med runda plastbitar undertill som snurrade som på en leksak. Som en stridsvagn lite finns inget

mer som påminner om det. Men hon har haft sådana leksaker tror hon. Dörren hackade blankt de klev ut och det var sol himlen brann kanske har hon inte gått ut efter det. Brinnande mjukt på hennes hud i vecken på uniformen. Handen uppsträckt uppvikt från armbågen och Tant höll den. Vitt i vitt. Grinden är järn blankt som naglar tunna balkar och vakten ser på de båda folket i den citronsaftgula leksaken och vacklar bakåt i stolen och solen solen där ovanför som plåten järnet i deras hölje en knapp glider ner susande ljud de går förbi.

Tanten som inte är Tant har ljust hår nästan gult det sveper bakåt som på en staty sedan hänger det i en vild tofs på axeln. Inte gammal fin ren i ansiktet slät som en flicka. Har inte sett många tanter i just den åldern och vacker ja man kan kalla henne vacker hänger blank sten som små vattendroppar i örsnibbarna på de vingiga släta bitarna i näsan på ett stålsnöre om halsen ner på skjortan. Ingen uniform och de har hår. Skjorta blank som vävda tunna filmtryckta moln spänd över det rundade på bröstet och snäva byxor blåa liksom randiga i väven. Skor som inte går att springa i alldeles för smala bekanta nej bekanta och liksom på torn bak där foten skjuts upp de är vita hon ska inte glömma det tanten stapplar på något som är hugget ur moln. Och tunna lockade moln på himlen. Karl'n med nästan lika långt hår som en flicka också ljust fast håret som växer ner i hans ansikte är lite rödare. Hon har aldrig sett soldater med hår i ansiktet. Hon stirrar Tant säger inte åt henne. Hans kläder nästan som tantens ingen uniform där heller skor av något plastigt blankt svart fast kantiga bra går ner i marken. Rock av blått som bara hänger kring honom oknäppt så en rutig skjorta. Järnbalkarna blinkar till kring dem och de är på andra sidan underligt minne sönderskuret.

Och hon har sol på sitt ansikte fastnar sol i näsborrarna dammig det är damigt hon går damen tanten inte en tant går som ben spetsade på det vassa bak i skor klackar det låter klack, klack, klack, klack på slån i stolen klar blank klack fint blank med utskurna bitar glaskulor ögon inte nu. Inte nu. Luften lite dammstråks drömgitters torrsuddig blank går sol alla små glasglanser genom asfalten hår smält trådigt sol de kommer nu solar i gräsmattan. Små solar på fina rosablanka gröna stjälkar snurrar blankar och blad som har små drakflikar. Hon vill gå fram riva upp ett dra i och tugga så grönt och gräset blankigt. Klack, klack, klack som ett maskineri kuggjul spänner. Kan inte slita loss springa bort huggande damm i halsen mintsmaak på allt det runda röda ömtåliga damm damen. Och han som går bredvid trampande raspande kängor blanka också och inga snören fattar inte måste finnas och de har plast i änden på soldaternas kängor hänger flisig vass plast järn ibland skrapar på golvet klart fotofärgat hur kan finnas ordning utan skoning raspande snören. Hennes hand har fastnat i Tants som ett nyckelkort och den är uppvriden från axeln och genomskinligt smältigt kall.

-Där är hon ju, säger mannen som inte är soldat. Anita, känner du igen henne... det är hon... ursäkta oss, frun, doktor... vi vill tala med lilla...

Men det kommer ett ord hon inte förstår ett ord till bara söta bokstäver ihopsnörda snören tunn glitter vridna det ska låta fint. Tant gav henne en tablett vass fast sött smakar lila mint skärvor på tandgropar under läppen in mot kinderna. Bränner något smälter bakom ögonen inte många ord det är bokstäver har sett dem i böckerna bland Tant säger ska få lära mej nästa vecka alltid nästa hon kan några redan fast Tant säj något kan inte orden klarar inte för bleka platta farliga stjärnor i vinden hugger i ögonen vind som väser på håret lite oklippt mjuknat snart dags för hårdimmern men hjälp mig Tant du är min Tant så snälla hjälp. Min hand klös den inte så. Den går ju sönder. Namn vad är namn? Något som andra har utanför Basen inte vi vi har titlar. A N och så nästa den kalla visslande trådade bara ett tunt skrik jag kan inte jag kan den inte. Anita en anita är det den där damen med solhåret måntänder på ett huggande leende läppar som blod strandögon bländade. Och mannen med ett så fint ansikte en docka en mask håren i hans ansikte studsar upp glitter ur huden blixtrigt järn och styvt som hår ska vara fast för mycket han ler också där bakom som mot något han ska äta. Vitt stenkulevitt. Anita. Amita. Amta amt ant. DE PRATAR NU! DE KOMMER! Tjock barnslig röst i henne. Klack, klack, skrapröst, klack. De har stannat.

-För hon har väl kvar det namnet? damens röst, och den är lika pärlsplittrat uttunnat fin som hela hon men otäcka gnistriga toner bakom genom den börjar gå i hennes huvud. Ni har inte... hi hi hi... ni har inte ändrat så mycket på vår... inte sant, doktorn?

Tant säger det har vi inte inte försökt ändra något alls detta är ju för hennes egen skull om ni kommer ihåg. De kommer ihåg. Damen stryker sig på huvudet fluffade solstrån på fingrarna muttrar ler illamående karln som inte är soldat skrapar asfalten med slöa kängor igen vacklar tittar ner. De betyder ingenting de är som Tants handdockor när de sover handdockor bakom trådmatta skuggenomskinliga draperiet av möbelsammet blåmärkesrött dockor i hundlufsigt tyg pappersglans små glaspärlor sydda i ett leende hon förstår dem inte de talar inte till henne. Och handen handen den kunde vara lösviden på handleden de måste inte göra detta. Men nej hon har inget namn de kör inte med sådant här. Deras röster dånar ju vinglar plåt plåt någon sparkar på förstår inte kan inte orden det tynger sen slår det sen. Och varför gör ont? Vad vi kallar flickan? Flicka. Bara det.

-Det låter lite hårt, inte sant, doktorn...

-Vi hade ett namn på henne, för vi älskade henne...

Tant säger det är bra naturligt bara naturligt men saker förändras ju samhället är ett system en hierarki kast gradering titlar varför minns hon de här orden? Man börjar lågt och så kämpar man sej högre som på en stol ja en hög barnstol en sådan som står vid bord på restauranger vad är restauranger vad är barnstolar? Hon ser en stol mycket mörk svart i träet nästan blank fast märken på slån kommer inte upp själv måste bli lyften Tant lyfter

eller någon annan inte Tant nej fel minne för djupt Tant fanns inte då och det glittrar kring den glittrar glaskulorna om de svävade i luften och vred åt sig ljus de sjunger i hennes minne DE SER PÅ HENNE FÅ DEM ATT SLUTA. Hon vill krama Tants hand fast handen död ingen kraft i den mer.

Tant säger vi älskar henne också kan hjälpa henne bättre än vad ni kan fast ledsen det var inte menat att låta men är det något mer ni vill säga till... flickan? Så får ni säga det här kan inte vara i enrum tyvärr finns restriktioner mot det. Så säj det nu innan ni måste åka. Karl n trycker handen mot ansiktet ögonen torkar något blankt klart tunt som om det blod damen vacklar tar nästan hans arm slår nästan sönder luften inget där inget hålla sig. Men liksom tjocka liksom disiga som dockor säger inget fast munnarna rör sig fast orden går i hennes huvud gör ont gör ont som solen tablettgnistorna. Faller snart ramlas sönder på asfalten gnisslar ut tänderna men damen något rött i ögonen något väsende i håret strävande gult vacklar fram snubblar och Tant kommer ivägen för hennes klor klor som håller ljuset det rinner det slår ut mellan fingrarna var vilken ljuset och deras strid är balanserat tyst under den där sväljande solen.

-Men så ge oss tillbaka henne ge oss tillbaka vår för Guds skull hjälp mig du häxa häxa ge oss vår...

Karl n hjälper henne inte han sliter henne bakåt själv vacklar hon själv för Tant har släppt handen något spritter fladdrar bakom ögonen så kallt rinner ur hennes ögon känns som att blöda och nej och någon snälla Tant bara ett vitt torn prasslande vid hennes sida händerna stelt på höfterna de andra främmande leksaksglans genom grinden kullar sedan berg kristallspänne som ska likna en fotosjö och inget att luta sig mot vatten låter som vatten i hennes öron fast solen som rinner många små döda solar i gräset vakten som stirrar vill vika slita bort blicken damen gråter gråter heter det skriker klöser sitt ansikte vacklar snubblar grinden slår igen omöjligt himlen blodig vacklar allihop blodtunna lampor deras ögon asfalten slår upp på henne viken flämtande kantig river i kanterna plåt bara plåt smakar känns som regn så kall de hjälper inte förstår inte hon måste falla så att de ska förstå. Lampor som falnar i klor de sprutar bränner hon måste vackla kängorna sitter hårt om vristerna och fina små fotknölna river sönder skaver spräcker och uniformen fortfarande tung går för högt mellan benen ja de sade det nyss men en annan dröm och klämmer om axlarna och kragen hård kängläderhård hon störtar solen bränner ner i håret damen ser på henne nu inte titta på ögonen håll undan för de är smältiga tunna de kommer att göra ont.

-Min lilla, säger damen och hon har en röst som om hon dricker något sött som kanske ska göra slut på henne snart och det rinner något saltgnistrande blött från hennes ögon och ner genom mungiporna. Jag har gjort dig ledsen... jag ville inte... här. Vill du ha ett äpple?

Och hon har skakat fram något som hängde över hennes axel en sorts påse fast i skinn som deras kängor blankt med en rem solfärgat också det och glaskuleglitter i spännena stirrar känner att hon stirrar ögonlocken glider tillbaka Tant måste se skräckslaget på dem nu måste vara Tant som andas som luften skär henne knäpper upp väskan damen gör det fina långa naglar som klorna på något djur tunna lädret solfärgat genom dem tunn svag sol så försvinner hennes hand så drar den upp ett äpple. Lysande färgat som en dröm blödande glaskula speglar naglarna torrt fnas i ena änden klar svängd stjälk i den andra och detta skimmer och denna doft doften känner du doften täpp igen hon ska inte hitta det unge ska inte fuska vill du ha äpplet lyssnar du på mig snälla VILL DU HA ÄPPLET?

Hon vet att hon har ramlat för asfalten upp i hennes ansikte näsborrar ögon små gruskorn blanka bitar rester av tuggummi och cigaretterfimpar som salt socker förvirring i hennes huvud förvirring bara ett till ord ett fint ord för elden för skrällen hon kravlar vill komma undan blödande brinnande strimor i handflatorna och ändå känner hon lukten av äpplet som om det krossats på hennes skalle rinner nu det rinner genom sönder och hon ser syner inte sant flicka visst ser du syner någon gammal röst och sade inte flicka sade det andra ordet namnet namn bara broderade bokstäver men hon ser saker. En stol som är mörk som en kista under plåtiga vita lampor som sprutar ljus. Och den har ornament, glaskulor infällda i alla slår och i ryggen, bemålade till ögon, emaljerade bitar på kreneleringarna bakpå den är en liten tron och hänger något på den en slöja tyll en liten klänning men ljuset ljuset faller i strimor genom tyllmaskorna river på väggen bakom strukturerade plastväggen sluta SLUTA bara plåt. Kall plåt. Mörker på henne mörker som tränger genom skallbenet. Men så ge henne inte äpplet dumma kvinna har ni totalt glömt hur hon reagerade har ni glömt när jag hämtade henne? Tants röst och den är tunn fjärran river sönder sig själv på alla vassa vässade glasskärvor blixtrande skuggkanter hon krälar vill gräva sig ner asfalten är plåt hennes naglar bara gnisslar.

-Nej, doktorn... nej, Anita... vi har inte glömt, hur skulle vi kunna göra det? Vi är inte så omänskliga. Ni får tro det om ni vill. Hon har lite kort hår, inte sant? Inget namn. Inget namn alls. Inte omänskliga. Vi kommer inte att glömma henne heller.

Cylindriskt rum, kakafoni

Men inte mörkt längre minnen minnena dör får ljus på sig falnar vacklar skrumpnar där de dör fast gör ont iallafall varför måste göra ont? Ligger krossad som minnet fast plåt här på ansiktet under är det under axeln känns knäckt hugger hugger ut i tårna så mycket smärta den väckte henne. Fast inte smärtan inte värst. Oljudet

värre. Kakafoni säger Tant visst någon röst i alla fall någon tants eller dams. Kakafoni vackert ord vackra sammanslingrade bokstäver inte ljudet fullt skrikande skramlande. Vaknar. Vaknar blinkar kletig sömn ur ögonen skakar sönder huvudet sätter sig upp ingen vagn längre ingen kista fast minns minns ljus som slingrar väntar hugger minns skakningar döden kan inte vara döden gör inte så ont röster de klöste henne på armarna benen de högg henne lyfte ur henne så lyfte de något annat tungt det klirrade som tänder om de var höga ihåliga plåt.

Inte mörkt längre inte helt fast vrålet tjocknade skriket hon vacklar där hon sitter är som en vind men går över snart håller för öronen svaga händer svaga mot sågtandsljudet men bra nu bättre ja fint ja håll fast så där. Och blod som morrar i öronen snabba slag måste gå över jag har så mycket smärta redan. Ändå inte helt mörkt. Ett rum och golvet är plåt nitad som en pappleksak ihopäftad disigt svart i lacken mot hennes bleka knorvliga händer luktar bensin plåt plåtig uteluft inte-luft smutsigt och hon vänder händer svarta på fingrarna fast tunna rena bleka rynkor smuts överallt på skjortan på byxornas knä som bensin närmare stryker nära ansiktet andas väsande på henne bensin starkt starkt som att andas peppar så smutsigt så gammalt. Golvet ser ut att vara runt det skulle få plats i hennes rum inte hennes längre det vita hatade bakom fönsterkorridoren fast högre högre än himlen ute hon ser inget tak. Ett nålrum ett torn. Trådar flagande band av ljus faller på henne släpar ner fast vet inte varifrån. Som en utelampa blodigt klart skrapar frost i halsen ja kanske en lampa. Men oljudet oväsendet kakafonin det skriker ju där ute DET SKRIKER DET DÖR! Hon börjar skrika själv så tuggar hon på sina händer för att inte skrika mer hjälper inte snälla lyssna nu tänk förtvivla men tänk gör bara ont bara så ont gör inte värre.

Något högt svart mitt i rummet en pelare heter det eller stolpe finns en i fönsterrummet fast kanske inte längre annorlunda inte kantig inte vit. Svart på ljuset svart hög som ett moln rummet bara en smal väg runt om och hon står upp vacklar hemskt kallt här kallt värre än kistan graven ja grav inte det ordet inte nu men sant. Snurrar kring henne vacklar mot väggen nitad häftat kall river henne med smutsen titta ner för vacklar faller snart tunga kalla vågor illamående och hjälp mig då Tant Tant tableterna fast inte nu inte Tant kan inte ingen bara ljudet skriet fotspår där nere med tår smala hennes så kängor vassa hjul blankt järn under men sluta hör ni inte att jag skriker SLUTA MED KAKAFONIN JAG DÖR LÅT DET SLUTA. Hon dör inte det slutar inte hon snurrar virvlar vacklar som en docka i en snurra Tant låter inte snurrar låter henne inte leka så länge tar alltid slut snälla det vita rummet vita ljuset vad som helst men skriker skriker som om det var järn som skrek...

Har vandrat runt runt genom skuggan rivit den kring sig månen som månen bara en tunn klarfläckad tand som river himlen hugger den som skal fick äta druvor en gång å som tugga levande kärnigt vatten grön himlen i skalet många sura syrliga pärliga gröna pällar på ögonfina tunna nerviga gott inte fler än stängd hand fast Tants hand stor ribbad rynkor ben inget mjukt stängde sig om månarna inte många fast gott kan skrika efter dem nu hjälper inte och ljudet sågar på huvudet sågar många sågar krossar nu. Äpplen som äpple inte äpplen. Månen svart pelare. Månen solen jorden spetsade på mobil i fönsterrummet ett blankvitt skåp Tant högt pelarblekt kjolfladder Tant tunt litet kedjeglimer mobilen månen virvlar runt jorden som hon. Som hon far runt pelaren svartvass plåt nitadehäftade skyltar bokstäver. Gör ont bokstäver på henne alla dessa bokstäver i kakafonin oväsande oväsen o ljud finns kanske alla ord alla skrik skriker djupt i henne skriker. Blå plastboll måne grönsplitråd plastboll jord jorden fast större skulle få plats en hoprundad knuten hand hennes hand grönt som druvor som äpplen inte äpplen solen inte mycket större fast en lampa. Lampa. Den hakar knacker varmt febrigt ljus den surrar surrar surrar som höga krossande fränande mumlet vrålände som det mumlar nu. Hon har virvlat runt den svarta nattomma pelaren som känns som den skär upp genom henne skälver sönder skalv hon är månen gjort sitt varv nu glöder hon av isig sol. Måne. Måne lampa. Och skakar kakafoni. Tunn liten bultande lampa blodigt ljus nerspillt på en stjälk. Nej. En järnstång glänser plastigt svagt ut ur plåtväggen och så lampans lilla levande glasknopp. Ljuset flämtar nästan fast kan vara som ögon hennes ögon spritter i mörkt morrar hugger ja kakafoni.

Dörr. Lampa. Skrik. Dörr. Morrar bränner svart ljud dörr. Lampan stirrar där upp som den ska slå falla darrar vrålet skakar på den men blodtårspågat. Bättre. Bättre än vita ljuset iallafall. Men skriket skriket dörren. Aldrig sett många dörrar. Dörren till rummet... vit som det andra blank nästan slät som en ljummen is skuggan blir grå av uniformen så hudfärg och krispigt tunt brunt över huvudet. Tröskel i något nästan gult med ådring går inte att skrapa bort bryter bara fingrarna. Klar plåt med rämnan för nyckelkortet kan böja sig dit och se ett öga nästan grönt märkligt oskatt. De andra dörrarna... rena klara glas med järntråd genom i fina rutor som något spelbräde. Inte här. Inte nu. Det gör så ont skakar skakar sönder börjar igen nu ryter vrålar som en mink gap så vidöppet djupt att man kan se kristallblänket bakom stjärnor havet bara fotografier ja mink med blod på sina skärvspetsiga ögon om minkar vrålar och glöder i metall. En dörr. Mörk som de andra glanslös som ett dött öga svart och bokstäver. Skyltar gult rött tecken som kanske betyder för vildare än bokstäverna större... blixtar släta raka utspärrade händer något som ett otäckt ansikte med mycket tänder och bara svart i ögonen och näsan något som ett leksakshjul. Sexkantig tjockare däruppe tung ser ont gör ont att knuffa på tror hon. Och lampan ovanför hon när inte skakande stirrande lampan skakar droppar oranget ljus nu kakafonin nu. Att det måste göra så ont. Säjer Tant måste göra lite ont du måste växa upp flicka du måste offra lite men inte här nu inte Tant finns inte. Vassa smala blanka spår på golvet kring pelaren hög frusen natt ett moln över henne smala smala rum ett torn som för prinsessor i klirrande plast spetsar vilket minne? Hon tänker hjul som visslar skramlar som kakafonin nu. Vagnen. De körde in den lastade av henne lastade av det andra järnkalla körde ut. En utgång. Dörren utgång.

Hon måste stirra. Kliar i halsen gnisslar smärta genom axlarna ryggen ner i rumpan knäna som darrar frusna fötter bara kakafoni tänker inte mer.

Hon rusar på dörren för det måste finnas en värld utanför om hon kom in och hon slår sparkar bryter sina nävar sina fötter krossar ansiktet mot den svart hett blod. Blod i revan på hennes axel. Ramlade mot pelaren törnade snuddade men plåtskylt gul i det gulblodiga ljuset rivigt järnfärgad hörnen hörn som bajonetter högg slet henne måste vackla nu falla bakåt... VARMT! Väggen varm. Dörren varm som febern kliar sönder halsen borrar mandelstärkelse Tant säger hon är sjuk Tant trampar bort milt skrämt för en doktor borta nu glöm men järn inte varmt järn inte så brännande... som vattnet i handfatet när det ångar som solen på den tiden den hängde i himlen många skuggor i glasen i fönsterrummen brann brann i håret. Kakafonin vacklar väntar slutar slutar låt det surr igen sus mummel och rivande vrålande väsande låt det vara slut låt det bara vara tjutande rasande låt det vara som mina öron inte fattar inte fattar slutet låt tystnad. Ingen tystnad. Börjar igen bara värre klor i huvudet men väntar väntar tills nästan klart nästan gott och börjar vrålar väser snälla snälla hon skriker nu kryper ihop vänder sig världen snurrar. Lågt rundat smalt rum plötsligt mycket långt åt vänster långt hela vägen upp bort i mörkret. Liten lampa på stjälk blankt mörker i mitten rundat sneda skyltar betyder ingenting längre och ljudet LJUDET OLJUDET men sluta med det sluta. Smälter nästan. Så varmt här i febern igen insydd i den andas inte. Andas inte då hittar den in. Något fel dörren fel. Går liksom ihop med karmen går liksom IHOP där borta... ser jag... inget mellanrum ingen skugga inte den smalaste springa lukten andas lukten nu som rost om det rinner som luftens död. Varmt elementet i vita rummet luktar så ångar hennes näsborrar SÖNDER de gör något något varmt farligt hemskt förbannat där utanför och det finns en springa kvar längst ner på högra sidan tror hon ligger ner värme smuts golvet fattar inte vägrar fatta men sluter sig ingen dörr att öppna dörrformat mörker inget handtag sitter fast nu sitter som berget. Bättre än låst går ju aldrig att öppna mer och det brusar och väser och faller ett par blå kärnor in ner på golvet. Hon tänker på druvor på skärvor himmel hon sträcker sig efter dem och de biter de bränns.

Han knackar på skyddet för ansiktet, tungt sotigt plexiglas och blir så lätt immigt, och han har grova handskar på handen, andra handen med svetsen också förstås, men fria handen är så giftigt slö i ett skal av tjock dum väv med sina egna fingeravtryck i sot, dumma hängande snörningar till kragen och så nött läder utan struktur. Tredubbel oxhud någonting. Låter knappt inget när han knackar på visiret men det skakar åtminstone världen har börjat bli så mörk. Korridoren är död, lamporna ligger avlägset som galaxer. Svetsen har tystnat men den låter för högt, den skriker som ett döende lejon, och han är säker på att det är en läcka i den trista flagigt rödlackerade tuben som skramlar vid hans fötter. Svett som gör hans hår klistrigt, kommer att se vidrigt ut när han river av sig den här imbehållaren... men viktigt, viktigt att göra detta, viktigare än att begrava ett pestsmittat lik. Det som finns där inne, det bör begravas. Och göra det snabbt. Han kommer att vackla annars... fint, vackla, men tryck på strömbrytaren igen. Lysbågesvets. Lysbåge i vilt blått som vrålar ut från helt nära hans tumme och smälter den grova döda plåten över den där luckliknande dörren. Han brukade stå så här med en blåslampa när han jobbade med att ta bort färgen på sommarnöjeshus, på det där stället med björkarna, någon gång när han var i trettonårsåldern. Kanske. Tiden börjar flaga här, den fungerar inte. Det luktade så hett och kryddigt och kvävande av färgen när den bubblade och nästan rufsades bort i vinden innan han kom med skrapan. Och handtaget blev blankt och slingrade sig av svett i hans hand. Måste vara fullt med svetslukter här. Svetsloppor som störtar vid tåhattorna på hans stövlar. Men imman vid hans mun i ansiktsskyddet luktar mjukt och oävent som ett nytt betongblekt gravvalv.

Det har slutat och hon har börjat vakna och skriker fast länge nu länge mannen som tog bort färgen på små hus i något skrapigt inte sten något som det där i tröskeln mannen borta. För länge. Vilken man? Ingen kakafoni längre bara hennes öron tunt släpande ljud fast gnäller som fladdermöss gnäller och dockor kanske om man staplar dem i leksakslådan så mörkt och musklerna gnäller av nålarna gör ont gör ont överallt och blodet har blivit en röd reva. Tungt på sidorna av tyget kanterna ser vassa ut svarta nästan. Fast ljuset ljuset det är bra gott det ska inte lämna henne det ska inte flamma upp i vitt. Svarta märken på fingrarna. Då var det gnistor. Tant visade henne någon gång. Liten blank stav en droppe ljus mitt inne och knäppa på en knapp och tända ett ljus som var ett finger blankvitt och en bit snöre å det lyste det brann. Sen höll hon det framför hennes ansikte och varmt hetare som dörren nyss i kakafonin som när hon vandrade vacklade föll för det högg med sin värme. Och det drog närmare hon andades måste andas lågan drogs ut lite lågan svävade bort det skulle inte göra ont men varför varför VAKNA pelaren blänker lite finns en lampa en enda harpton på ett rassligt kassetband men lampa som en blodsdroppe i ögonfransarna klar blankrödorange gul snälla inte oväsentet igen inte kakafonin men det är över. Bara rasslet i hennes öron bara klirret. Och hettan i händerna klar vattenblå svets vad är svets? Det som andas gnistor. Det som SMÅLTER...

Hon rusar på dörren gör inte ont död död i huden fast smakar salt blod och dörren ingen dörr. Dörrformat mörker. Förseglat. Knaggligt järn trängt ut genom sprickorna inget att öppna ingen värld utanför. När hon skriker. Inte skrika hjälper inte river i halsen. Inte gråta tar kraft... och ingen mat... ingen mat. Och ingen dörr. Svetsade igen dörren kring henne och pelaren höga mörka spetsade pelaren bär mörkret varför detta varför

skriken tunna i hennes öron? Tunna skakande små cymbaler dockor med dem en av handdockorna vacklande pärlor i tät frisy och cymbaler som två burklock i händerna klirrar klirrar hon hörde det aldrig men det knackande ljudet bakom svetsvrålet klack, klack, klack, klackarna som dunkar mot stolen dunkar klirrar över nu ingen mer kakafoni fast något vandrar bort klackar steg och inget mera. Hon skriker. Hjälper henne inte när hon skriker. Ingen luft att sätta i rörelse ingen luft alls smakar giftig svett svets smakar som det som borde droppa från lampan och pelaren mörkret hon märker det nu. Har en spets. Tak där uppe bara svagt glimmer men lampan stark. En lucka ett lock. Ingen smuts har fastnat uppochnervänt järn blankt som hennes ögon järnet i springorna det stelnade kulliga dörren sliter rycker kastar sig mot den kämpar tills skakar skakar hennes tomma mage tårarna lägger sig kallt på henne och dörren ingen dörr längre. Kan skrika nästan lättnad att skrika för de kommer nu och Tant nålarna nålarna sprakande gnistor i blodet och det är dörren vita dörren i vita rummet hon låser den ljuset blir tungt blir smältande i hennes ögon men snälla HÄMTA MIG HÄRIFRÅN DÖR ANNARS och sältigt knaprande blod där uniformen är riven och låg hoprullad som leksaksdjur för rummet tornrummet för plastprinsessor smalt svängt inte stort nog att ligga rak.

Cylindriskt rum, hunger

Men det är en cylinder. Tant har lådor med blanka former former om det finns sådana om de återföds i plast och cylindern var hög rund grön som ingenting här. Svart och blodsfärger. Glitterblankt där uppe och järnet mellan dörren och karmen död dörr borta inte tänka dörr då. Smält utstruken på väggen som färgkrita som alla tankar alla drömmar mardrömmar hon har drömt igen. Fast den här drömmen tillhörde gubben med bruna

mössan. Inte drömt den på länge nu. Otäck dröm och kallt nu kallt lampan borde ha lite värme rött varmt. Men hon kunde inte nå den om hon stod på Tants axlar. Tant. Tant inte här. Rummet en cylinder kärna mörker spetsad högst upp som kulspets som krita som som som saker som böjer ner i drömmen kratsar kastar sej över henne spärrar upp sprättar upp heter det sprättar upp så tom ingen mat. Och lampans glans röda tabletter blodapelsinjos äpplen äpplen. Blundar fast för mörkt andra sidan.

Ingen kommer och vem skulle komma och vem kan gå genom dörren som hänger mörk som något smält som har levat? Ingen. Kryper ihop igen mot metallen drömma... fast inte den drömmen... det var riddargubbens i keps hans dröm vad är en keps? Vad är en dröm? Tror inte att Tant har använt de orden men kan mycket väl för hon hatar drömmen och den kommer alltid. Ett ställe som Basen fast fler hus höga hus matfärgad puts på väggarna... äpple mandelstärkelsegröt fruktkräm grönt blekbrunt rött nästan genomskinligt också och tak som ser ut att kunna riva. Och vagnar som leksaker inte stridsvagnar hjul öppna tak lack som plast så många färger som något att äta ja lysande som något man sugit på och människor festar kläder som inte liknar varandra flaggor små flaggor viftar gör vind röda flaggor med en vit rund bit -fast heter cirkel Tant har platta former också tunna som papper fast ska ju vara helt tunna ingen form heter cirkel- och ett svart kors som liknar ett hjul. Hon öppnar ögonen igen och ljuset slår inte sönder riktigt allt men det är bra. Skylden har någon sorts hjul men bara inte den sorten då är det bra.

Och blinkar blinkar för gör så ont tvinga bort bränner bak i huvudet men bilen kommer nu svart bil med järn längst fram hög spira vad är en bil? Som stridsvagn och det går soldater omkring de har brun uniform tunt soldatklippt hår knappt synligt det är ljust. Och kokande sol inget ljud munnar öppnas stängs virvelstorm flaggor. Blå ögon går som i rustning som han och hans vänner unga i tonåren hette inte tonåren då spelade riddare skolpjäsen aulan med blanka bonade poppar fladdrande på fönstren. Klärchens mamma gjorde rustningar av papp hennes pappa handlaren brun kartong liksom veckad klippt ur kartonger silverfärgen bitter nöp näsan luktade som luktade som som som och där går soldaterna kartongbrunt leende som flickornas pappersdockor uppnådde kring den lille bruniformerade mannen i den öppna sidensvarta bilen. Och den rullar långsamt stenläggningen får däckan att studsas. Riddarna i skolpjäsen han och Markus och Kenny och Daniel Egmont Klärchen också självfallet förstås hon fick vara amazon hennes pappa som var handlare hade kartong hennes mamma som klippte och målade svärden gardinstänger av mässing luktade beskt i händerna sen. Och Erlösung der Erlöser och An Die Freude schöne götterfunken tochter aus Elysium de kommer nu marschmusik de kommer mamma kniper honom om axeln mamma i blommig chokladbrun klänning så stela led som rustningar kramar om midjan och knäna och arslat fast bara papp men flaggan hänger rött vitt svart slött ur hennes fina hand. Mamma de ska inte få göra något hemskt mot mamma igen.

Hon blinkar blinkar mannen borta nu fast lillmannen vad heter det? Man som inte växt klart fanns några i huset förr länge sen små män snaggade finborstiga huvuden plufsiga eller kantiga tjocka ögonbryn tomma ögon när de såg matsalen på henne matsalen fast borta nu. Så vitt så blanklysande vitt och bilen driver över stenläggningen BORTA. Har fastnat gör ont ont som skyltarna så röda så blodgula där uppe som deras kanter. Naglarna kantiga månbleka de sitter fast i hennes kinder. Hon drar hon rycker blodet lossnar flyter vid naglarna händerna fria fast har rivit ansiktet och nådde aldrig ögonen tack aldrig ögonen men nu rinner något från dem smakar salt å salt saltvatten tillochmed men salt i små papperspåsar bokstäver på skulle äta saltet nu skulle äta pappret. Vrider sig vrider skriker i såren. Kallt. Och ingen mat. Klarar sig än men så ont så vrida så det kommer att göra ont för dörren smält smält som smärtan i henne tårarna gråter inte svagt att gråta inte vara så SVAG. Och hon skriker och det tränger bultar i halsen viskar nu viskar för det gör ont än tjockt flimrande glimmer på lampan smakar sött i munnen tårarna drar ur saltet och Tant säger behöver salt. Måste sovit lampan ingen gryning. Lampan så måste det gå. Skrapar ansiktet stryker blodet slickar på det men smutsen där den rivna smutsen på blankgolvet och fastnar klumpar sig brinner där inne gnager sönder.

Pojkar heter de. De små männen och det fanns ett par i huset men Tant säger fråga inte om det och påsarna påsarna små som en led i hennes tumme salt selen fruktos laktos vitamin C nästan som äpple inte riktigt men tillräckligt för hon svettas darrar och ge mig nu bara vad som helst äpple vad som helst men vill inte vill inte dö så här och hon har insett att hon kan dö och då ser döden henne. Snälla inte nu och måste igen och måste skrika... stå ut med att skrika... fast ingen luft smakar så smutsigt pelaren slår ner griper kring henne strålande huggtänder ögon med vassa bitar i sig skriker slår i golvet skriker skriker sig död.

Döden ville Tant inte prata om men den fanns hade redan sett den. Högg så hårt vandrade som ett övergött sällskapsdjur kring människor som den hade börjat älska, strök sig mot dem, bet dem ibland och det var sådana sår som man ryggas från med ett litet skrik och sedan försöker låtsas att man inte är äcklad. Den var en pelare av skugga, med ett ansikte som ett urborrat snäckskal och en lie som en dams dyrbara försilvrade långfingernagel, och den skrapar svärtan ur himlen, och den flyger och dyker ryckigt som en dansande galen fisk. Den var det som var nitat på den dödade förvandlade dörren som smälte in i väggen nu, ett skalat ansikte som bara betydde DU DÖR HÄR GÅR DU IN SÅ DÖR DU. Och hon var inne skulle hon dö? Hon är inne famlar trevar ingen utgång nej förstås sömnen tränger ihop sig mindre fångelser mindre vacklar i nätet nu men det fanns frihet å det gjorde inte ont kall blöt asfalt konstigt mönster i fötterna men gjorde aldrig ont så vagnen så mörker krossande

rullande mörker vad trodde hon? Utanför portarna? Det gröna aldrig sett det gröna tror det kanske kan vara gräs som kring de viskande träna.

Kniven som vrider sej i musklerna bröstet så blank så mjöligt fint järn i kanten eggen virvlar runt ett ljud som och sluta sluta nu lång kniv rakt igenom ner på golvet plastigt fint golv inte längre strimlor revor av kniven och de rinner av blod. Fick hugga flera gånger för hon drog sej åt sidan kravlade kom nästan upp hennes händer så långa så fina blixtrande bleka naglar men blodet nu varmt bultande så det gick var inte odödlig hon har lärt sig nu... och hon är död.

En skalbagge mjukt blank i skalet svart brunglittrande som choklad drack choklad bara en gång det var gott men stor så vassa käkar så bländande benen de trevar sig fram ett tunt glittrigt ljud för tyg under fint lakanstyg inte som hennes rum mörkare blomlila fruktlila och fint det är broderat i kanten med små blomformade hål och täcket kransar stjärnor puffigt av fjädrar den kryper där den kryper skalbagge vass som ett vapen i mörkt järn den trevar den klirrar och där borta men nej blunda nu klara av att blunda. Hon sover mardrömmarna går inte att blunda bort för ögonlock finns inga river efter dem finns ändå inga men i sängen ligger något. Det andas tunt fint långsamt det vrider sig täcket svävar på det. Ett litet. Barn heter det. Flicka tror hon liten tjocka kinder läppar som ser mjuka ut som sylt och fina ögonlock fransarna nästan gula så ljusa. Och håret är som ska vara som hennes kort fast har inte kunnat växa längre mycket ljusst gult blont heter det. Skugga över det hon muttrar. Vaknar snart och vaknar med insektens käkar kring sig heter mandibler hon vet vet inte hur hon vet men de sänks dreglar de sågar upp kring hennes runda lilla hals och vaknar och gör ont skriker...

Då var det en dröm och vaken igen kan tänka kan krafsa på dörren och rent mjukt kallt järn i springorna ingen väg ut om inte finns stora öppna väldiga portar uppe i det svarta... uppe... sjunker ihop kan inte stå finns ingen någonting finns inget. Ligger på metallen och den är trubbig men skär sönder henne så varför? Varför detta? Kanske bara en dröm fortfarande ja bra tanke håll kvar den gör så ont annars så håll den även om den gnager fingrarna blöder. Tant öppnar dörren snart med frukost. Frukto selen laktos. Påsar i en dum krans på bricken vad är krans mandibler bil rustning Klärchens pappa som var handlare nej inte nu NEJ! Ett glas mjölk så kan hon stå vackla kanske andas fast tom skakande svart himmel i hennes mage gör ont på lungorna gnager. Ett korn något salt fruktos ja ett korn snälla... skrapar på golvet svart smuts finkornig skuggar händerna smakar salt och beskt hjälper inte nej förstås hjälper inte och ingen dörr och rummet så smalt så högt pelare i mitten. Lampa ingen gryning bara blodig måne och röda kanter kring mörkret måste få sova igen går snabbare då snabbare dörren ska öppnas men tror inte på det måste det göra så ont kan inte sova när gör ont på henne vrider sparkar... klack, klack, klack av de tunna hårda kängorna men kakafonin slut nu ingen att skrika efter ingen hör.

Begrundar pelaren och hjälper inte jagar inte bort tankarna druvor gröt äpplen tillochmed äpplen och vad som helst men kan vara en dröm. Försöker drömma vrida drömmen kring sej själv försöker öppna riva luften famla efter sådant som går att äta och choklad varför minns jag choklad det finns inte inget socker världen svartnad röd gul och kallt vacklar i kylan kommer att dö kanske snart fast luften smutsig otäck skrapar i halsen gör slut på mej då för det går så långsamt. Hunger rivande hunger tänder som äter henne äter å någon äter hon vill äta också. Luft som inte andningsbar luft som väser i lungorna hugger och kall så blixtrande kall smutsig tjockt vävt damm kring lampan rött ljus ingen fri inget slut. Så törsten den har inga ord. Men sluta sluta vill svälja kan inte smutsig dammig i halsen kastar sig river upp mer smuts och snälla håll dej stilla håll mej stilla jag vill inte ha mer ont såren torkat på kinderna brinner stramar. Begrundar pelaren för då kan hon vara stilla hålla händerna på den fast järnigt kall river sig inte stilla stilla andas stilla andas det gör ont fast andas.

Tjock pelare mörk som det andra damm svart sotigt heter det. Ihålig kanske vet inte. Drömmar skriken från någon där inne en flicka kanske tunn uniformerad mager rusar där inne kring mindre pelare och mindre mindre tills hennes ögon vrider sig i huvudet men sluta tänk ensam här ensam å aldrig ensam förrän nu men så kallt så svart. Skyltar och ribbor och dosor kan vara mätare. Har burit sådana själv på handlederna på bröstet mellan de utrundade bitarna kring huvudet ibland väste med nålar morrade surrade borrhade sig genom pannan ner på ögonen tungt blankt varmt fast inte nu pelaren lever inte. Stryker bort svartdamm slickar på fingrarna. Mätare nålar blekblått bokstäver förstår inte fläckiga skyltar. Du dör här spetsas av blixtar korsas ut ditt ansikte blir skalat som det skalade ögonlösa bort bort fler bokstäver inte hänt än. Ett hjul som en leksak vet inte vad det betyder heller hjulet. Hög pelare bit utkarvad himmel svart stjärnig där uppe osmutsad smutsen inte når. Där uppe och lampan ingen gryning nej men färgad som gryningshimmel persika aldrig måste vara välsignat men persika aldrig ätit bara sett skylten en gång tjockt skalande papper vacklade mot vinden Tant säger det där är en men aldrig ätit det där är en persika ser du flicka kan du läsa orden? Kan inte läsa får inte lära ville gärna men Tant kom då kanske redan kanske skrapar hennes naglar på dörren så borta så död om dörrar kan dö och ändå där uppe.

Smalnar lite kanske för finns blankt järn högt runt ett öga eller fönster fast lampan når inte riktigt bleka röda vill slicka på ljuset kanske rinnande jos kanske något smakar frukt men nej kallt smuts på tungan vill stå upp vacklar ja fri nu molnigt tungt fri i huvudet så tunna väggar kan gå genom dem. Vacklar fladdrar slår i brännande kalla står igen. Och gripa om ribborna stängerna en fot upp på en dosa flytta tyngden men stannar där sitter hårt

bra häva sej upp järn kallt smakar vatten nästan fast torr torr ner i lungorna brinner svart i henne. Som i gymnastiksalen ribbstolar ringar trapetser fast får inte gå dit ofta. Finns fönster där finns strimor blått ljus på skumgummigula rundlar bollar heter det som har fastnat uppe på nätet skumgummi det smakar beskt att tugga kunde tugga det nu. Tuggar uniformskragen i stället för tungan känns blodig lite som papper lite som frukt river. Tunn smal kropp torn av ben ben vad är elfenben? Något som Tant pratar om. Foten mycket nära hennes ansikte tårna kröker sig bleka knottrigt blod på nagelbanden och sot känner lukten men gripa DRA häva sej högre sen ett järnband med skruvar sen smalnar av sektioner segment betyder ingenting orden men drar sig upp klättrar hänger fast griper slickar ibland och kallt å kallt som vatten river bort bitar av hennes tunga. Kunde inte prata nu skrika kanske inte prata även om fanns någon.

Finns ingen högre när högre upp i luft mild kall spränger hennes ögonbryn men ren nästan vatten på tungan nästan ljuv i ögonen å luft och lampan har fallit och blir lättare nu. Kröker armarna om pelaren tunnare svart i svarta kröker benen hasar upp som när hon var liten golvet i fönsterrummet och Tant lade ut en matta så hon inte skulle falla när gick sprang rusade och frihet för mer ljus här uppe torn och tunt ljus kanske lucka kanske FÖNSTER kramar pelaren klänger sig fast bergigt mörker där nere blixtra svart röda skuggor på ögonen men har NÅTT UPP finns bara kallt. Pelaren smalnande trubbig kan halka glida av fast tårna kröker sig nere gör ont på ett järnband vacklar frostigt och hungern kommer nu förstås nu bästa tiden gör ont väser i henne gnager sönder splittrade äpplen äpplen ja vad som helst äpplen också och himlen och frihet fanns ett ord frihet har hört det har aldrig riktigt fattat men lyser natthimmel lampor lyser i hennes kropp fast asfalten rev upp fötterna friheten här.

Taket på henne. Blankt kallt fullt med nitar. Hon skrapar på det klöser det öppnar inte format för att öppna men kanske dödsmlt dörren igen. River hennes hand och gör inget. Ska kunna öppna sig ja som det svarta i ett öga svart inte nu tänka inte nu. Hungern vrålar kakafoni. Luta sig blinka ljuset finns ett ljus ja blinka tills det kommer och himmel och glas. Fönster. Skakar av hunger men ändå finns det fönster. Strimma glas runt tornets högsta smalt som hennes arm kanske smalare. Smalt som fönsterstrimman gymnastiksalen bollarna på nätet. Pirrar hett i hennes armar. Käkarna tuggar skumgummi bara galna drömmar vill gärna drömma vill gärna falla fast inte natt längre. Träd står så nära grenarna måste trassla sig i varandra som långt hår och tegeltak och himlen blir vit i en färg nästan som döden.

Cylindriskt rum, natt

Men vet inte hur länge kan sovit kan vacklat slingrat luften kring sej lindat den sömnen vandrat genom den grymt å störtat inte än. Hänger där vaknar blinkar händer kalla bleka smältiga forsar svett och vill slicka upp den men salt olja lera hjälper inte för törsten. Inte i munnen längre sprider ut söker flämtar och törst i hennes tår river på metallbanden törst i ryggraden böjd krökt söndrig i henne. Å sluta sluta låt mej sluta då låt mej. Inte somnat

händerna knyter än knyter fast genomskurna metallband röda mönster i fingrarna hjälp mej Tant du är där har lärt mej min läxa nu så hjälp mej så ska jag inte igen men sluta...

Blinka och sugande klickljud i fransarna långa som håret på hennes huvud blekt glitter tårar ingen fukt bara salt behöver salt tårarna drar ut så hon har slickat på fingrarna svag nu känner inte sin tunga. Blinka och klick ljudet klack blå himmel där ute tegeltak som de brinner och ett regemente en gång blixtrande grått stegar och åt sidan skyldrar salut högerom sol på mössorna på vassa skärmskuggor ner på ansiktena men inget ljud inte mer än solskenet tunt pärlande muttrande å salt i hennes mun tuggar sönder tungan kanske känner inte. Försökte skrika länge går inte skrik i munnen i halsen hårda fjälliga skrik de river bränner smakar som bränner henne nu och blinka och inget mer. Brinnande kabel smältande järn inte igen men kakafonin aldrig släppt hennes huvud. Plyschblå himmel sjunker trän som viskar vacklar borde finnas ett ljud åtminstone i fönsterrummet gick det att höra hur träden sjöng de sjunger väl inte ingen mer hörsel. Jo naglarna skrapar gnisslar nya grepp gör ont vore kanske bäst INTE TÄNKA INTE TÄNKA SÅ!

Solen blinkar också en frukt en blomma ja tänk så fria mjuka tankar inget att äta sot finns och blankt bubblande järn i dörren den smälta och glitter av frost i döda taket inte mörkt chokladskum inte mandelstärkelsen med bubblor ren sötma inte pappersflaken av mjölkpulvret i vattnet Tant blandade det med svepande kjolar och rostfri vattenkanna såg gammal ut knaggligt handtag såg ut som den som riddargubben i kepsen hade sett i lägret. Inte minnas nu inte hennes minne. Vatten behövs inget mjölkpulver men vatten bara det vara mjukt glittrande vatten å ge mig vill luta sig vill slicka på glaset men kan falla. Solen doppar bakom träna en boll boll i nätet fönster av gult lyse som hår och vill störta sig mot det även om hon faller just om hon faller men slocknar nu oranget i himlen svartgult grönt kommer stjärnor kanske stjärnor och lamporna där nere och hon ska inte vara rädd längre. En dag här heter något annat ett dygn. Lamporna som den som hänger där nere under henne hänger själv hon hänger som i ett dött nät. Frihet hon hade tänkt det det var inget riktigt ord. Tant säger som det var fullt. Frihet. Folk tror de vill ha frihet flicka folk som du i din ålder dumma flickor och pojkar dumma fattar inte själva tror det är frihet läser böcker går på diskotek ser på satelliterna vandrar omkring på sitt fädernesland och sårar det med sina skor och de tror de är fria för de har inga plikter att uppfylla är det frihet flicka är det något att eftersträva? De lever som djur. Hon nickar hon förstår inte. Vad är diskoteker och satelliter? Och böcker brukar ha bilder på djur eller på flygplan och vapen. Inga bokstäver bara några högst upp ett ord tror hon det heter. Tant läser inte vad det står har aldrig fattat bokstäverna utom A kanske N också. Men frihet. Inget riktigt ord smakar ingenting betyder bara sten rispar upp fotsulorna plåt rispar uniformen.

Plockar små knottor svart blod från tyget. Försöker tugga. Smärta bakom tänderna långt ner på tungan i rötterna till ögonen. Himlen blå nattig stjärnig ner till de vassa träden. Järnbanden skär hennes händer. Bokstäver på pelaren kritade bleka i bulliga former. Om hon kunde läsa om hon bara förstod. Bokstäver hon har förstätt. En gång. Riddargubben läste vad som stod på fanorna de röda fotosvarta över fasaderna fast det var tyska kan inte prata tyska varför vet hon vad tyska är? Karl'n med kniven fattade vad som stod på damens medaljong och sen kniven kniven men inte minnas det. Minnas något annat. Natten porlar ner rinner vill dricka den vill bli fri och fönstren lite luft här uppe mjuk tunn sipprande luften smuttar på renheten det klara där ute. Regn trän kanske avgaser också. Å regn luft så torr repar upp halsen för torr bara vatten bara en droppe för hon kröker sig annars spritter gnisslar vecklar ihop sig torrt så torrt. Men att det måste göra så ont.

Strimma där ute reva grållila moln från ett flygplan. Löses upp rivs ut hon kan sträcka sig efter den och bara glas ljummet inte ens kallt klickar mot hennes naglar glas ska inte klicka ska klirra detta inte glas inget hopp om att slå sönder inget hopp vad är hopp? Hoppa. Ja hoppa falla... inte än inte den tanken inte än. Fler moln grå på det sista ljusa spetsade på träna för långt borta gör för ont att tänka för Tant säger Tant säger de är vatten flygande vatten allihop å vatten. Törst. Den bränner sönder henne hon minns inte vad det är med otörst ingen svett kvar snart i hennes händer då bränner de raknar vacklar då kommer hon att ramla ja någon snälla ramla bra BRA.

Försöker slå sönder fönstret sista gång fast hårt klickar plastigt maler hennes knogar som dörren gjorde den varma allt mycket varmt och det går snirklig ånga i hennes andedräkt som från den varma mjölken fast ingen sötma bara salt som hon andas blod. Så måste vara kallt död i huden fattar inte kylan men bra och händerna stela måste lossa på dem nätet av järnband kring pelaren här uppe och så luckan. Slår på den sista gång hjälper ju inte. Klirrar mjukt finns något som ekar där uppe ja en himmel. Och spjärna med fötterna och titta ner för det cylindriska rummet är ett hål lampa halvvägs klart brandmjukt sen mörker sen ingenting fast golvet är plåt vass plåt vassa kanter nitar kunde bryta en nagel men nu kan bryta henne knäcka henne hon vill inte tänka vill andas mjukt andas hjälper här uppe luft som sockret i tableterna socker fruktos laktos selen salt vitamin C vitamin A det är bokstäver och hon slår på pelaren och den rasslar.

Hon andas det hjälper inte. Mjuk luft tänker på liv för länge tänk på det andra. Håll andan tills famlar flammor falnar och inga ord rött spänner rött bakom ögonen väser i öronen hjälp nu och Tant Tant om hon finns så kom så hjälp för annars finns inget annars. Händerna löser sej glider. Halkar. Snabbt virvlar å någon kommer välter faller. Yrsel i luften knakar krasar mot plåten å aldrig kommer aldrig att falla om inte vågar släppa nu och ta språnget går snabbare då går över snabbare så snabbt och falla välta...

Det finns ett språng av sol i himlen fast måne blank rödsipprande faller på henne men lampan störtar uppåt river henne på armen inte mer aldrig mer sen dånet det svarta golvet i hennes ansikte golvet genom hennes kropp

benen skallrar upp smärta inga ord smärta. Gör slut snart. Smärta. Ögonlocken vridna sönder men kan andas men kan kräla dörren ingen dörr kanter av kall smälta och hjälp snart smärta snart inte mer aldrig. Luften skrek så underbart genom hennes strupe när skakningarna det vältande fallet. Blixtar ut i nervernas rötter. Glittrande luft högt i huvudet kommer aldrig att glömma så skönt skönt att mörkret har gått genom hennes mun kan inte andas behöver inte.

Mardröm

Huset var högt, patriciskt och klätt med purpurbrunt tegel. Staden verkade mindre under det, gråare, små sammanträngda längor från industrisamhällets första dagar. En bronsgrön fontän med en kitschig svan högst på en bubblande vattenpelare, skyltfönster som var avgasfläckade som de susande bussarna och fyllda med fula skyltdockor som visade bleka brudklänningar och utsökta snitt av oasigrå eller Barbieskär plasthud. Det fanns skyltfönster i tegelhuset också, men hon såg dem inte från sitt håll, de var skärvor som speglade himlen borta

mot kullarna. Rörelser där inne, men hon var inte säker. Hon stannade upp, för vid hörnet på fasaden svängde en vindflöjel som såg ut att vara i hamrat tenn, och hon fick vänta ett varv tills hon kunde läsa vad som var etsat på den. GALLERILOKAL, mörkfläckiga kitschbokstäver, krönta med en heraldisk noshörning. Det höstbläste, kallt. Kjolen låg styvt mot hennes lår och kliade nere vid knävecken.

Det påminde lite om kommandocentret hemma– på Basen, det där huset. En nyans av skäggigt grått murbruk som trängde ut kring det vittrade teglet, samma vildvin som låg fjälligt grönt ner till trottoaren och samlade sig i stora knutor vid hörnen, fast ymnigare och vildare här. Skillnaderna mellan ett välartat snaggat barn och en barbarisk lernaglad kusin eller tvilling. Inglasade brandtrappor som skruvade sig mot himlen, en pärlig yta med små strövande moln. Gesimser, spröjsar, ett litet fönster i färggrann glasmosaik med en spetsgardin i den privata dörren när hon hittade den, och en dörrklapp som såg ut som en hand i smidd stridshandske och luktade lite rost. Ett högt cirkelrunt fönster mot gatan hade spröjsarna i form av en Davidsstjärna. Kanske hade huset varit synagoga en gång, eller frimurarlokal för allt vad hon visste. Ett annat fönster, ett av de nästan gotiskt smala, hade varit förspikat med plywood på insidan och där hade vinet trevat sig in med en död, brun ranka.

Hon knackade tre gånger, den lilla hårda läkarväskan på armen darrade mot hennes höft –hon var inte van vid den än- och fotsteg klickade där inne, och dörren öppnades av en halv vuxen flicka. Hon hade verkligen varit för inställd, för ivrig, hennes tankar hade slipat sig samman till en nål mot det här ögonblicket– men det var inte rätt flicka, för gammal, det var det första hon lade märke till. Hon var tolv eller kanske tretton, lång nog att se henne i ögonen, men så bar hon också platåskor med små strasspärlor på slejfen och en sorts mantilj i gulnad spets ner över en rak, slät, modern svart klänning. En fläkt av eau de cologne kring henne. Håret hade en mörk nyans som såg färgad ut, några högdagrar av rött ner mot halsen, och ansiktet var tunt och lite för sminkat i en uttråkad skönhet. Läppstiftet hade strimmat av sig på tänderna när hon öppnade sin mycket röda mun.

-Du vill träffa min syrra, va? sade flickan och då hade hennes ögon börjat klarna. Doktorn... du är en doktor, va? Om du vill träffa henne så kan jag visa dig dit.

-Din syster, svarade hon och började förstå att orden hon repeterat hade sjunkit någonstans i hennes huvud. Är det flickan som...

-Mistigri, sade tonåringen och det dröjde innan hon förstod att det skulle vara ett namn. Kom med mig, doktorn. Jag är van. Morsan och farsan brukar låta mig förevisa henne.

Mistigri. Ett trestavigt, dunkelt namn som svävade och ryttlade mjukt i hennes huvud medan hon trampade längs en betsad, nött korridor och nedför ett par svängda trappsteg. Ovanligt, som namn, men det hade något sårbart och älvlikt i sina toner. Föräldrar skulle inte ge ett sådant namn åt en monstrositet. Hon visste inte vad hon hade föreställt sig nu, men hon fick blinka– hon fick skydda sina ögon för de blanka svällande ting som kunde tränga sig på, saker med tentakler, saker med filmmonsters bleka sprängande leenden, och det var ljus kring henne och det var vitt som i ett genomlyst moln. Hon stod i vad som måste vara gallerilokalen. Det fanns höga, rena skyltfönster, men himlen var blek och matt utanför den. Folkmassans oformliga skugga låg över bänkar med små stenar målade i form av nyckelpigor och katter, osedda, och ljungnippen och en bleckvas med en knippa vissnat bräken i. En bemålad keramikskål i ljuvt natthimmelsblått, som såg ut att innehålla fler färgade stenar, men det var äpplen, små mjuka, rynkiga höstfrukter i fläckat rött. Ljuset kom från strålkastare i taket, starka som fotolampor, och väggarna var plastigt vita.

Ingen lyssnade på henne när hon bad om ursäkt, fast hennes röst hade blivit vass i halsen, och hon fick knuffas och avskydde det. En åldring i brun keps och lite utländskt utseende, med svarta ögon som verkade farligt milda. En man i röd quiltad jacka och ovårdat skägg i blonda trasor ner över hakan, inte äldre än de värnpliktiga som hon lade om stukade vrister på. En ung kvinna som lutade sig vid väggen, mager och spetsig och med något trotsigt slampigt i utseendet och örhängen som släpade ner till axelvaddarna och klickade när hon rörde på huvudet. De steg åt sidan när hon trängde sig, men deras blickar ändrade aldrig läge. Det fanns tre silhuetter mot väggen, en naturlig treenighet, med vassa flytande skuggor från strålkastarna över det vita, strålkastarna som var som blickar.

-Jag presenterar, sade den unga flickan nästan ironiskt, den mirakulösa Mistigri, den telepatiska flickan, den nya Pythia... Mistigri!

De andras blickar sladdade mot henne, och sedan tillbaka till människorna vid väggen. Själv svalde hon, som om något i henne hade börjat skadas av ljuset.

Det var en man och en kvinna, gamla nog att vara föräldrar till tonåringen –och den andra– men de var inte viktiga. Kvinnan ljus, mannen också fast han hade ett skuggigt skägg. Sympatiska till utseendet, inte för vackra. Lite upplädda, kanske som till ett kyrkobesök eller en firmafest, mannen hade en silvrig slipsnål från Amnesty International enligt vad hon såg, kvinnan hade fina strimor av mascara nedanför ögonen. De stod på var sin sida om en hög stol med många tvärselar och en ribba för att hålla fast ett litet barn där, lite betsad och nött och prydd med emaljerade glaskulor målade som ögon längs slårna och på alla hörn. Ännu ett konsthandverk, det hörde hemma här på galleriet. Det som syntes av ryggen var lövsågat, i fler stjärnsmällor, ögon, och de fyra ranka benen stod på en liten röd matta med ett öga i en triangel, i guldgult. Den såg raspig ut, den kunde ha varit en dörrmatta. Från ett församlingshem, kanske, eller Illuminatis loge. Och på stolen satt–

Men det var ingen *monstrositet*, hon hade låtit ögonfransarna slutta mot varandra och hon såg inga fruktansvärda fel genom den glansen, inte heller när hon öppnade sig helt. Det var en docka, stor som ett femårs barn kanske och svept i något vissnat, spetsigt som liknade en dopklänning. Magra armar, lite vitare än spetsen, ben som var osynliga ner till ett par gammalmodiga lackade damskor. Det kunde inte vara meningen att hon skulle gå i dem, de svarta klackarna verkade långa som hennes hals, och de slog långsamt, pendlande mot den översta slån på stolen, det klickade som ett ur. Ingen docka, då. Håret var mörkblont och lika tvetydigt, märkligt vackert som resten av uppenbarelsen, det hade vridits i korkskruvlockar som på en infantinna, fast sedan hade det blåst fram så att det låg som ett trådigt dis framför ansiktet. Det magra, barnsliga, bittra ansiktet. Hon skulle helst inte se för nära på det. Se på fötterna i stället, på de glappande damskorna som klackade mot stolen och sjöng när de träffade en skruv eller någon glansig bit emalj.

-Mistigri? sade hon och hennes tunga snubblade lite på ordet.

Skakar kastar sig i sömnen sömnen glasigt grovt mörker på hennes på henne rinner faller som vatten från himlen fanns strilande fanns ett ord en gång innan inga ord nu. Fast inte sömn gör för blankt ont att det måste. Väser kväver. Luften smakar ingenting men bubblar sönder hennes näsa. Smakar som. Är blod järn vatten rost fast smakar inte måste tänka inte sömn DÖD när hon inte tänker. SÅ TÄNK. Tänk. Tant. Hennes kjol styv stärkt kall luktar stärkelse lite fruktopåse som fnasigt rivet papper tuggat. Vad är stärkt? Starkt? Det lilla syraklirret i huvudet av bokstäver lösta i ord. Luktar inte rätt rött luktar stekbrunt asfaltsfärgat ser ingenting inga fler ögon osar svart. Ingen hunger blodet surrar borrar rakt ner i halsen. Bokstäver G A L. Gal kan inga fler. Vad är Gal? Luktar torrt beskt färg äpplen inte andas men äpplena och brinnande torrt ljus och något sött omöjligt från flickan långa bentorniga törniga hår mörkt som de mörka äpplena ja flicka. Skrupet skört sprött under hennes fingrar men måste vara som hon trevar i ansiktet finns ju inget annat inte fler äpplen doften syran rinner porlar någonstans i öronen skulle äta nu skulle gärna äta.

-Det är hon, sade mamman och klappade sin dotter lite beskäftigt på armen som om hon vore någon sorts förlängning av den utsökt emaljerade stolen. Inte sant, Mistigri? Mistigri, säg hej till den unga damen nu då.

Flickan skruvade sig på det blanka betsade sätet och gnydde något som lät som ”jag är hungrig”. Klänningen föll i rasslande våder kring henne, och några i folksamlingen ryckte till som om de inte hade trott att hon kunde tala. Luften kring henne kändes prassligt mild och doftade lite av vissna rosenblad, konstlat som allt annat konstlat i galleriet.

-Och du, Minelle, fortsatte mamman och sträckte lite på huvudet för att fånga sin andra dotter med blicken. Jag och din far har sagt till dig att inte ta emot besökarna, inte sant? De kan gå huvudingången... ursäkta mig nu, doktorn... vi *är* tacksamma över att du gör dig så mycket besvär för din systers skull, men du behöver inte. Gör dina läxor, i stället. Ingen kommer att göra dem åt dig.

-Ja, mamma, viskade flickan Minelle och det där som tindrade i hennes ögon var mycket nära hat. Jag ska... gå och... göra mina... läxor.

Och så borta, ett fladder av kjol och schal och några dröjande tippar av den där brännande doften, och så knackade hennes skor på trappan och viskade bort med ekon. Själv lät hon blicken svänga tillbaka mot flickan med det underliga namnet, lillflickan, *målet*, och mamman hade öppnat munnen igen, en sorts glitter på tänderna och i ögonen, en sorts tvekan när hon kramade stolsryggen och blev blek under pärlemolacket på naglarna, men hennes make hade redan börjat:

-Hon har visat er prov på sina konster, kungjorde han med en cirkusanställds välmodulerade sjungande tomma röst. Ni har sett henne lyssna till de röster som följt henne i snart sex års tid. Ni har sett henne följa dem, drivas av dem, lyda dem som vore hon deras barn... är ni nöjda? Har den mirakulösa Mistigri bevisat för er att det finns ett system av märklig glans från vilket vi alltid kommer att vara utestängda?

Han höll en kortlek i handen, med ett nött gummiband i två varv kring, och gestikulerade med den i takt med de långsamma svallande orden. Det var en sådan kortlek som man köper i taxfreebutiker, enligt vad hon såg, fodralet låg på kanten av den lilla mattan och var en smula trampat, baksidan av korten hade ett foto av en rödhårig spetsklädd *femme fatale* som rökte en vit cigarett från ett långt munstycke, och varumärket STRIGA. Flickan på stolen följde den med blicken. Hennes ögon var runda och vakna och mörka bakom den där slöjan av hår.

-Säkert att hon inte kan manipulera föremålen med viljans hjälp? undrade den nonchalanta kvinnan vars örhängen spratt och sjöng när hon talade.

-Men var seriös, fröken, sade mamman som om hon hade hört detta för många gånger redan. Det kan ni inte tro på allvar, det strider mot fysikens lagar.

Kvinnan spottade på de kanelbruna golvtilljorna och vände sig om. Hon måste ha varit på väg mot dörren som var affärsmässigt glasad och hade ett rostfritt klockspel hängande från en ledad metallarm, människorna där borta hade redan stigit åt sidan, men så tog hon ett äpple från skålen i stället. Det var rött och hackigt och osunt i hennes förgyllt solbrända hand- brunt bladskräp längst ned och ett mattbrunt löv på stjälken, några snitt där fruktköttet var förtorkat gult, åtminstone ett svartnat maskhål. Skalet skrupnade och gav vika och ändrade form

när hon kramade om det med vassa, små fingrar och höll det framför den mirakulösa Mistigris lilla beslöjade blick.

-Var du hungrig, lilla bruden? sade hon med någon klumpigt sockrad stämma som väl skulle fungera på småbarn. Sade du att du var hungrig? Du kan få ett äpple av mig. Här, lilla bruden. Vill du ha äpplet?

Flickan sträckte sig efter det, tankfullt och långsamt, som om hon redan anade att det drogs undan och svävade bort över henne. Hennes händer var mycket vita, kanske vackra, kanske svagt missformade, och på vardera tummen satt en guldring nerkörd på sista leden. En av dem hade en liten briljant. Äpplet drev undan som en röd måne och händerna sjönk igen.

-Du får äpplet, sade den unga kvinnan och smycken klirrade i hennes hår när hon backade på tåspetsarna. Du får äpplet, om du vet var jag gömmer det. Direkt. Du måste hitta det direkt, annars får du fortsätta att vara hungrig.

-Hon förstår inte vad du säger, sade pappan. Då så, flicka lilla... spjärna inte emot...

Han drog upp en ögonbindel ur kavajfickan och virade den kring hjässan på sin dotter. Den var prydd med spets i samma färg som hennes skrud men svart i övrigt, sidenblank, och skrynklig. Redan använd. Kanske unken av svett från hennes panna, kanske pärlig av det som utsöndrades från hennes ögon. Mamman tog fram öronproppar, luxuöst mjuka, ur en ask och placerade dem i sin dotters öron innan bindeln petades ner. Den unge mannen i den röda jackan ställde sig som för att vaka över att hon inte såg eller förnam något, och så fick hon sitta där. Mörker och tystnad som sammet innanför hennes hörselgång och ögonlock. Man måste få tro att det var en lättnad för henne.

Den unga kvinnan tog äpplet och stegade bort, smygande, trippande. Alla såg på henne, hon måste njuta av det, hennes leende var smalt och krökt och hon skakade på håret när hon sökte efter ett passande gömställe, vid gardinerna i fönstret mot bakgården, vid den tunna skallrande ståltrappan upp till det övre nybyggnadsvita galleriet. Något verkade störa henne, där borta. Hon vände sig inte om, men hon gav till ett litet skrik som lät tunt och barnsligt, och så trampade hon på något som krasade och drog sig undan, långsamt, den ena skon vägrade att lyfta utan skrapade där hon drog den.

-Tvestjärtar, sade mamman med någon sorts skrämt medlidande. Jag är ledsen, fröken... de kommer lätt hit ner. Jag tror de har ett bo på övervåningen.

Kvinnan skakade till när hon vände ryggen mot trappan, men hon kröp ihop vid fönstret och stack ner äpplet bakom elementet. Det var kraftigt räfflat och täckt med flagande vit färg, porös som husputs, och när äpplet var dolt i den gulmörka skuggan hade föräldrarna redan rivit loss ögonbindeln. Flickan höjde ena handen och pekade, darrande svagt, och själv fick hon stiga åt sidan för att inte stå i vägen.

-Är du säker? sade pappan medan han nöp ut hennes öronproppar. Är du *slutgiltigt* säker?

Han hade ju sagt själv att hon inte förstod någonting, så lite svårt att lyssna på detta, lite fruset att behöva se flickan peka med båda händerna för att visa att hon var alldeles slutgiltigt säker, och hon gnydde någonting som kunde tolkas som vad som helst. Pappan tog henne om axlarna och lyfte henne från stolen, och de där skorna dinglade, glappande, på små fötter som var rundade som på ett spädbarn och slutna i vita strumpor med spetsvolanger, men då hade mamman redan stelnat till som om hon just hört en hädelse.

-Vänta! utbrast hon och stegade fram så att de andras blickar fick svänga kring henne. Hela skålen med äpplen står där borta! Du tänkte väl inte gå dit och äta, och skryta med att du hade hittat äpplet? Försök inte! Det ska vara *exakt* samma äpple som Margot här tog fram, annars får du ingenting att äta!

Det var ett spel. Folkmassan sorlade, lite imponerat, lite fördömande, och ingen tog så mycket som ett steg fram, ingen brydde sig om att avbryta. Det klubbade pärlor på insidan av den lilla flickans blekskuggiga, trasslade hår, det som syntes av hennes ögon var svagt emaljerat rött, och så sjönk hennes händer ner mot ett spännande blomgult band i klänningen, och så lyfte de igen och pekade samma håll, trött, envist.

-Att du aldrig ska lära dig! gav mamman till, och så stegade hon fram och gav sin dotter en örfil.

Sorl igen, inga verkliga ord, men några av de som stod närmast dörren rev snabbt upp den och gav sig av. Klockspelet hann rassla, det var för rostfritt och kallt för att vara någon riktig musik, och den lilla flickan strök undan sitt hår som en tung ridå och gned sig i ögonen med knogarna. De var rödare när hon blinkade och såg igen, och pappan lyfte ner henne på golvet, och hon försökte ta sig till elementet. Lite av klockklang i hennes röst, fast den inte nådde långt när hon sprang, när hon flämtade. Det vet jag visst det! Det kan jag visst det! Jag kan jag kan jag kan väl var hon lägger äpplet jag *ser* ju fast ni har mörkret framme på mina ögon jag hör ju jag fattar ni tror jag är så dum allihopa ni fattar inte ni skulle inte veta alls men jag vet det jag *vet* jag kan ni ska inte... ni kan inte... ni är så dumma mot mig bara för att jag inte är som er... jag vet att hon har lagt det jag vet jag...

Så fint det skulle ha varit att inte behöva se hur hon kämpade i små trasslande piruetter, ett litet kolafärgat svep av hår, klänningen som ett fångat snöfall på henne, och klackarna slog ett trummande, fult ljud på tiljorna i det torra ljuset tills hon sparkade dem av sig och de välte där. Sedan kunde hon inte gå, hennes fötter verkade illa formade och svaga, alla spetsveckan fastnade på hennes fingrar och någon ögla lade sig om ett smalt, blankt spikhuvud som stack upp ur träet, och hon föll och kämpade och rev. Ett tunt, trådigt, bristande ljud, ömkligt och

oroande som hennes röst, och så var hon fri och kröp mot elementet i en vridande barnslig rörelse. Publiken steg åt sidan för att lämna en smal trägul väg åt henne.

-Var försiktig med klänningen, Mistigri! manade hennes mamma avlägset, bekymrat. Och *ni... ni...* nu visade ni ju henne vägen! Förstår ni inte att ni hjälper henne?

Mummel, folk som förstod och bad om ursäkt, och flickan som kröp ihop vid det heta surrande elementet, så nära det att håret blåste upp från hennes höga lilla oroande panna, och hennes runda fingrar var nästan genomlyst röda på metallen, feberfärgade. Ringarna måste gnaga och bränna sig ner i händerna. Ja, hon var säker, hon vacklade inte fast hennes ögon hade börjat bli rökiga av smärta, hon trevade på gallret och hon var inte rädd. En gång, två gånger, luften var dallrig i fönstret, det måste göra ont. Så virade hon handen i det opraktiska spetskråset på armen och försökte igen. Någon tunn askfärgad rök steg från elementet, men det kunde vara dammet.

-Klänningen, varnade mamman medan hon tog upp skorna och placerade dem som en oroande lackerad avgudabild på den höga stolen.

Det steg ett litet klockande tjut när flickan drog fram äpplet -skadat på sina ställen, blodigt under skalet- och så bar pappan henne tillbaka som i en stolt, frasande religiös ceremoni, genom två vågor av jublande och applåderande människor, med den rynkiga röda klumpen skälvande i handflatan. Mamman tog emot henne, kysste henne snabbt, och så trädde hon ner i stolen igen och in i skorna. Fler tillrop, försiktigt uppslupna. Ät äpplet nu, då! Du sade ju nyss att du var så hungrig! Flickan höll det i stälken som en leksak och skakade det. Hennes ögon såg ut som om hon hörde klockklang.

-Mamma, sade hon långsamt, är mask i äpplet. Varför får jag äppel med mask i?

Några jublade, andra skrattade, och mamman tog hastigt äpplet. Slet det ur hennes hand. Något mycket blankt i de där nästan sminkartat skära ögonen, och flickan sträckte sig fortfarande efter det, och mamman höll det utom räckhåll.

-Jag ska skära upp det och ta bort masken, sade hon och hennes blick irrade och försökte fly. Men du kan inte ställa sådana *krav* hela tiden, Mistigri! Det här är din publik, de tycker om dig. De vill inte bara höra dig gnälla hela tiden. Förstår du att du frestar på deras tålmod?

-Men masken, mamma... det är en...

-Jag tar bort masken, är det bra så? Det är inte alla barn som har det så gott som du, ska du veta. Vad är du så hungrig för, förresten? Du åt ju lunch idag, inte sant? Sitt inte bara där inför alla de här trevliga människorna och säg att vi inte ger dig tillräckligt...

-Men det är ju... mamma...

-Lilla vännen, mamma är lite stressad nu... trött... hon menar inte... älskling, var inte så hård mot henne. *Folk som lyssnar*. Du är trött, har stått här länge... varför inte gå upp och hjälpa Minelle med hennes matteläxa i stället?

-Frun, det här äpplet *ser* ändå lite dåligt ut... om ni ursäktar... jag kan gå ut i köket och ge henne något att äta. Tillåter ni mig?

-Det är mask, mamma...

-Ni glömmet er, doktor... *och kalla mig inte för mamma hela tiden!*

Fler i publiken flydde, de drev bort i det skadade glaset i skyltfönstret, och själv tog hon ett hårt knarrande steg fram och tog äpplet själv. För mjukt i hennes hand, för poröst, och inte vackert. Hon knöt händerna om det och vred det i två halv- och otur, och grymhet, för maskens gulnade lilla spår låg precis i brottytan, och masken sträckte på sig och krullade sig som om den kände hennes blick. Svagt grönaktigt brun, lite som en kinesisk drake. Flickan i stolen skrek till, och lät huvudet falla mot axeln så att det vita i hennes ögon blev stort och befriat. Själv kände hon -men fundersamt, som i en dröm- hur en gyllenbränd hand med barnsligt, magiskt mångfärgade naglar, tog äppelhalvan från henne, och sedan hörde hon ljudet av krossad frukt och kanske ett flämtande, inåtvänt skrik från den lilla flickan när hon inte tålde mer.

-Mistigri är utmattad, sade pappan med en cirkusdirektörs röst igen och visade folk mot utgången. Hon kommer att repa sig snart efter en god natts sömn och ett gott mål mat... ni vet ju hur härdiga de kan vara, små flickor i den åldern... men minns, alltid minns, detta kan vara sista gången ni ser henne. En begåvning som hennes är en naturens eller Guds tvetydiga gåva, vi kan aldrig säga när den ska kallas tillbaka och varför... mina damer och herrar, telepaten, empaten, klärvoajanten, miraklet Mistigri!

-Så du ska ta ifrån oss vår dotter, sade mamman i tystnaden och hennes röst var en mejsel i färskt stenmjöl. Min man och jag borde hata dig. Hur ska vi veta att vårt barn inte kommer att växa upp till att göra det?

-Ni ringde mig själv, sade hon och orden lät patetiskt mekaniska som om hon hade lärt sig dem innantill. Fru... er dotter ska få den bästa uppväxt vi kan skänka henne. Leksaker, motion, kamrater, en allsidig utbildning... så *var snäll* och förkasta oss inte innan vi har fått chansen att bevisa...

-Det var Minelles idé, sade pappan vid dörren som om också han behövde lägga skulden på någon annan. Hon slog upp telefonkatalogen och hittade Arméns Forskningsinstitut... Basen... hon mindes något hon hade läst, om att ni tog hand om barn med... begåvning.

Hon nickade, nästan vilt, för hon var rädd att han skulle fortsätta att tala. Däraktigt. Inte visa rädsla inför dem, de hade rovfågelsblickar när de försökte hitta någon svaghet hos henne. Knuten i hennes nacke kändes som om den skulle lösas upp, håret hade börjat klia mot bakhuvudet, och där framme sprattlade Mistigri som om hon försökte ta sig upp ur stolen eller bara bli fri från skorna igen. Hennes ena fot hängde snett, kanske vågade hon inte låta den dingla.

-Er dotter Minelle, sade hon och fick kämpa med rösten som vore den järntråd. Hon kan inte ha haft ett lätt liv, med en syster som...

-Det har ingen av oss, svarade mamman och hejdade sig nästan vacklande när hennes make gav till ett plågat utrop. Men... men så ta henne då. Hon är er.

Hon sade det som om hon alltid skulle behöva ångra de orden, och så bytte pengar hand. Hon hade inte gått med på idén med betalning, det hade hon gjort klart redan innan hon tog bilen ned till staden, men hennes överordnade hade sagt att det bara var rätt, föräldrarna hade gjort sig pengar på sin dotters begåvning, de måste kompenseras för det. Plånbokens läder klubbade på hennes hud, sedlarna rasslade, och det var över. Nya människor hade lyst fram i skyltfönstret, färgglada höstjackor, ivriga blanka blickar när de drog sig mot dörren, men pappan öppnade.

-Aldrig mer, är jag rädd, sade han till dem. Hon har utfört sin sista föreställning... hon ska hämtas till någon plats där hon behövs bättre. Hennes storsyster Minelle kommer att uppträda i morgon, dock...

Minelle. Minelle. Tant. Minelle. Hon vrider sig hon slår något måste vara dörren ekar fast gör ont något gnager henne på knogarna och varför inte sluta någon gång det gör så ont. Ingen blodsmak längre då tacksam. Bubblade ett tag röttdisigt under ögonen men blinkar ser igen ögon sitter kvar har rötter finns rött dis fast i lampan. Uppe kring den gloria. Såg gloria en gång. Gloriar utsmetade klubbade lysande i bok blank bok med änglar. Änglar står på moln och sjunger fast Tant säger finns inte på riktigt. Moln som kuddar som mattor å mjukhet behöver lite mjukhet då ingen i hennes kropp ingen i järnet plåten. Bara hennes ben har sjunkit nitats fast gör ont inget liv fast gör ont iallafall. Moln som stelnat vispat vatten i himlen. Behöver inget vatten mer blod i munnen tungan sladdrar sladdar rinner gott å salt varmt järnigt men rinner då dricker hon sig själv och stelnar på tänderna. Finns inte på riktigt flickor gult hår trådigt ljus ner på axlar ryggar och håller något i vita händer kanske glitternaglade ser ut elsladdar länkade eller något blanktrådigt i köket fast Tant säger musik. Musik muskar. Någonting. Fint ord men vet inte.

Minelle Minelle Mi Mi fanns ett ord till har glömt lyckats glömma. Inte äppelsmaken nästan jäst luktar som det pappa drack på lördagkvällar fast ljuvt liv liv i en liten gnagande sugmun ögon kändes ögon som såg på henne ramar över benen hårda tunga skor klackar går ner som klor klack, klack, klack, klack, kling på glasbitarna med ögonen. Glaskulor Tant gav henne. Fast sen. Spetsen så tunn raspar järntråd alltihop unkna hettan elementet mamma slog henne drog tillbaka handen snärtade henne på pannan varför mamma varför avskyr du mej jag kan inte avsky dej jag kanske borde jag kan inte. Raspar i alla fall inte gå krypa åla de ser på de hjälper inte. Och hjälp mej då snälla. Klack, klack, klack, klack. Ljud som av beniga fötter döden alltså. De vandrade runt i trängseln de magra i sina randiga dräkter stora ögon inga riktiga ansikten men stora ögon håret föll av läkarna hämtade dem de dog men inte nu inte NU det var lägret inte hennes minne. Döden alltså kommer. Inte än då måste få finnas måste minnas så kan jag klara att glömma det sen.

I sterilluftsskafferiet i det blanka, metallicskära köket hittade hon några söta, mjukt smuliga kex och en längd chokladost i gobelängljuvt gyllene folie, med bilder av smältande blockchoklad och ståligt behornade kor på ängar med smörblommor. Hon krossade två piller från väskan mellan teskedar och pudrade det vita på chokladen innan hon gav kexen till Mistigri. Till flickan. Bäst att inte ge henne något namn, hon skulle ändå inte behöva ett. Hon tuggade kexen som småbarn gör, fortfarande uppspetad på den där piedestallika stolen, med sina små draperade armbågar lutade på slån som skulle hålla kvar henne kring midjan, och ögonen blev disade av sötman och klarnade inte mer, och skoklackarna pendlade svagare tills de hängde stilla.

-Jag kan packa en väska åt henne, doktorn, sade mamman och hennes mycket blonda ögonfransar darrade kring ögonen med ett ängsligt tinder. Hon har några grejer här hon är väldigt förtjust i... nästan fäst vid... några mjukdjur, sin nattlampa...

-Det går nog inte, hörde hon sig själv viska medan flickan klippte med ögonen och visade fina ögonlock. Ingen packning. Hon ska få all stimulans hon behöver, det är inte som om hon kommer att sakna... kläderna ska skickas tillbaka till er, vi ger henne nya.

-Något slags uniform, förmodar jag, sade pappan med ett ärgat tragiskt skratt.

-Ja, en uniform, svarade hon och hörde sin röst bli matematiskt slät och inlörd igen. Hon kommer att vara i tjänst, som vi andra. Det skulle vara en förolämpning för henne att inte få bära presidentens kläder... det är så det kommer att bli, i vilket fall. Då så... tack.

Hon lyckades bita ihop om de där lerigt smaklösa orden, innan hon tog den slöa flickan under armarna och lyfte henne. Hon hade lyft sin lillebror på det sättet, hon hade varit ganska stor när han kom, stor, förständig, mamma hade låtit henne sitta barnvakt ibland. Så hon hade fått hålla honom, kanske redan vid dopet? Kragen, en

vid porslinsstel Maria Stuart-krage i starkt tyll, rev henne i ansiktet. Ett nästan fem år gammalt barn skulle inte behöva gå klätt i dopklänning. Det var förtryck, och det fanns sträva, röda brännmärken på hennes fingrar. Dra upp henne ur stolen, lirka, skaka henne lite för att få benen fria. Skorna föll på trägolvet med ett vasst buller, lite för nära hennes egna sårbart mjuka lågskor, men hon trodde inte att någon av de andra märkte det. Ut genom dörren, bara, det var det enda. Hon flyttade över barnet i en ögla av sin vitsvepta arm, höll det så, och så knäade hon upp dörren. Klockspelet igen, desinficerat, bara ett rassel.

-Mamma, sade flickan och spjånade svagt i hennes famn.

Dörren fick glida igen, med sin vita -läkarrocksvita och spetsvita- spegling av dem, och klockspelet klirrade och dog. Hon vände sig om, det kändes som om det var en skyldighet mot flickan, och kände sin blick bli metallisk och rak. Ett finklätt par, fortfarande ungt, som två lackerade statyer. Rader av bemålade stenar och en skål gamla äpplen på fönsterbänken över elementet. Ett tak som var en ramp av strålkastare. En svängd trappuppgång klädd med vagt otillbörligt röd syntet, där en ung flicka med färgat mörkt hår -färgat mörka ögon- höll sig fast på ledstången och lutade sig fram och betraktade. Hon ville inte veta vad barnet förnam. Vitt skarpt. Skuret. Ihopkrökt värld av äpplen. Mamma pappa barn svävande syster svävande främmande värld Minelle.

-Men det blir bättre så här, min Mistigri, svarade mamman och då hade hon svalt flera gånger.

Så skrek pappan på Minelle, och hon kom ner med sina ögon som två trumlade svarta stenar, och hon kysste sin syster på båda kinderna och lade sin klarnaglade hand kring hennes.

-Mamma har rätt, syrran, viskade hon. Det blir bra. Jag uppträder i morgon.

Sedan rörde sig inte flickan mer, när hon bars ut till bilen. Minelle lutade sig på dörrposten och gnagde på ett äpple, vit om tänderna, blankare och mer outgrundlig i ögonen. Makarna hade sjunkit samman mot varandra, de var ett gravmonument. Det kändes rättvist att barnet hade blivit orörligt som dem, också när höstvinden kom med darningar av blommiga örtcigarrer nerifrån gatan och fjärran regn och piskade henne med hennes hår och lät molnen halka på himlen. Vindflöjeln klingade. GALLERILOKAL. Flickan sov inte än, hon andades som om det fanns små nålar i luften varje gång, men hon hann bli slitande tung på hennes arm innan de nådde bilen.

Det var en vit skåpbil, en Waggonet, stor som en ambulans och inte så olik en, parkerad utanför en tobaksaffär med ett buckligt galler nedfällt bakom skyltfönstret. Också bilen hade ett galler, grovmaskigt i svart plast mellan baksätet och kofferten. Den hade använts för transport av fålhundar, och hon hade valt den för att hämta den där fruktade flickan med. Hon visste inte vad hon hade väntat sig- någon monstrositet, säkert, ett stort, vanställt barn som skulle riva ner fönster i ett regn av brinnande glassplitter och kanske slita sönder plåten i bilen med sina oformade tankars hjälp. Det hade varit oroande att upptäcka att det i stället var en bleksiktig, pyntad liten flicka som inte ens kunde gå riktigt, och som använde sina gåvor för att hitta gömda saker och förnimma maskar i äpplen. Inte en besvikelse. Oroande. Och hon bar monstret på sin arm nu. Pillren var Falciferin, två stycken var nästan en överdos för ett så spätt och letargiskt litet barn -men hon hade varit upprörd- och ändå var flickans ögon öppna när hon sattes ned i sätet bredvid ratten och fick säkerhetsbältet fastklickat över axeln. De var dunkelt gröna som Pilakulorna som skolbarn tävlade i att kasta nu för tiden. Det där rosiga skimret i vitorna kunde inte bara bero på att hon förgråtit sig, det var någon medfödd defekt. Det var lätt att se för djupt i dem.

-Varför binder du fast mig du också? mumlade flickan och hon borde inte ha kunnat tala *alls* med Falciferin i blodet, men det var inte det som fick läkaren att backa.

-Du måste ha bälte på dig när jag kör bil, annars kan du göra dig illa, svarade hon och hörde sin röst låta förnuftig. Menar du att din mamma och pappa binder dig?

-De säger det också, sade flickan och tuggade på en lite svullen underläpp. Att jag gör mig illa annars. Jag tror de tror det. Fast de har fel. Det är de som gör sig illa, för de är rädda för mig.

Hon var tvungen att stänga dörren och gå runt till förarsätet, och hon hade väntat sig besvärligheter, kanske rentav panik, men flickan verkade kopplas bort när hon inte hade någon att tala med. Hennes ansikte hade mindre känslor än en dockas, det vred sig lite som en vindflöjel och verkade inte kunna se henne genom fönstren, och när hon satte sig i bredvid henne och knappade in koden hade de där fötterna börjat pendla igen. Strumporna studsade mot konstlädret i sitsen och förde knappt något ljud.

-De är rädda för mig, sade flickan igen och rösten var tom men ändå var det som om hon hade förstått. Är du rädd för mig, doktorn?

-Kalla mig inte doktorn, är du snäll, sade hon och skrämdes av att höra sig själv skratta. Jag heter... nej, kalla mig Tant. Gör det, flicka. Och jag fruktar dig inte.

-Tant, försökte flickan som om det smakade konstigt. Är visst rädd för mig. Alla så rädda för mig, för det är jag som berättar...

Bilen hade startat, den surrade mjukt under och kring dem. De var redan i utkanterna av staden, det gick över en bred gata av skakande stenläggning och sedan kring en plats med pålar för att kedja cyklar vid, runt en talldunge där det gömdes en paviljong i flagande pastellfärg, och så ut på landsvägen som ledde mot flygrakan och Basen. Det var en lång väg, men hon hade kört här förr. Efter tio minuter fanns det ingen känsla av rörelse längre. Det var samma gråmelerade himmel, samma fjärran band av mörk skog, samma sankängar där vattnet speglade det bleknade gröna gräset- diken som var flata och gröna av andmat, ståltrådsstängsel som liknade de

gamla hjortstaketen, björksticklingar vars löv hade börjat skifta i syntetiskt gult, ett blänkande flygplan långt borta men inga bilar eller människor eller fåglar.

-Nej, mumlade den lilla och gnagde svagt på säkerhetsbältet. Nej jag ska inte säga jag ska inte. Ni bara binder fast mig... jag vill inte mer. Ni bara binder fast mig eller slår mig... jag vill inte ha äpplet det är mask i det... jag tycker synd om... kan ni inte SLUTA? Och slår mig och binder mig och låser in mig i grovköket...

-Gör dina föräldrar sådant mot dig? undrade hon och såg ut på den molngrå flyende vägen, och tyckte att det var ett plåtigt eko i hennes röst. Det är illa... de ska inte göra sådant, vet du... då är det väl...

-Tror inte de vill, viskade flickan och skräcken var djup och förfrusen i hennes röst. Varför tittar du så tittar på mig sover inte. Vill inte jag berättar för låter som gör ont på dem när jag när jag jag när berättar vill inte höra när...

-Men jag är din Tant, lugnade hon och hennes blick flög och fastnade på två gula löv på asfalten tills de hade rivit bort. Jag kommer inte att slå dig, *eller* låsa in dig, bara för att du pratar med mig. Så berätta.

Det sjöd av tystnad bredvid henne. Flickan stirrade på något, kanske backspegeln, kanske det blanka låset på handskfacket. Hon hade släppt bältet, när det fanns våta bitmärken på det, och tuggade på sitt hår i stället där det låg skuggbrunt kring henne med sina tovade lockar. Ja, det skulle klippas ner, och det så snart de kom fram till Basen. Det var mellanbrunt vid hårbotten, glanslöst gyllene som Basmelkräm i de översta stråken, och det smakade nervöst blommigt av schampoo och knastrade mellan tänderna som tunt horn. *Hon hade inte känt det.* Två kapslar Falciferin, och de där ögonen var klara igen.

-Mistigri, berätta!

Men hon hade ju redan börjat. Hennes röst vindlade upp som något anlupet och skadat mot det bleka skälvande molnmönstret i takluckan. Det är mask i det mamma. Det är en mask mamma den har gnagt genom äpplet tänk om den gnager hela vägen genom mig? Varifrån kom de orden? Och hon knäppte på säkerhetsbältet med sina fina, utvecklade naglar, och det lät metalliskt, det var ett ackompanjemang. Man kunde inte avbryta henne nu, för hon skulle inte höra.

-En ung karl bland allt folket du såg han va? Såg kort ut röd jacka kort hår som på en gris verkade ganska så trevlig tyckte du inte det Tant ganska så trevlig? Jo han dödar sin dam en gång. Vet inte vad hon heter inte han heller vet ingenting hon är ju död. Han tänker inte på det så mycket han tror de kommer och tar honom om han tänker men han tänker iallafall för Minelle påminner om hennes parfym vass som tänder vass full av sommar liksom rökelse kyrkan nätter och min klänning...

Hon drar handen över tyllen i kragen som har lagt sig som veckad ödlehud på hennes späda axlar. Måste tänka i presens nu, det är något så enkelt i alla hennes rörelser, som om hon gör efter någon sorts sakral dans som hon kanske har sett de stora göra, men inget barnsligt hos henne. Prasslet från tyget högre än motorn.

-Min klänning påminner om henne för hon låg på ett överkast lakan örngott som tyget på mig ungefär jättefint han tänkte som spindelväv fast den raspade hon var alldeles vit gult hår gult som ditt och buktade ut liksom framtill som dig fast på henne var det större. Så vacker så vacker sprattlar lite vred på sig han förstår inte hur han kan klara av det men han gör iallafall för han har kniven bakom ryggen i skjortan alldeles kall river han tror han ska falla så den går rakt genom han fast det gör han inte han tar den hon blundar och han sticker sticker han sticker i henne och blod överallt på överkastet för rinner på spetsen så den blir alldeles röd...

-Mistigri?

-Han gjorde det för att hon inte skulle göra fler karlar illa och sen damen du vet damen hon med äpplet? Väldigt vacker och sen örhängen som kyrkklockor nästan när hon går säger mamma och pappa kommer ofta hon kommer mamma pappa de fattar jag inte gillar henne så hon får komma hon betalar inte. De vill att jag ska avsky det så jag slutar någon gång de tror jag kommer jag kan sluta om jag avskyr tillräckligt. Fast det kan jag inte. När hon var sju år gammal nästan tror jag äldre än mej så fick hon en lillasyster alldeles vacker svart hår blank smal smala små ögon som på en katt hette Henriette. Mamman tyckte om henne plockade fjädrar på stranden byggde ihop flätade en lob en molb en sån där grej som man hänger över småbarn i vaggan med fjädrar den rullade snurrade rörde sig jättefin och Henriette tittade på den och så skrattade hon och småbarn skrattar inte i den åldern fast HON gjorde det. Och mamma tog henne på barnutställningar i en klänning ungefär som jag fattar inte tror mamma pappa tror Minelle tog efter henne men nej berättade aldrig tänker inte på det heller hatade verkligen Henriette hon log hon fick små tänder knoppade i hennes mun tandköttet blodigt hon började tänka blod i alla fall och sen så gick hon ut en afton uti en lund så grön kväll alla TV-apparaterna glittrade i alla fönster fast parken mörk saknade henne inte därhemma för mamma pappa hennes mamma pappa var hos fastrarna och visade upp Henriette och hon hade en jordig raspig säck med sej från bakgård luktade jord ruttet och parken visste var myrorna fanns ekoxarna och de vita larverna nere från på gytjtjan vid dammen...

-Mistigri?

-Och hon gick upp på kvällen upp i Henriettes rum handen knuten kring säcken och luktade gammal potatis jord blixtrande som mörka blixtar bak i hons huvud och så hade hon en burk honung i andra den var kall som frosten ute på staketen på vintrarna och lite kladdig luktade sött om ena handen bara ena på andra fanns flak av små jord. Undrade undrar om insekterna gnager trevar om de kommer ut kanske kryper på henne redan fast det gör de inte och honungen i burken alldeles blank kallt rinnigt guld fast mörkt trappan knarrar stannar varje gång

mamma och pappa dom får inte höra in i sovrummet ensamt fina änglar i fönstret blommor på gardinen stannar för bil där ute sveper förbi blommorna har skuggor fast borta nu. Och mamma läste en serie för henne där det var en cowboy och indianerna band fast honom och hällde honung på honom så myrorna skulle äta... fast det var innan Henriette kom sen hade ingen tid... men hon tror det här ska fungera hon tar upp burken fast klabbig styv honung får stryka på den med händerna dumt kallt och Henriette vaknar ju ögonen blinkar och alldeles svarta och honung ner från pannan på kinderna som tjockt guldsminck får hålla där får hålla med händerna på hennes mun så hon inte ska skrika fast försiktigt vill inte att hon ska dö innan hon har fått KÄNNA och så tar hon säcken och står på stolen vid spjålsängen och sätter fast den på mobilen heter mobilen och öppen nu så kravlar ut en efter en först svart blank skalbagge ser ut har horn som djävulen sen en alldeles vit månmask...

-Mistigri!

Flygplanet blinkade sig ner, men där borta fanns en molnbank som kunde täcka hela Basen, mytiskt. Hon ville inte höra mer, hennes röst bad tyst med varje andetag och hon höll andan tills det ringde i öronen, och bilen surrade för lågt och flickan kämpade vidare, som om det inte fanns någon styrka i henne. Inte i själva höljet, bara i hjärnan som kämpade med en ängslig liten tunga. Hon hade blivit slapp, hon rörde sig inte mer. Det kunde vara drogen.

-Gubben den gamle riddargubben bruna kepsen han var liten i en stad med buckliga gator sten däckens studsade där skalv mannen i bilen lille mörke mannen och folk hurrade jublade folk slog ut med armarna som robotarna på bio det var när de hörde det var krig gladare än nånsin förr de älskade verkligen det var krig. Flaggor rött vitt svart foton på väggarna stora fanor med foton. Fast sen försvann Klärchen Egmont de andra allihopa sen tog de han och mamma pappa de andra till nåt äckligt ställe nåt kring järnnät marken alldeles slät död äckligt rinnande svartrött på taggarna stängslet hundar inte såna som man klappar vakterna svarta bara svarta överallt ljushåriga ljusögon hus som skjul mark bara mark sova på fast de tog mamma vakterna. Inte min mamma hans mamma. En av dem drog ner henne på marken rev rev sönder en annan höll henne huvudet hade långt fint rakt svart hår. Och en till höll hennes mun kring på över lät som han stack ner fingrarna i halsen på henne för hon skrek...

-Mistigri!

Du vet min storasyrra flickan mörkt hår väldigt fin luktar gott Minelle? Du vet hon? Har kraft också mystiska gåvor säger pappa fast inte lika bra mycket som mej fast hon kan se framtiden. Bara lite och inte alltid men fick uppträda innan mamma fattade att jag. Kan se mönster. Kan läsa mönster. Säger allt som händer bildar mönster vågor som vågor trådar världen ändras kring framför och var hans idé att jag skulle att dom skulle skicka mej hon såg yrar öppnar teflon tele telefonkatalogen hittar numret säger hon såg som ett budskap fast hon gör aldrig det hon bara luras så dom skulle skicka iväg mej för hon avskyr mej tror mamma pappa bara bryr sej om mej fast fel skulle gärna vilja byta antar jag tror det blir bättre hon får se har nog rätt de var alltid snälla mot henne hon inte så farlig stor fattar hon ska inte säga saker de tycker mer om henne än mej. Jag antar jag ska vara glad för det blev inte skalbaggar myror maskar de krälar på honungen de faller från mobilen redan öppna då ögon öppna speglar dom som dammen med gytjtjan hon väcker henne hon slår på henne så att hon ska vakna för hon vill hon ska känna att det gör så ont när de krälar och ner i...

-Men du *slutar* nu!

Hon hade parkerat bilen vid vägrenen, den lutade en aning, två däck gled ner i gruset vid diket och hon var tvungen att sträcka sig och nå fönsterhissen. Luft forsade in, kall och utan någon riktig smak, kanske fjärran avgaser, kanske sötna från det döende gräset. Sött röken hade varit söt röken som slöjade sig ner på lägret som ett evigt sardoniskt moln. Och honungen när den klabbade i lilla Henriettes ögonfransar. *Hon hade inte sett det!* Hon stod inte ut längre, hon vred sig i bältet och i sätet intill hade den lilla flickan öppnat munnen igen, röd som ett sår, det enda som rörde sig hos henne -för ögonen hade stannat till sist, de var speglande glaskulor och de hade stannat- och hon sträckte sig mot henne, mot ansiktet, och hennes hand hade blivit förnimmelselöst stel som en klo.

-De slår mig alltid, mumlade flickan som om hon aldrig skulle kunna styra ryckningarna i sin mun. De slår mig och binder mig och låser in mig... jag vet inte vad jag gör... ska jag inte berätta då? Du ska inte säga något nej fast har väl aldrig gjort något fel fattar inte du kan glömma också sopa över fast glömmar aldrig egentligen inte så lätt att bara glömma när det gör ont om man bara nuddar vid det eller hur? Gör ju ont om du skulle behöva minnas alltihop igen...

Hon drog tillbaka handen och lät den vila på ratten, lite varm, lite halt blank av hennes svett. Hon sade något, men det var borta när orden flöt från hennes mun. Flickan förstod. Ja, självfallet förstod hon, hennes ögon var öppna och de speglade inte honung eller blod eller rök längre, det var något värre bakom fjäll av något fruset.

-Du var liten Tant du var en flicka som jag och hade en lillebror fin nästan som Henriette fast har aldrig sett henne aldrig sett Henriette mycket vacker baby vann tävlingar skrattade när hon var liten ingen annan gör det utom din lillebror fast han var ju större tre år kanske fyra du gick med honom i förorten där ni bodde han satt på din axel du var stolt. Alla såg på er de skulle inte ha sett dej ensam de var imponerade ju ni var en dubbel människa du var stolt. Lillebror på axeln. Högt som en stor människa. Så mötte du några tjejer utanför tvättstugan tuffa tjejerna äldre de slängde dej i lerpölen på skolgården du sade inte till fröken för fröken tyckte om dom stora tjejerna de hade hårbånd med paljetter underkjol med spets som stack fram och en hade en handväska alldeles

paljettig öppnar den nu liten tryckknapp glitterljud hon tar ut en sedel hon säger vill du tjäna några spänn bonntösen du säger ja för inga pengar mamma pappa de ger dig inte mycket veckopeng du vill gärna köpa godis till din bror du säger ja du nickar hästsvans stramar i nacken. Du nickar hon säger visst här får du sedeln fast bara om du gör en sak du säger ja hon säger gullig liten pojke du har på axeln får pengarna om du drar ner byxorna på honom och...

Hon slog ut med handen igen, och hon tänkte på smärta, sveda, skör vit hud med fontäner av blod bakom, kolafärgat -honungsfärgat- hår som skulle lossna med små sprittande ljud i hennes hand, och ändå lyckades hon nå spännet till säkerhetsbältet. Det lossnade, det slog upp som en ormtunga, och flickan tryckte sig mot det gräddvita konstlädret i sätet som om hennes egen vita gestalt kunde smälta in där. Hon var mycket smal, och hon darrade för varje lock pendlade framför hennes ansikte.

-Du går ut! fick hon fram och kunde inte tro på sin röst. Hör du inte vad jag säger, flicka? Ut ur bilen!

Men hon fick lyfta barnet, tryckt mot bröstet som en hatad docka, och hon kämpade inte, hon darrade och det var smalt vått under hennes ena öga, som spåret av en snigel. Det blåste utanför bilen, flygrakan var en vindtunnel av kyla och himlen såg frostig ut. Dunkelt fast det fortfarande var tidigt på eftermiddagen, hon hade ätit en god middag på Café Strix innan hon lämnade Basens susande nätgrindar, det fanns fortfarande en kryddig värme av salsa och räkextrakt på hennes tänder. Vad hade flickan ätit? Kanske en tugga av äpplet- nej, det hade visst varit mask i. Två kex med chokoladost- två kapslar Falciferin. Det gav resultat, trots allt. Hon darrade mycket milt, som en katt gör när den spinner, och den där enda tåren rann och stannade någonstans där den klistrade en hårslinga mot kinden. Hon skrek inte mer än vad en docka gör det, och då närmade de sig diket. Det hade ett bräm av högt starrgräs, vattnet stod högt där nere och var klätt med neoniskt grönt andmat och några gulstrimmade löv. Spöket av ett blekt betongrör skymtade strax under vattenytan. Det skulle duga. Hon måste ha tänkt logiskt.

Sprattlar slår gör så ont känns som alla armar ben spritter rycker vill loss från henne droppar droppar små droppar blod. Vill upp vill fri finns inget sånt ord längre slåss visst Tant säger säger nej Tant tänker piller åt dem borde sova tugga sig in på sömnen varför ja varför inte hon ville gärna det. Bara stänk med mint i den söta osten pirrar upp i kinderna men tydliga i hennes tankar tydliga som vilda klösande pelare två himlar krökt molnvitt och ändå malde hon dem med två skedar. Mint som Minelles godis. Kommer och stoppar in små godisbitar linser och kolabönor under dörren mörkret skrubben är det skrubben som luktar hårigt dammig slirande damm på golvet plastigt golv hårigt som maskar mörkret slingrar sig på henne trycker spjärnar vill klösa å det klöser henne å mörkret. För Minelle vill hon ska komma ihåg hon är snäll Minelle vill hålla sig kompis med henne mamma pappa de fattar inte Minelle fattar därför är hon rädd. Mörker å det har huggtänder kan vara ögon också så blanka blankt i ögonen speglar i sej själva blundar för kliar på kinderna kallt av tårar. Slamrar där ute. Mamma lagar mat kastrullen raspar på plattan hon sjunger. Går upp går ner fin tunn liten sång inget att göra med mörkret. Ibland går någon i trappan. Pappa i trätofflor Minelle i vassa smala skor. Som hennes när hon sitter på stolen å inte stolen inte nu glöm tugga svälj blunda glöm för mörkret illa nog bara inte stolen stolen i det vita ljuset. Tuggar tungan smakar alldeles salt. Läten ljud annars skulle hon bli galen. Kakafoni. Fint ord mamas låter som Mistigri vad är Mistigri? Finns inte längre flicka då är det NU och slår med benen långa armarna långa i raspig uniform inte mera tyll inte mera spets smakar inte maskigt av äpple i munnen på henne. Fast mörker inlåst mörkret luftlöst tuggar henne. Första gången. Liten då mamma bär henne som Tant bär henne som luften bär men glöm blixtrande mörka fallet glöm mamma kastade henne som en påse i sopnedkastet som något rinnigt äckligt vill bara bli av med det och hon har slutat skrika då det är äntligen slut pappa Minelle där ute mörka i solen sol inte nu. Kastar sig på dörren gnisslar låset skriker. Första gången. Sen använder hon tankarna i stället. Hjälper. Fast gör dom illa kan inte avsky mamma hon är ju bara så rädd. Fast mörkt fast kallt blankt kallt känns som inte skrubben inte damm kallt som vatten stelt. Sprattlar simmar så gör man simmar droppar stänker inte blod vatten.

Dinglar i armen på Tant unga damen fin vit blank som doktorn som kom den gången en doktor alltså Tant. Ingen Tant ung dam håller henne som en docka klämmer krossar och världen stor runt alldeles för hög kupad en skål med blått rinnigt randigt vitt grått. Och äpplen fanns äpplen fast inte nu längre sluta släpp ner mej trött på ord gör så ont att behöva berätta hon vill inte höra hon heller ner mej men fumlar störtar luft visslande skriker och vatten blöta mjuka blad på flyter sen blanksvart rör sig inte fast faller har släppt flygande fladdrande kjolar på henne flackande av tyll håret i ögonen ser bara ljusblankbrunt luktar ruttet malet nästan sött som röken blötare kallare. Inte några mera ord bara det där sista ut ur bilen flicka borde ha vetat men SADE att jag skulle berätta men måste lyda Tant för Tant säger hon ska inte slå eller låsa in eller säja att Minelle är en mycket bättre godare snällare dotter än mej så Tant snälla ta upp mej igen ska inte berätta om Henriette och skalbagarna och damen och karlarna med blixtar på tyg kring sina armar men ta upp mig faller...

Slår omkring sig med sina långa vuxenben vuxenarmar ett torn svept i osynligt grått tyg dold krossad i mörker kanske dö snart ja skulle vara skönt skulle vara vila utan mardrömmar fast gör så ont. Kallt som vattnet slickar på det järn plåt fast kall torr inte vatten inte utom i hennes huvud å finns en å där slingrande flod på flod spiraltorn av köld genom henne alla genom hennes hud och bränner ju bränner som knivar kan bränna tror hon.

River sönder henne blad på näsborrarna ögonen svart ser inget vill inte se fast värre... minnet... splittras kring henne blankt som snö vartenda litet stänk och kyla KYLA förstör i henne hon sjunker klibbig nätig lera på fingrarna gör ont att tänka gör värre ont när hon ska behöva andas. Kjolar band hårda som de fryser. Kämpar upp iallafall spjånar sparkar i gytjan slår slår sönder ytan igen kall himmel strålar kyla väser på henne och slår ändå vidare drar i gräset hårda vassa gräset klättrar upp lite kan sitta här. På slutningen i vattnet. Bilen tjuoter ekar glittrar bort på vägen så Tant ville inte trycka ner henne. Hade trott det hade trott allt. Fryser skakar av det och tungt svårt att röra smakar mint i munnen upp till öronen. Tungt att ska göra så ont. För tungt mot henne förstör å brännande förstör.

Det kunde inte gärna vara mer än ett par kilometer kvar till Basen när hon plötsligt blev medveten om hur bilen -märkligt att tänka- hur den *klagade*. Den opponerade sig, det fanns svagheter i konstruktionen nu. Ratten darrade i hennes händer, gaspedalen gned sig mot hennes skosula, hjulen skriade som om hon försökte ta en skarp kurva. De hade inte gjort det förut. Säkerhetsbältet i sätet intill hängde och piskade, det hade inte fjädrat tillbaka, och hennes blick ville fastna i det lilla glittret på uddarna i spännet. Handskfacket dinglade öppet, hon fick stanna och fälla upp det, och då rullade det ut ett äpple, litet och gult som ett av björksticklingslöven vid vägaren, med ett par mjuka glimmerbruna fläckar. Det var inte hon som hade lagt det där, hon brukade inte använda bilen. Det är mask i det mamma! Mamma jag tycker inte om maskar de är så rädda mamma! Det kändes inte som hennes tankar. Så måste det kännas, en mask i ett äpple, en tanke som gnagde i hennes egna som något parasitiskt som inte förstod vad det förödde.

Håret lossnade bak i knuten och kittlade sig ner i hennes nacke. Det kom blanka, små bubblor på världen, som om något skrynkade sig i hennes hornhinna. Molntäcket började spricka, eller såras. Solsken rann ned, snett och blodrätt i färgen, som en fylking av brinnande fåglar. Det glittrade där framme, det borde vara det mässingsröda teglet i byggnaderna på Basen, ståltrådsstängsel och klart glimmande träd, men världen var bara som en snäv glödande sjö mot kullarna och de krökta bergen. Det flöt fram, forsade, det brände henne i ögonfransarna. Hon sträckte sig efter knappen till solskyddet men hittade det inte, och när hon stannade bilen var ljuset grymmare, det bränder mörkt i henne, hon kröp ihop på sätet för att känna det kalla konstlädret mot kinden och det ryckte i hennes ögon. Mot backspeglarna. Hon hade förstätt det nu. Något skulle blinka där... tindra, brinna... kalla på henne. Hon blundade, och nyansen där inne var instängd och påminde om eld.

-Det är inte mej! fick hon fram men det lugnade inte, för det var inte hennes röst och den skar djupa fåror i hennes strupe. Det är inte mej inte inte mej snälla Tant hjälp mej så ska jag vara snäll i fortsättningen jag ska alltid vara så snäll var inte dum mot mej å mamma å mamma pappa Minelle ville inte ha mej ska jag sitta här kallt kryper upp i mig kallt smakar mint bränner mint i munnen och tror inte jag kan längre...

Hon tvingade upp ögonlocken och kände dem gnaga som tänder mot ögonbrynsbågarna, det gjorde ont, ögonen var kluvna och solen droppades i dem. Hon såg på backspeglarna, och den hade ett fint porträtt av en dödsdömd ung kvinna med strimmor av skugga, i läkarrock, hår som klibbade krusigt av svett och ögon som hade urholkats av fasan. Inte så underligt, tänkte hon i den ekande tomheten. Inte underligt alls.

Hon hade sett en man knivhugga sin älskarinna, halvnaken och slingrande på ett örngott av utsökt spets -som ett hårt spindelnät- och hennes hår var som blodet när det rann i alla överkastets veck, det såg fuktigt ut i sina lockar, han ville fortfarande kyssa henne, han var förvirrad, det hade gått så fort, och hennes händer kämpade i luften ner mot blodet, inte riktigt nära, men hon hade en blank ring på ett finger. Ja, den ringen. Någon hade gett henne den, inte han. Så mycket fasa. Hon hade sett spädbarnet Henriettes ansikte, efteråt, långt efteråt, för det var morgon och det fanns inte mycket kvar av det. Storasystemen -hade hon haft något namn?- hade tänkt stanna där och lyssna på hennes skrik, men hon hade tänkt en gång till, det var bara en ynkelig hämnd, mamma och pappa skulle snart höra och så skulle de komma, och då hade hon tagit en rulle vävtejp som låg på fönsterbrädet, bredvid dopmuggen, matt vävt silver bredvid det som var blankt över gatlyktorna. Hon hade lagt den över Henriettes mun, och öglat samman hennes händer för att hon inte skulle kunna nå ansiktet, och klistrat upp ögonlocken för att hon inte skulle kunna blunda, och *sedan* hade hon låtit insekterna ta sig ut. Det hade funnits spindlar också, små svarta med ben som fina hårstrån, och myrorna var den stora bepansrade röda sorten som sticker och bränner. Hon hade stannat länge, nästan till morgonen. Inga skrik, men det var värt det, att se Henriette vrida sig och vad som hände med hennes ögon.

-Ögon, viskade hon och såg i backspeglarna där de var som om de speglade blod. Ögon... och de speglar sig där som i dammar, krypen... fast det är INTE MINA ÖGON! Hör ni det? INTE MINA!

Och de speglades där ändå, på något kallt ytskikt i henne som enbart bestod av flätade nerver. Spindlarna svävade såg det ut som, de flöt med silkestrådar som det allra tunnaste skimret i den svarta luften, men visst kom de ner, de drev genom den schaktade luften över hennes pupiller och blev kometlikt väldiga. Något kittlade silkiaktigt i hennes näsborrar, för djupt. Och de stora skalbaggarna trevade sig fram över henne, knastrande, de var blanka som krälände ögon. Mandibler, skarabéer, kartuscher. Det var hennes egna ord... tant läkarens ord. Men flickan hade inte kunnat tänka dem- inte den andra flickan heller, Henriettes storasyster. Och Henriette, vad hade hon tänkt, förutom att hon hade så ont att hon inte skulle klara av det länge till? Hon hade börjat känna kniven i sig nu. Fästet i sin hand, plastigt halt, som ratten, hennes fingrar låg i kramp kring det. Så förvirrad. Hade bara

tänkt märka henne... men allt det här blodet, det susade i hans huvud som av salt vin. *Hon*. Hon kände fästet i handen och bladet genom bröstet. Det hade glidit på revbenen, kanske hade det gått av. Handen låg vit och krökt på hennes knä, rocken var klar och oskadd i det skarpa, märkliga ljuset, hon såg inget men det kunde finnas i henne ändå. Små flingor av plast innanför handflatan, en krökt egg av ljust järn och mörkt kol, pulveriserat, i hennes lungor. Hon tyckte att hon kände det nu, och smaken av små kådgylle klumpar av honung som isade mellan tänderna, och förvirringen i den karamellblå himlen när taggtråden skar slingrigt genom den, och det gula äpplet som skälvde och rullade lite där på sätet, och hon hade tänkt... hon hade haft... en tanke, bara en tanke...

-Ja, det kan jag, sade hon och hon talade aldrig med sig själv och det var en mycket klar och ung röst. Ta äpplet... för det är lite stött men bättre än *deras*, skalet är slätt, syntetsiden, ingen mask... *mask mamma det är mask den gnager*... och ge det till henne så är allt *bra!*

Så fällde hon ner fönstret -ljudet var ilande fysiskt- och grep äpplet som om om det vore något tandat levande leende och kastade det virvlade lät det störta. Det slipades upp mot asfalten som vattenballongerna hade gjort när hon var liten, så splittrades det och fruktköttet var skärvtigt blött gult i en fläck av sin skira väta, och kanske skulle hon svälta för detta, och hon tyckte att hon svettades kallt och ymnigt som det där fruktbara och frostigt stela vattnet i diket, men hon behövde håna nu, hon behövde skrika och låtsas att det var ett skrott.

-Där har du ditt äpple, missfoster! skrek hon ut i den tömda världen och tyckte att himlen ekade för hårt med sina nylonmjuka fjädrande moln. Varför kommer du inte hit och hämtar det?

Så högg hon med foten ner på pedalen och den skakade och den skar, ratten vibrerade mellan hennes händer, äppelfläcken vindlade förbi galaktiskt i sin fukt med flingor av blondfult skal, och den brann i solen. Hon gasade, luften skrek kring henne, för den där kvinnan med det långa vackra svarta håret -vackert som Henriettes, fast *det* hade bara varit lockigt dun, och det hade funnits kvar när ansiktet var långa rinniga skårer och inget annat- hon hade blivit våldtagen i skuggan av den ännu silvergilttrande taggtråden av män med blixtrika tecken på armbindlarna, bokstäver trodde hon -men flickan kunde inte bokstäver- och hon hade inte tänkt "våldtagen" heller, hennes son hade sett på henne och inte förstod ordet, han hade trott att de dödade mamma, han hade sett henne gnidas ner och blöda mot gruset och någon hade hållit fast honom, slitit i hans armar som om de haft vingar eller klor och kunnat skada någon, bant upp hans ögonlock så att det glödde av blod där bakom och hon ville inte *se* tack hon körde så snabbt att det ilade i hennes blod och något var droppande kallt i hennes huvud. Droppade... hon hade inte kört in flickan i det där röret, hon hade varit civiliserad... hon måste ha *velat* göra det. Hon hade förtjänat det. Hon hade gjort henne så illa.

Det glittrade framför henne, som galna små speglingar i ett krossat öga. Först trodde hon verkligen att det var vansinne. Det fanns en värld kring henne, och framför och över, men den hade ingen logik i sig. Molnen rann framför bergen som var koner av frostat glas, dikesvattnet porlade och kokade och lyfte sig i små kaskader av fångstarmar, och allt var barockbelyst av den utstuckna solen, gryniga ridåer på hennes ögon, mångfaldiga blodprismata på asfalten... Grand Guignol. Kepsugubben, riddarpojken, hade haft en liten väninna som hette Klärchen, hon hade haft ögon som var ljusa som om de brann och hon hade slitit av sig stjärnan när de grep henne om bluskragen och tryckte dit den, fem gånger, fem örfilar och hennes ansikte förändrades inte men de sista gångerna skakade hon. Henriettes storasyster hade varit på väg till dammen i parken tre gånger, och tre gånger hade hon inte vågat längre, för de stora flickorna på pensionen sade att det fanns ett gäng med vilda pojkar som band fast småbarn vid träden och skar dem på händerna och hällde salt där det blödde, och hon hade tänkt göra det på Henriette också men det andra var bättre. Och mannen som hade vargfärgat hår och ett blankt ärr som bet i det ena ögonbrynet, han hade haft en mamma som var så vacker i sin persianpäls som var luddig som skinnet på en katt, och en morgon när det fortfarande glittrade i gatlyktorna hade hon tagit honom med sig ner till bron, och hon hade pratat mjukt med honom som med en hund, och så hade kappan svajat på henne som på en fågelskrämma för hon hade klivit upp på räcket, långa ben, liksom målade i svartglitter och helt smala... *men hon mindes ingen grånad man. Kanske. Kanske vid dörren*. Hon hoppade, bara klev ut som om hon trodde att hon kunde gå på luften.

Det glittrade där framme, och det var stängslet, *hönsnät, han kallade det hönsnät fast att var något annat, och taggtråd som hårda vridna björnbärsbuskar som inte växte längre, dom hade varit glittriga när han kom glammiga fast sen hängde människor på dom varje morgon fast inte människor längre slaka dinglande bara som kläder och dom kläderna dom var sträva av kallt torrt blod* men det var Basen Basen! Hon trodde att hon skrek när hon körde upp mot den gula skylten, en varningstriangel med en monokrom man i uniform och texten TILLTRÄDE FÖRBJUDET FÖR OBEHÖRIGA, det fick bli hennes riktmärke, hon litade inte på sina ögon annars. Det fanns hela virvlande prismata av svarta paljetfläckar på hennes näthinna. Säkerhetsbältet hade snott sig och skavde slött på halsen under hakan, och när hon såg på handlederna där rockärmarna glipade var de groteska, för ådrorna var plump uppsvällt blå.

Vakten, beskuggad i sin kiosk som hade hela den solrinniga himlen på glaset, hade märkt henne och vänt sig mot sin mikrofon. Det måste spraka i de nätklara högtalarna på aluminiumstolparna, ett tunt litet ljud som av smällande glaskulor, ett tandljud, och hon måste förstå, hon måste fälla ner fönstret, hon måste svara. Hon trodde att hon gjorde det. Det hade börjat skrika i hennes huvud. Allt var glaserat och speglade, asfalten, de milda fjärran trädskronorna, fälten och bergen, och de speglade... tjocka vita maskar som rörde sig som fingrar, det lilla

svarta hålet i blankt vatten som var skuggan av en störtande kvinna. *Svara*. Hon hörde inte vad han sade, hon nickade och sakerna krökte sig på hennes hornhinna. Men uppdraget... nej, tyvärr, inte utfört. Hon behövde åka och hämta en sak.

Det var nästan skymning, klar och bassänggrön och hon hade solen i ryggen, när hon återvände till diket där hon hade lämnat saken. Blodet flöt normalt igen, milt som talande anderöster i en fors, och hon hade satt på radion. Det var Carmina som spelade, och det hade hållit på länge nu, det var välsignat, det var bättre. En skata flög lågt framför bilen med ett flöjtande skri som inte liknade något annat. Hon trodde inte att hon skulle ha märkt det om det hade hänt helt nyligen. Och diket breddade sig med reflexer av galen blixtrande sol genom bergen, och där satt Mistigri, flickan, till midjan i sin egen spegelbild. Svårt att säga hur länge hon hade suttit så. Klänningen var drypande våt upp till den vida pipkragen, men håret hade börjat torka i trassliga bucklor. Händerna torkade av gyttjan på gräset innan hon reste sig upp och gick mot bilen, lite omotoriskt raglande men inte alls osäkert. Hennes ögon var blanka, torra, och hade ingen förvåning i sig.

Hon fick en uniform på institutionen. Det fanns alltid några i en hyggligt passande storlek, även om hon var mycket späd, men hon skulle kunna växa i den. Mjuka konstullstofflor med gummiskoning på undersidan, tills man hade skaffat fram kängor som var avpassade för hennes fötter. Underkläder i grå bomull, märkta med riksvapnet på linningen. Spetsklänningen veks ihop och lades i ett Capaxkuvert, med hennes egna sockor och underbyxor, ringarna och hårspännena, och sedan fick en sköterska som tillhört kosmetikaindustrin klippa flickans hår, med en rostfri sax som brukade användas för bandage och suturer. När det var kort nog för att kunna dimras ner till stubb, fyllde avklippet redan en hel plastpåse som var svagt mjölkig och prasslade.

Hon rörde sig inte på den tiden, sköterskan hade spänt fast henne i den högt blankbenta stolen. En injektion hade administrerats, den skulle ha sövt en vuxen man även om han var lika stor som Överste Aliz, men flickans ögon var svagt öppna och fallande kolableka hårstrån fastnade över hennes tjocka, matta ögonfransar. Hon sov, ändå. Pupillerna rörde sig inte när man drog med handen framför hennes ögon. Det var ändå nu hon hade börjat märka att det fanns en, förfärligt ord men en *närvaro* där, i barriären mitt i hennes huvud, mellan det medvetna och det beskuggade. Det var svagt, som glorian kring ett smalt likvakeljus, flackande, och hon darrade av det.

-Doktorn, ni känner till hennes... anomal, sade hennes Tant till överläkaren och försökte böja de tunna orden till en fråga.

Hennes chef var en kortvuxen kvinna, rund i konturerna, med strimmigt rödblont hår och lite av gammal hippie över sig. Det fanns en aura av respekt kring henne, men den hade ingen beröring med hennes ansikte eller gestalt. En namnlös svart orden med två händer kring en stiliserad blix glittrade på hennes spända vita bröst. Fingrarna var smala, händerna såg ut som om de bara hade ympats på henne, och på ena långfingret satt institutionens stålring med riksvapnet och någon slingrig etsad trohetsed, som en metallisk led. Lätt att minnas de där händerna, lite för lätt, för överläkaren hade hållit ett vikt, stencilerat papper och läst det medan flickan blev klippt och vaccinerades mot smittkoppor och påssjuka. Hennes läppar ryckte mjukt med de långa kantiga orden, och hon gav inte mer svar än så.

-Jo, doktorn... vad ska jag göra? vågade hon undra, till sist. Hon är bara ett barn, jag skulle nog kalla henne underbegåvad... hennes ordförråd och motorik är sämre än hos andra i den åldern... men hon manövrerar andra människor som vore de någon sorts instrument. Hennes föräldrar visade upp henne som man visar upp ett begåvat djur, och de hatade henne... jag ska förklara, doktorn, de var livrädda för henne. Hon hade gjort något mot dem, jag vet inte hur länge sedan, för allt vad jag vet kan det ha varit samma dag som hon föddes... och sedan dess hämnades de på henne. Det var hennes storsyster som hade fått idén att skicka henne hit. En flicka som knappt kommit upp i tonåren... fast barn kan göra fruktansvärda saker mot sina syskon, det vet jag. Men hennes mor ville inte ta emot pengarna jag gav henne. Hon hade trott att hon skulle betala för att få bli av med... jag tänker inte använda det ord hon yttrade.

Överläkaren mumlade något som gled uppåt längs skalan på slutet, som en mycket oskyldig fråga, och det skrämde henne, för samtidigt gäspade flickan där hon satt uppspetad på sin nya stol, inget ljud alls men munnen glipade skärt som på en katt. Sköterskan baddade en kort, blank nål med en nypa bomull som droppade av bitter alkohol, och satte den mot flickans handled och samlade blodet i en genomskinlig plastkolv, som var böjlig och pulserade en smula.

Pappret fläktade i det lite barmmjukt parfymerade draget från de båda höga ventilerna till luftkonditioneringen. De båda översta tredjedelarna var tättskrivna i gammalmodig maskinskrift, och den lägsta var utsökt, sparsamt ornamenterad med General Almanzours namnteckning, lite patetiskt smal och krusad, och så sigillet som bara var ClipArt, egentligen, blankt svärtat med dolklikat krökta eldslågor och en lagerkrans. Det var också det enda hon förstod. Det var ämnesbeteckningar, platinafolie för att blockera neutroner. Hon var tacksam över att inget skulle lämna något skrapår av förståelse i hennes hjärna i kväll. Hon var läkare. Fobibehandling och betingade reflexer, sådant förstod hon. Och om hon inte förstod, då var det bra, då skulle inte flickan- men vad var det för hädiska, förvända tankar? Hon sov. Hon andades som något mjukt, ängsligt djur, och visade sina blanka ögonlock, och hon ryckte inte när den genomskinliga, droppande bomullen strök kring hennes handled och fick en nyans av rosenvatten.

-Hennes föräldrar? upprepade hon. Jo, jag vet inte... de höll henne i skräck, antar jag, doktorn. Hon vågade inte terrorisera dem, för de gjorde henne så illa... när hon hjälpte dem och när hon vägrade, när hon sade att hon var hungrig...

-Så håll henne i skräck, då, sade överläkaren som om det inte tog någon stor del av hennes hjärnkapacitet. Elchocker, det brukar fungera. Det är ju ESP hon har, inte PSI... hon kan inte manipulera materien, och maskiner blir inte *skrämda* av hennes demonstrationer. Lär henne vad som händer när man missbrukar sin begåvning utan överordnads tillåtelse.

Men pappret skälvde i de där pinniga fingrarna och skar sönder luften. Ett par ord i den klumpiga, liksom utmärglade skriften fastnade på hennes ögon: ”FN vet inte, Presign vet inte. KONFIDENTIELLT.” Överläkaren var inte riktigt stilla. Hennes färgade hår skälvde som en ljuslåga, för huvudet ryckte, det försökte komma bort från något, och det fanns fruktansvärda saker i de där ögonen när de blänkte i profil, saker som var för välbekanta. Rödbroderat, grönt. Sedan vitt äggskalsrent rum och söt konstgjord spritsad mat och elchocker. De administreras ges med en stav som är i plastgrå metall och inte gnistrar. De gnisslar sönder i hjärnan som skrikiga plastflöjter.

Cylindriskt rum, för sent

Hon vaknar ju smärta ju gör alldeles ont på henne. Inte död alltså synd och vill slå sej å huvudet vill riva klia in till slut döden. Ögon sitter fast klibbar ögon ögon. Fast inte komma ihåg. Ögon stora alldeles glasigt blå småblå flytande lutande solsken vinter synd att maskarna ska dricka ur dom och spindlar jaga dom ner där och spinna över och äta MEN INTE och så unga damen fast Tant var Tant skadad skadad i ansiktet Tant vacklar ur saken som stridsvagn som leksak och ansiktet så. Ansiktet så hon är rädd ser ut som de ser ut när hon berättar fast innan vågar skrika blank i luddet vid på ögonen vit som frost ända upp på läpparna. Rädd som pappa som Minelle för hemskt argt vettskrämd som mamma och kallt då kallt grönglasigt himmel rispig av det som flyger susar vitvingat på glimmet tar inte hon med fast hon vill gärna. Men inte bara mardröm. Minns komma KOMMER inte FN, inte Presign. Inte, inte. Det är en punkt som har vuxit ett varv. Inte, bara mardröm. MEN INTE, BARA MARDRÖM. Kallt kring på henne. Kallt vatten ända upp i kragen slickar på den tyllen hårt river fast blankt kallt vatten smakar mildt. Gör ont i ändan och där fram. Gör ont flera dagar sen när hon blir buren till toarummet som har grått kakel här som kläderna heter uniformer och tvål i en stor plastbubbla med maskin som

trycker ut den klickar som tandkräm. Kallt upp i kissgumpen krälar så gör ont som det river sönder henne fast inte så hemskt fast när hon ser Tant där då kliver ur bilen vit blank i ögonen då förstår hon blir inte bättre.

Ögon som klibbar smakar salt järnigt köttigt steksåsmjukknappigt fattar inte fattar kanske men flera minuter då eller timmar fattar det är blod. Gör ont som järnbälten på revbenen knivar genom det mjuka på fötterna sågar nästan i på kring huvudet. Blod men sticker i näsan som senapssåsen hon får ibland Tant vill sträcka sig fram nu vill be Tant tror jag ska dö snart så jag kan väl få lite senapssås du gav mej en gång var så gott Tant och lite grovbröd med nästan sött skal Tant? Inte här eller så lyssnar hon inte. Ont att prata ont att tänka. Pratar inte för hör ingenting. Kakafoni igen fast i hennes huvud nu som de svetsar. Att ska behöva göra så ont inte rätt fanns ett ord öppna ögonen blodet kanske rinner då bättre och tårarna salt blir alldeles sött i munnen då som mandelstärkelse mjölkpulver socker SLUTA TÄNKA socker och öppna ögonen ska gå bara fransarna klibbar fast ska gå bänd dra snälla glittrar på dom redan glittrar rött som blodet om det lös så öppna vill inte behöva dö så här som i mörker.

Går och öppna dom fast tar nästan ett år om hon vet inte riktigt finns år men inte här finns dagar utan mat kanske veckor finns ingenting. Finns ett rum ett alldeles runt rum plåtat inuti. Finns väl utsida men har aldrig sett. Lampan lyser fortfarande kan vara dag eller natt för lampan håller ljuset borta som mörkret. Rödoranget utelampa nattljus. Kunde bara vara vitt nu eller blått. Nej inte vitt för bränner i ögonen inte vitt tack. Fönster uppe ser ingenting. Disigt fladdrigt överallt i ögonen. Pelaren finns där lampan blänker lite på den. Stor tjock pelare hög med sina avsatser hjälpte henne inte. För föll och ingen hjälpte henne lät inte krossas fast det skulle ha varit snällt å någon skulle ha varit bra dom är inte så snälla de vill hon ska ligga här tills smutsen växer på henne svart nästan luddig smakar beskt salt oätligt knastrar mellan tänderna.

Rent blankt inuti som ett tomt ägg men vet inte fick ägg av Tant kanske kokta mjuka som mjuka i kudden vitsega fast vet inte hur smakade. Så kan vara felminne. Någonannans minne riddarpojken eller Henriettes syrras någon vem som. Dom har så många dumma otäcka minnen. Som ägg. Ägg man äter. Sött kanske grynigt sprucket segt socker och inte komma ihåg nu fast socker Å DÄR BORTA STRÄCK NÅ SOCKER FAST SALT droppar salt i munnen salt. Att gör så ont. Borde inte få. Dörren framför över snett henne. Ligger så hon ser om vrider på huvudet och knäcker i nacken spritslar som någon spelade på sprutor små klara blanka i sjukstugan tunna som hårstrån Tants hår nålfärgat. Blänker i den. Blänker från lampan brinnande flytande skugga på kanten där järnet har smält men ligger i bubblor som klister så ingen dörr. Död. Död dörr. En kant som om den var målad. Försöker slå på den skrapa med naglarna. Dom har växt lite vassa kantiga brutna fast handen bruten också lite blårod känns som benen skakar i den klöser. Ska inte klösa handen. I handen. Gör så ont får sluta får sjunka och gör ont bara ligga på golvet för är järn.

Tant kom hämta mej Tant gör så ont bara för ont hoppade ramlade hjälpte ju inte Tant hjälp. Så har lärt mej ja har lärt mej en nyttig läxa som riddarpojken Henriettes som han som var sviken av sin dam och Henriettes syrra snälla Tant hjälp mej jag slutar som dom jag kanske förtjänar. Men hjälp snälla hjälp. Gör för dumt ont kan inte tänka Tant hjälp ska inte vara dum mer lås in mej i en låda eller vad som helst behöver ingen god mat men mat bara något att tugga på papp kude det mjuka i en kudde och det blankt blankt som ägg. Bara snälla hjälp för kan inte klättra upp igen på pelaren för mina fötter alldeles slirigt slappa gör så ont glipar i dem innanpå insidan av huden och känns som att röra något som dallrar snälla sluta. Gör bara så ont. Kakafonin i mitt huvud måste vara blodet. För har slutat svetsa vad är svetsa? Svetta jag svettar inte mer svettas. Torr bara svarta dammet överallt på mej. Gör så ont och jag är törstig blött i min mun fast bara som jag blöder underläppen föll på den mosade den kan inte prata men du hör det här måste höra jag pratar i mitt huvud. Som jag gjorde då. Jag gör då. Du kör bort i bilen konstigt ord vet inte men någon sorts stridsvagn med leksaksmjuka mönstriga hjul svart ett tjockt svart plaströnstäm på vägen kör bort tror inte du vill se mej mer men du stack mej inte genom röret med det kalla vattnet så jag hade nog nått dig. Och jag ropade... jag tänkte... du kom Tant du kom. Så kom nu. Jag ska vara snäll. Så kom nu snälla. Trasad på tänderna föll på den läppen å inte rättvist kom.

Hon rycker hennes sätt att andas. Rycker knycker kravlar till med benen på sparkar skrapar på det alldeles skrapsmutsiga golvet. Kavar sej bort. Gör ont att andas det mjuka i henne det skärgula försiktiga lunga heter det lungana de är liksom genomborrade på tjugo ställen med taggråd. Eller det andra grenar taggar minns inte. Måste andas varför gör det ont då? Känns alldeles som rinner ur henne. Rinner sönder. Måste gå och kissa den gången måste och gjorde ont rann sönder också men behövde ändå kylan i henne kylan upp i magen fast inte nu. Ingen toalett behöver ingen för hon var hungrig när hon kom dit. Hungrig finns ingen hunger. Tänker på mat fin flytande mättande mat men det skakar i henne. Skulle inte klara att äta. Men vill ha vatten mjukt rent vatten tvätta den söndriga läppen ögonen som darrar fötterna som knycker och bränner i vaderna tvätta låta rinna när tvättar läppen och kanske få styrka. Kan inte hålla ögonen öppna för gör ont att se. Ingen mat inget vatten men kan andas lite till mellan tjocka pelare smärta upp i magen. Inplådad här. Som levande begravd. Han läste skräckböcker ibland på rivigt papper blankfärgade omslag med blonda streckiga flickor som flydde från män med stukad hatt och knivar häftiga böcker tyckte han han han som hade haft pappharnesk i riddarspelet. Levande begravda folk i dom böckerna tunna häftning med vaxat snöre och flickor som försvann i skogen och privatdeckaren som löste fallet med den svartögda damen. Och sen hörde han att folk blev begravda på riktigt. Levande. Dom hade dragit in jorden i näsan när man grävde upp dom.

flicka

Röst hon vrider sig slår för röst liv något äta slicka LIV mala det på tänderna men liv liv röst. Skulle vara hennes skulle vara som hon pratar förstörd i sig som den river vrider för den håller på och dör den också. Väta i hennes mun fast är blod. Hjälper inte frostar salt i halsen. Rösten den hugger slår ner tungt som flera himlar men ändå liv å vill så gärna sträcka nå klösa men liv bara liv nu snabbt eller död. Kan vara som hon pratar med sej själv inte säker. Rösten skulle vara annorlunda nu för hon har blivit annorlunda det gör så ont minst tjugo tjutande viskningar inne i hennes huvud där det skakar knastrar.

flicka lyssna på mig vakna flicka

Men inte hennes röst för varför skulle hon beordra? Kan be sej själv eller bara fråga hjälper lika mycket kan inte slita upp från golvet för klibbar sotigt grynigt skulle lika gärna kunna lyfta upp pelaren och vrida sönder dörren med den så inte hennes röst. Söndriga läppar och rinner från dom från ögonen söndrig haka knakar gör ont när vill bita ihop tänderna å gör ont känner inga tänder längre fast flisiga bitar glöder. Varför måste göra ont varför? Men röst som ger order så Tant. Måste vara. Tant. Låter inte som Tant men ska inte lita på sej själv förstås har en kakafoni hela vägen ut i öronen där rispar bränner brinner hugger med vridande små nålar så kan vara Tant ändå. Låter inte som Tant. Redan tänkt. Låter inte som en dam alls fast inte en karl heller mellanhögt mellanvasst inte mjukt alls. Bättre. Bättre än andra röster som hon har hört så kan vara döden och varför skulle den ha en röst? Varför kommer den bara inte? Hon hoppade från högst upp på pelaren vid fönstrena mot himlen som om det fanns mjukt vatten där under och det skulle slå ut i ett alldeles mörkt klart hål efter henne.

men flicka jag lät dig inte falla för du ska lyssna på mig flicka jag hjälper dig

Tant... å ljuset... Tant som en pelare ännu en pelare alldeles svept i ljuset som veckat från gallerilokalen vilket ord såg det på vindflöjeln med noshörningen ord ord fattar inte men rummet med allt det vita ljuset. Luktas sött av äpplen Minelles parfym och den här nya unga damen ingen parfym fast godisaktig deodorant. Vit jacka doktor då mamma säger doktor fast Tant ska säga Tant hon säger flicka. Flicka alla säger flicka den här nya rösten också men Tant å ljuset krulligt i hennes hår plastigtblankt i hennes bil Tant hjälp mej kröks omkull här mörker mörker på mej tungt tjockt mörker ner i min hals alla benen där inne och ljus som mörker bara lite flammigare hjälp mej å snälla hjälp hjälp ljuset LJUSET DET ÄR BORTA HAR SLOCKNAT ögonen har slocknat då visste tack visste jag skulle dö men det har gått snabbt och nästan inte gjort ont alls nu...

Hon kryper fåktar slår på golvet och kavar sej fram för slut snart inte mycket till arbete och döden ska ha gått över så tänk inte vidare jobba kämpa för det tar slut då men ljuset... ljuset igen... lampan som vindlar runt mörker som månen och den har små lågor i sej fast ville inte se då. Måste se nu. Måste för ögonlocken känns som om de har ramlat av. Känns tuggade. Var bara eld i Tants hår nyss högst upp på hög pelarformad veckade kropp med allt det vita... vita... å det vita ljuset tack för inte det vita ljuset men döden varför kommer aldrig döden? För enkelt kanske för snabbt för pratar i henne nu och alla de här rösterna men går över inte så farligt går över med döden snabbt sen bara tomt som flyter.

Bland körsbärsträd

Det var hans gömställe, hans revir, om man så ville. En grön lunga, som folk hade sagt på plakat när han var liten. Tio år sedan. ”Bevara stadens gröna lungor!”, och foton på en blomstrand park med dammar och picnickande familjer, utklippt i form av en lunga. Han hade just lärt sig läsa, då. Det var något år innan hans föräldrar flyttade till Basen, och kommunen hade slaktat stadens gröna lunga som var Brunnsparken. Bulldozrar som stora leksaker, med avskavd gul färg och insektsmörka vindrutor, hade skyfflat de brutna träden ner mot den mörka soptippen vid kanalen. Brunnen, som egentligen bara var en murad damm som var djup av andmat, hade fått ligga kvar tills den murades igen med betong från plastvävda säckar med grå tjocka bokstäver på. Han och hans kompisar hade smugit ner dit med badbyxorna gömda i skolväskorna, så det måste ha varit på sommaren. De dök, de hämtade upp färgade stenar och mörkgrönfläckiga mynt från botten och lurade varandra att byggjobbarna skulle komma med betongen, *nu, direkt*, så att den som simmade där nere som en fiskskugga skulle tyngas fast och kvävas i flytande sten. Sedan hade pappa stått bredvid dammen, lång och mörk mot vattnet, lite sorgsen, och den kvällen hade han sagt: ”Den här stan är inget passande ställe för en växande liten kille som Miles. Ingen Brunnsparke längre, ingen frihet. Vad säger du, Rose? Håller du med om att vi borde flytta till Basen? För killens skull.”

De hade flyttat till Basen, för killens skull, och för mammas och pappas skull hade han vägrat att säga hur mycket han hatade det. Han hade tvingat de orden långt tillbaka i munnen, det var möjligt att han skulle glömma det sedan, för han tänkte aldrig... åh, han avskydde stället ändå! Allt var asfalterat, sulorna på hans gymaskor klappade mot den där golviga marken när han sprang. Det var hälsosamt, sade mamma, barn som växte behövde röra på sig. Han sprang ofta, så fort han gick hemifrån började han springa, över Basen, till det fjärran plåtiga cykeltaket som skyldde de gamla stridsvagnarna, till hangarbyggnaderna och sjukstugorna och förbi, alltid förbi, och längs hönsnätsstängslet som var högre än pappa och så totalt och *slut* att han vägrade att se vad som fanns på andra sidan. Det fanns ändå, förstås. Han kunde inte bara stöta det ur ögonen. Kullar, berg, åkrar, på ett ställe blänkte en sjö som en liten glaserad skärva himmel. Men stängslet var törnekrönt med taggtråd, så blank att den såg silversprayad ut. Den låg liksom i öglor, väldiga som moln. På nätterna drömde han att han klättrade uppför metallknutarna (han höll räkning, den drömmen kom elva gånger) och så vaknade han och flämtade, för det satt kalla taggar insnoddas kring hans hals och ögonen kändes som om de höll på att rinna ur huvudet av smärtan och hjärtat plattade dubbelslag.

Huset låg i den finaste utkanten av Basen och hade en parabolantenn på taket, men det såg ut ungefär som allt annat, kasernbyggnaderna och föreläsningssalarna, i rakt gulrött tegel med blekgrått murbruk emellan, som byggsatserna han hade haft när han var liten, smulig sten som skulle byggas upp till riddarborgar eller fyrar. När han hade sprungit tillräckligt långt bort såg de verkligen ut på det sättet, med sina plattlutande riviga tak och sina mörka fönster i vitmålade ramar, och då tänkte han att han slog sönder dem och stampade på dem. Han skulle ha tyckt om det.

Själva insidan av huset var väl fint, han tyckte faktiskt bättre om det än om hyresvåningen där de hade bott i staden. Det var alltid mycket rent, och den inbyggda kangsången i hans rum var stor som för en vuxen, han hade vuxit in i den nu men när han först kom dit hade den varit som en invändigt fodrad båt, han hade kunnat sova på tvären över den om han hade velat. Mamma lät etsa en skylt med bokstäverna MILES och hängde den på hans dörr. Han tyckte inte riktigt om namnet, hans kompisar (som var borta nu, i staden som kanske redan var ett slätt dött lock av betong som den välsignade gamla dammen) hans kompisar hade tyckt att det lät som en pluggis, men det var fint att minnas att mamma och pappa brydde sig om honom. Han kunde bara inte säga att han hatade Basen, det skulle ha krossat något i dem. Det var hårt. Salongen hade parkettgolv och stora panoramafönster, och där hade mamma ställt sina lackerade piedestaler med små bonsaiträd i krukor som var blåa och tunna som bara glasyr. Hon var förtjust i sådant, mamma. Det fanns träd ute på basen, kanske fler än i hela Brunnsparken om man räknade ihop dem, men de stod på led som ungdomarna på exercisplatserna. Det var bättre att stanna inne, då, där fanns det inget som lockade honom att springa. Han kröp ihop vid de krokiga träden i krukorna, med sina knutiga starka grenar och små eldgröna barr, och tittade ut på den avskyvärda asfaltsplanen bort till den inhägnade horisonten. Det där stängslet hade börjat lämna avtryck i hans tankar, som om han hade pressat sin hjärna mot det och låtit den ta upp alla små kalla metallpartiklar. Han kunde se dess maskor på himlen.

När han hade fyllt tretton lät pappa honom gå med till Galleriet, som var en sorts dansbana som den som hade funnits i det dåliga hörnet av Brunnsparken, där man hittade cigarettfimpar och kondomer i gräset, fast här var allt mycket rent, asfaltsspolat, och man dansade på ett smalmaskigt järngaller som skallrade som en brandtrappa eller en containervagn. Han hade varit ganska uppspelt, de där första gångerna, han hade inte kunnat gå riktigt bredvid pappa utan studsade som ett dagisbarn... men det var inget rockhak, det fanns inget riktigt liv där, allt det häftiga och blanka hade försvunnit när han kom riktigt nära. Svarta högtalare, stora som likkistor, stod uppställda runt Galleriet och musiken klirrade mot himlen (det var på sommaren, kvällar när det var galet skymningsblått hela vägen ner till jorden) men det var ingen sådan musik som han stod ut med, det var grupper som Tamyra och Cymbalon, dansmusik, full med saxofoner som lät som om de smälte, och ungdomarna som samlades i led innan de började dansa såg inte lyckliga ut. Det var inkallade och så barn till officerare, som han själv. Däribland många flickor, sade pappa, och det skulle nog betyda något och han ville helst inte förstå.

Ett par få var i närheten av hans ålder. Det spelade ingen roll, för de var klädda precis som de äldre: killarna i sina helgdagsuniformer, de blåa som hade knappar som små solar, flickorna oftast i tvådelade dräkter med kragarna nervikta på bluslivet som två knivar, och löjligen eldfärgade plastprydnader formade som fåglar och fjärilar på hårknutarna. Förförerskor, han önskade att han hade något att känna. Det var ett idiotiskt mode. Kanske inte lika idiotiskt som människens hår, långt och slött i nacken och sedan hackat till ögonbrynstunn stubb vid pannan, eller de smala trippande danserna som fick de båda nivåerna av stålgaller att skallra. Mamma hade sagt åt honom att klä sig fin innan han gick dit, och han hade stått framför spegeln i det blåmarmorade badrummet och kammat sitt svarta hår med magdalenvax som doftade som stekta violblad och dimrat bort det tunna bleksvarta fjunet på kinderna och överläppen. Så hade han klätt på sig sina bästa stadskläder, han hade börjat tänka med det ordet... det måste ha varit det som han gjorde fel. Tunna åtsmitande byxor i nästan vattrad turkos, och en slängig jacka kring den kråsade vita skjortan. Killarna stirrade på honom som om de inte visste om han var en fiende eller en tjej *in drag*, tjejerna höll handen krökt kring munnen på ett urmodigt sätt och visade sina kritade tänder när de fnissade.

Hans skor måste ha förstört det. De *lät* inte när han klev uppför den korta rampen och väntade i dansarledet, de var som sockiplast. Han kallade dem sina gymaskor, men det var inte heller hela sanningen. De hade räfflade

sulor i gammalt rågummi, som lätt blev svart av den där rena asfalten och luktade lite salt och lite som något som växte och levde och kanske skulle snappa efter honom med en tunn tunga. Överstyckena var i tyg som var vitt och finstoppat som hygienisk bomull. Inga snören, bara kardborrband... och ett av dem hade glidit snett den kvällen, han mindes för plågsamt bra, det raspade när han försökte stryka det rätt mot hälen på den andra foten. Det gick inte att gå i kängor. Inte för någon, trodde han. Särskilt inte för honom, hans fötter hade varit dåliga när han var liten i staden, slöa och för känsliga. Hans skor måste vara avpassade för att balansera honom, han klarade det inte annars, det måste finnas fjädrigt stöd i hålfoten och mjuk fodring kring tårna, men hans dam skrattade och såg till att trampa honom, minst tre gånger räknade han till. Han kunde inte dansa. Flickan var kanske fyra eller fem år äldre än honom, i flygvapnets uniform, med vackra blonda ögonbryn och ett leende som var en trött konvention. Hon dansade som om hon marscherade. Och pappa stod bakom gallerväggen som skälvde svagt av den isiga musiken, och ibland när Miles såg dit lutade han pannan och sin svarta lugg mot handryggen för att slippa se.

Men det var efter fiaskot på Galleriet som pappa byggde upp lustgården åt honom. Lustgården, kallade de den först, och den fick nya namn under de följande åren. Eden, Xanadu, Pareis. Den japanska körsbärsträdgården, sade pappa, och det var ett exakt och utsökt namn, men jämfört med objektet var det torrt som en kemiskt formel. Om Japan hade legat på månens spetsbroderade baksida och haft mjuka galaxer som svängdes mot sig av gravitationen, kanske. Om körsbär hade varit sötare än honung och blixtrat mer än vin, och blänkt levande som knoppande ögon. Då kanske. Han kallade den för Geishaträdgården, men inte högt.

Man skulle gå förbi Galleriet, bakom deras hus, en sommardag när arbetare i overall spolade asfalten ren med hostande smaragdslangar, och vänta tills det eviga fallande diset bildade multipla regnbågar över den vilda solen, vänta, vänta tills man anade den genomlysta mirifika nyansen mellan dovt långfredagslila och det allra vassaste fenixgula, och så sticka handen genom den där illuminerade porten och redan ana hur den spratt av liv mot de vita körsbärsblommorna där inne. Eller så skulle man vänta tills den första frosten kom och krypa ihop vid det järnsmidda staketet kring deras lilla trädgård, se på frosten där den stack upp i en liten matta från metallen och hålla andan, annars smälte den och slaknade, och se djupare in i blombladen på vattenkristallerna mot den tunga glasyrblå himlen. Eller kanske (men han hade inte försökt detta, han vågade bara tro på det) kanske kunde man låta tankarna flacka och spridas, man behövde inte tänka på någonting, de kunde sjunka och lösas upp så att man var som en vandrande dimstod, och så skulle man gå genom maskorna i stål nätet och hela vägen upp i kullarna, de disiga daggblanka när verkligheten rann på ens hornhinnor, och där skulle man kanske hitta trädgården, i någon gömd dal, vid det där lilla jacket av sjö, omfluten av en isig mur. Det fanns vatten, det visste han, för han hörde det som ett tindrande regn och luften var alltid ångig av dagg. Vatten och eld, hade pappa sagt någon gång och lett sitt lite sorgsna leende. Barn fascinerades av det. Som dammen i den försvunna Brunnsparken, och de svartrökiga sopugnarna nere vid kanalen. Det fanns ingen eld i Geishaträdgården, förstås, ingenting där som var destruktivt eller kunde förgifta, men doften från blommorna flöt in under huden och kändes som flimrande feber.

Regnbågar eller frost eller att driva som dimma ut från Basen som han hatade. Det gick bra, det var så småbarn skulle tänka sig hur de kom till sitt fantasiland, och han hade väl alltid varit lite av en drömmare, han hade sett mer än vad som fanns och inte tyckt att han förstod det, men han var nästan vuxen nu. Son till en officerare. Han hade misslyckats med de passande kvinnorna, han hade misslyckats med sina studier för allt hade flytt som flygande eldslågor ur hans huvud när han använde sin energi mot alla dessa taggträdar som föll på honom... aritmetik, ballistik, han hade *tyckt om* det, hade han sagt det någon gång? Sjutton år gammal, och depressiv och deprimerande, han förstod om de föredrog att han sjönk ner i någon mjölkdimmig lustgård som pappa hade byggt upp åt honom, med kemikalier och bildskärmar och fruktigt klara levande ljus, för han hade två äldre bröder som bodde på kasernen och som han aldrig såg, Rex och Comes, mamma hade inglasade och uniformerade foton av dem i salongen, och de klarade sig bra och hans föräldrar fick väl hoppas på dem.

Han gick ner i källaren, som luktade som om något växte och vindlade inne i betongen, frostfint, och som var så tom. Det hängde tomma skallrande galgar på mässingsstänger, och det fanns ingen dörr till hans privata rum, bara ännu en stång med ett klirrande slött draperi, tunt som spindelnet där det hade nöts upp i sitt flisiga mörka mönster. Han gick in där, han satte sig i en knarrande snurrstol framför de snötunna skärmarna, och så drack han ur två smala provrör och lät sig vaggas bort av musiken som bara var ett surrande. Geishaträdgården. Åh, Basen visste inte hur han sprängde sönder den inifrån, som någonsin Bomben skulle göra, Bomben som kanske bara var en avgud där alla deras vördnadsfulla tankar skulle samlas (militärernas, forskarnas, de stela blankögda kvinnornas) men han hade sin Geishaträdgård, och det fanns rötter som skulle spränga all den gråglimmande asfalten, det fanns blomsterströdda grenar som skulle riva sönder hönsnätsmaskorna i himlen, och de skulle frälsa honom när allt annat sjönk i aska och gödning åt hans träd.

Muren liknade is, den flöt av ormbunkskristaller som aldrig var stilla, men när han lade handen på den kändes den mild som utspädd sol. Porten var osynlig, den fanns bara för honom, men att gå genom den kändes som att bli omfamnad av unga varma armar som krökte sig lätt som om de var fulla med sav. Pappa hade sagt att ingen annan skulle använda hans privata lustgård, de fick inte, men egentligen hade Miles hoppats att någon skulle försöka. De där viskande armarna skulle bli knutigt raspiga som gamla gnisslande grenar, då. De skulle bära törnen och klor för de som skändade hans körsbärsparadis.

Själva trädgården var inget som det fanns ord till, men man kunde skära ut minnen av den, bara små bilder som skulle bli ljuvligare än resten av en grov dammig värld. Regnet i bakgrunden, porlandet av dagg. Han hade börjat förstå att det var som blodet sjöng i hans öron. Han behövde inte *minnas* det. Himlen var blå, det fanns inget så blått i den yttre plågsamma världen, och om det funnits moln skulle de ha bränts från den. Ändå, detta regn. Och ingen sol, allt ljus kom från namnlösa rankor som ringlade genom sammetsgräset, täckta av stjärnor, och från träden. De blommande träden, de bar frukt redan och löven hade börjat få de finaste skuggor av bladguld, det fanns inga årstider här, bara svalkan från det osynliga regnet och febern från alla dessa dofter... grädde, mandel, saker som det inte fanns något namn för. Men träden var vridna i formen av väsen som påminde lite om unga kvinnor, och barken var så mjuk att den rodnade när han lutade sig på den.

Han hade en bok här, bara en trave löv som var stora som amazonsköldar och som han ristade på, en sorts lång poetisk förteckning över alla underverk som fanns i Geishaträdgården... bergen som klirrade som kristall i ögonen, påfåglarna som hade plymer av guldblont hår kring sina ljuva smaragdormansikten, den kaneldoftande dammen där han dök och hämtade upp mynt som brann av guldärg: guineas, sols, antonini, sestertii, drachmai. Den fanns alltid kvar där han gömde den, under trädet med purpurfladderössen, och skriften fanns alltid kvar från gång till gång. (Han antog att den bevarades i hans huvud som under glasyr... men inte tänka så, inte minnas att detta inte var den verkliga världen.) Han hade en arena av arretinermarmor, där han hade gått i duster mot fjärlingsvrigade vampyrer och behornade riddare, kentaurer och valkyrior, men inte nu. Just nu behövde han bara vila. Det hade varit tungt, de senaste dagarna. Han hade suttit i möten med sin pappa och hans kolleger kring ett bord som liknade en spegel av frusen mjölk, det hade talats om bomben igen, om den spända utrikespolitiken, om ett misslyckat experiment på Institutionen för Förmanlig Uppfostran. Freakplantskolan, sade pappa. Han hade ett sätt att bli behagfullt grov i munnen när han pratade om sådant han inte förstod sig på, och de andra skrattade. Freakshowen. Vad är det som hade gått fel nu? Siamesiska tvillingar som hade lyckats dela på sig med en rakhyvel? Nej, sade den där kvinnliga läkaren som påminde om en sträng gammal skolfröken och hade en låg humorfri röst. Ett experiment hade... rymt. En flicka, i er sons ålder ungefär. Nej, med all respekt, hon *ser* ju inte *ut* som ett missfoster... och använd inte det ordet, är ni vänlig... hon kan vara över riksgränsen vid det här laget, för hon är... Och så sänktes rösterna, och det fanns inget mer att förstå.

Han hade lagt sig ner i gräset som krökte sig lite kring honom, en sänghimmel, och den riktiga himlen skakade och såg ut att kröka sig. Snurrstolen (den som bar upp hans slöa befriade kropp) snurrstolen knarrade inte längre i hans öron. Det brukade alltid sluta vid det här laget. Men han hade gått genom en regnbåge eller en blomma blodblek frost. Det var så han fick tänka. Han kunde bli konstig annars. Vansinnig. Febern porlade inte under hans hud längre, han hade börjat frysa. Frost. Som metall att ligga på, det här gräset, för glättat, för platt... han kände nitar, han kände krasande smuts. Skaka på huvudet tills den glödblå himlen sipprade in... men den hade fått en ful ton av gatlykterött, en ensam blodig lampa som flöt på natten tills den slukades av en pelare av eklips.

-Jag är Miles Almanzour! sade han högt och visste inte vilken av världarna som flimrade och vacklade kring honom. Du får inte komma in här! Det är min Geishaträdgård! [var det hans kropp som ekade av de där döda orden nu? Hade han uttalat namnet? Något var skändat] Armarna... törnena... du har ingenting här att göra! Gå härifrån! [rasande] Jag dödar dig!

Det fungerade. Han hade anat en röst, mycket långt borta, svagare än de där rispiga tonerna i vinden, och den hade format ord... det kunde vara hans eget språk, han hade inte försökt förstå. Möjligen mamma som kom ner i källaren, det hände ibland. Han hade blinkat bort Geishaträdgården och upptäckt att draperiet var igendraget, noggrant, och fortfarande fläktade en smula som av värmen från hennes fingrar. Trappstegen hade knarrat i ett långsamt eko. Inte nu, inte mer än rösten och dess fjärran skrik... skrik... någon behövde hjälp, men han kunde inte hjälpa den. Han tillhörde trädgården nu. Den ville leva i honom, den hade smala luftrötter i hans hjärta. Han strövade genom gräset som slickade milt på hans vader, och hans leende gjorde nästan ont.

Han drog fram sin bok under en kudde av flätade rankor där stjärnblommorna hade vridits som till trumpeter, men den var förstörd. Bladen var genomskurna med ordet HJÄLP, i vassa vacklande bokstäver som om de hade ritats (man kunde inte kalla det skrift) av någon som bara hade kopierat dem, en analfabet. Fingrarna måste ha varit magert klumpiga... hur visste han det? Rösten hade varit tunn i hans huvud, som från ett litet barn eller en kvinna. Den hade uttalat orden som om de var mycket märkliga och främmande och kanske besvärjelser. Hjälp. Han måste ha hört det. Hjälp mej är instängd mörkt kallt plåt hjälp mej hjälp gör ont tänka nu HJÄLP MEJ HJÄLP...

Han kröp ihop under ett träd som virvlade som en dansande staty när han inte såg rakt på det, och plockade ett körsbär som var rosigt som en fingertopp och smakade som det måste ha smakat att bli ammad när han var för liten för att tänka. Bra, i det ögonblicket, bättre än vinet eller böckerna som han hade försökt krossa hjärnan med eller språngmarschern som borde ha skurit sönder honom på gallret... bara inte nu, när bäret sprack i blod på hans tänder och kärnan vred sig vilt. Skrik, skrik igen. HJÄLP! Ensamt nu, det ekade mot en eklipsisk pelare. HJÄLP MEJ SNÄLLA KOM HJÄLP RIV UPP PLÅTEN LEVANDE BEGRAVD SLÅR SKRIKER HJÄLP! Hjälp mej då? Tunnare svagare klarade inte av att skrika. Hjälp mej för kakafonin men bara i mitt huvud och alla minnen inte mina.

Faller kravlar i gräset blir ludd kring honom blir slitande hår och river klor förstör men *han lyckas slita* upp huvudet, och han kunde andas igen och luften var mjölkdimmig, men rösten kom tillbaka. Den rev ju i honom, varför skulle den få göra så ont? En röst. En dröm, det kom aldrig röster in in in i Geishaträdgården. Han fick lugna ner sej, han fick andas... mjukt... lugnt och hålla fast i någonting men trädet slog vilt under hans händer och ville riva sig loss. Han tänkte på hud, brokig av blod som slog fram under det, och sedan tänkte han (absurt) på äpplen som borrades sönder av mask. Och masken som ringlar genom dammlockarna i den mörka skrubben, och stegen utanför... stegen som aldrig kommer... han hade blivit inlåst. Han satt där och hon skulle aldrig bli utsläppt, för mamma och pappa ville inte och Minelle... MEN SLUTA! Vem var Minelle?

Han rev sig ut när rösten började igen, när den nötte på honom som kedjor nöter eller gallret i Galleriet, för den hade börjat eka. Inte eka. Den lyssnade på något som slog som en klocka av kompakt tystnad, något som inte var en röst alls, och så fortsatte det... men då hade han rivit, då satt han rak och skräckslagen i en stol vars rygg var tillbakavikt och skar in i hans, med en otäck smak av oxiderat silver i munnen och med ett provrör, tomt förutom några droppar av blankt vakuum, i handen. Det glittrade märkligt när han höll upp det mot sitt heta svullna ansikte där blicken skakade i ögonen, det hade fått facetter, och så bröts det mellan hans fingrar. Han såg jack där blodet porlade upp, och tyckte inte att han kände någonting.

Rösterna hade tystnat, om det fanns något i bakgrunden i hans bränt dunkande huvud var det som störningarna i en fältradio, tunt, nästan mjukt fast det sprakade som hårstrån. Kom. Kom in. Han försökte kalla på det, men det skulle inte plåga honom mer, vågade han tro. Inte återvända än, dock, Geishaträdgården skulle häva sig som av svart vulkanisk rök kring honom och körsbären skulle smaka salt och rostigt. Han gick inte upp heller, källaren hade milda höga fönster ut mot himlen av blått broderat glas, men över markytan skulle han vara fången i ett rutnät som rostade samman i sina maskor, det var inte värt att skära sönder sin själ på något sådant.

I rummet, bakom de skeva sprakande skärmarna med sina nätverk av vild ståltråd och dioder slutna i fiskögonrimmig plast, fanns ett skrivbord som hade stått på Rex' kontor tills det blev snett och repat i hörnen. Han hade fått lära sig att hans rum (det hemliga rummet, inte det med mammas kopparetsade skylt som dinglade klingande på dörren) var en skräpkammare och att han själv var skräpkammarens väktare, och det var också en sorts lycka, det fanns ingen avgrund längre för han stod på dess flodfärga botten. (Botten... så lätt för att flyta bort mot andra tankar... det hade funnits en botten, i ett ringformat hemligt tornrum, och en pelare som steg till den stjärnlösa himlen, och en lampa som en enda blodsprängd himlakropp, och pelaren var... smalnande som en nål... den var.)

Ett par böcker stod i odisciplinerad lutning på en hylla över skrivbordet, skolböcker huvudsakligen, Pascals matematiska observationer, logistik, logik, den älskade pocketboken i semantik som hade fnasigt uppskurna sidor och som han hade lärt sig utantill en gång, hans fingertoppar hade smetat ut trycksvärtan på sidorna och exemplen hade glimmat i hans hjärna tills han lyckades släcka dem. Ett fnasigt häfte med medeltida poesi. Det fanns ett bokstöd på ena sidan, en kitschig marmorbyst av Minerva i en vasst och organiskt svängd hjälm med ståttligt krökt tagelbuske, och på den andra stod ett likörglas där något hade torkat kådfärgat i en tunn droppe på botten. Bordsskivan var svart och kall, den såg inte ut att ha någon struktur eller ådring, och han drog ut en byrålåda som hade ett ärgat handtag format som en ranka, och så letade han där inne och fick fram ett brett kollegieblock, i den gamla stilen med spiralbindning, buckligt och nästan trasigt av hans boligraf som lätt slet sig i handen och rev sönder det han försökte skriva.

Han vred på pennan tills kulan i spetsen levde av vampyriskt blått bläck igen, och så högg han ner mot den nyaste tomma sidan, efter sina långa vacklande rader om opalgruvan i de dimbyggda bergen, och började skriva:

De hade fjättrat henne och lämnat henne, den brustna och för vita, som en kalla i en grav. Hon hade fallit från den dödsbringande pelaren, smal som en nål, svart som månens baksida, och nu stirrade hon mot den döda lampan och kakafonin i hans huvud och hjälp rädda mej men kom rädda slit sönder låt inte snälla Tant låt Tant komma låt hon men du vem? Vem? Tänker Miles Miles kom rädda mej Miles dör här sönderbruten faller å sluta inte kakafonin igen fast rädda mig MILES RÄDDA

Växelrum

-Kränkningarna av riksgränsen blir alltmer frekventa. Två ungdomar har anhållits, misstänkta för att ha trakasserat tullbevakningen. Provokationer mot milisen. Stenkastning ledde till att väktarna öppnade eld mot ungdomsgänget. Presidenten har varnat de diplomater som för ögonblicket befinner sig på ambassaden. Med den nya doktrinen har vårt ljuva land inte möjlighet att passivt ta emot dessa kränkningar länge till. Presidenten har inskräpvt att konsekvenserna av ytterligare provokationer kommer att bli förödande såväl för oss som för de som av avundsjuka och nationell missunnsamhet ger sig på vårt ljuva land...

Kastanjehårig polerad hallåa med smultronfärgad blus, modernt nervikt krage i två skarpa spetsar mot nyckelbenen, den lojalistiska lilla emaljerade flaggan i slipsnålen. Han såg på henne genom Z-broderierna i skärmen som om hon kunde hjälpa honom. Flimret kändes som om det hade tömt hans ögon.

-Doktrinen om massiv vedergällning har framtagits för att förhindra den mansspillan och de vedervärdigheter som tillhör ett förgånget samhällsmönster, där rivaliteter mellan stammarna ledde till konflikt, och om vi någonsin kommer att låta sänka oss i krig igen, så blir det ett totalt krig, där, för att tala med den *utländske* skalden, vi måste: "Sätta pansar för våra öron och våra ögon, vars styrka varken mödrars, jungfrurs eller spädbarns skrik, ej heller synen av präster blödande i helga skrudar, ska genomborra så mycket som ett jota". Det blir ett *totalt* krig. Vi har inte resurser för att överleva det med mer än en spillra av en spillra, men... och detta är viktigt... *men*, det har inte vår motståndare heller. Minns det, ligister som kastar sten på tullkontoren... minns det, oförsiktiga mödrar som låter era barn gå och skrika slagord på gatorna. Nästa gång kan vara den sista! Nästa sten kan vi besvara med en missil, och nästa kampsång kan ge ekon av botpsalmer i era *kyrkor*!

Bilder som flimrade förbi med den mästrande, ståltrådssträngade rösten, lite för grå och otydliga i skärmen, utplanade och gammalmodigt expressionistiska. De där ungdomsgängen, fångade i ett utsökt ögonblick när de

strök längs väggen på ett parkeringshus, iförda Chamonixluvor, beväpnade som djävlar med blanka sprayburkar i sina svartmuskiga och nagelmålade händer, och de hade utfört ett bra jobb, för väggen var vomitivt mångfärgad bakom dem, fläckad med snögrå betong. Vasst kurviga nakna kvinnor, i en helvetets chockrosa nyans igen, och drogat leende ansikten och brinnande änglar som föll som glödflagor, och så (mycket mindre, för att symbolisera att det politiska var mindre i deras spruckna hjärnor än den rena förstörelselustan) ordet ”Frihet”... tags. En yppig succubus i nätskjorta och ögon som var stort svarta av onyxdroppar stod lutad mot väggen, passiv, och rökte en flagig, illa rullad cigarett. Hennes skosulor var tornhöga, hennes ansikte var förföriskt sminkat, det var ännu en symbol... men hon kunde vara en utkommenderad skådespelerska. Det hade skett sådant också.

Tonåringar kastade sten på tullvakterna och på deras smalnosade hundar, skickligt filmat, för kameran gled förbi bilden av mörka och nästan droppande hundögon minst fem gånger, medan de där skriken ekade, förvrängda och främmande. Och en luftvärnsövning, där knivgrå Coteauplan skar i fil ner mot de regngröna kullarna. Det var meningen att det skulle likna ett hot från en främmande makt, men han kände igen siluetterna, det var en övning som han själv hade närvarat vid, planen tillhörde Basens hangarer. En skola för invandrarbarn, som satt lydigt i sina bänkar och ritade flygplan som bombade grå hus, under övervakning av en rödblond skolfröken med nästan vass hårknut och pilotglasögon som en mardröm. Så skickligt filmat att det blev parodiskt. Han var föreståndare för informationsenheten, det kändes som om han hade suttit i växelrummet i dagar nu, och han hade kunnat skratta de första timmarna. Han skrattade inte längre.

Sedan barn i skoluniformer som marscherade på gator i något som såg ut som hans egen hemstad. De sjöng kampsånger, deras munnar rörde sig i takt. Ljudkvaliteten var mycket bra, det slog som klockor i hans huvud, och där bakom smattrade trummor. De hade inte haft trummor, barnen. Betong kring dem, som en sjunken ruinstad. Men klipp igen, innan man rycktes med av deras små allvarliga ansikten, till resultatet, smutsen av deras små fötter... två kvinnliga poliser, en svart och en vit, som hjälptes åt att skura bort en blodfläck från en estrad prydd med karvade och guldmålade keruber. Någon hade skjutit La Calavera, den stora independentsångerskan som han trodde att hans fru hade en CD med, och hon hade dött på sjukhus så sent som igår. Så, klipp tillbaka för de sista orden, de var sina egna bilder. Reportern var en ung man, ljusbrun i håret och lite för kortklippt för en riktig civilist, svärsmorsdrömligt blank av tvål eller svett, med klara glasögon och långt klarare ögon, vilda. En missil för en sten, ett requiem för en slogan. Moses, välsignad vare han den gamle fanatikern, hade sagt ”öga för öga” för att begränsa straffet, inte för att göra det extra grymt, men folk som de där reporterna vred klockan tillbaka och snart skulle den slå.

-Försvarsministern och utrikesministern sitter i överläggningar, om huruvida provokationerna ska betraktas som isolerade företeelser och polisiär angelägenhet, eller om de snarare ska tolkas som förtrupperna till ett...

-Paranoia! skrek han och sträckte sig efter knapparna på det blanka bordet av träimitation där skärmarna glänste i den artificiella natten. Lögn och förbannad paranoia *släpp ut mig* och tror de att de kan starta krig för den sakens skull? Paranoida jävlar. Stackars paranoida idioter.

Han hade suttit där för länge, flimret hade lagt sig i fjäll på hans ögon, frost kanske. Håret klubbade i pannan, han hade tvingats knäppa upp fältrocken över undertröjan fast det hade känts märkligt plågsamt först, som att göra något som hans pappa kunde ge honom stryk för, och han hade knappt lämnat rummet en gång på de här dagarna, när han inte gick för att köpa smörgåsar från Loreleis lilla glasblankt belysta cafeteria i det stora kalla galleriet på bottenvåningen.

Han tyckte inte om den flickan, och det störde honom, men han kunde inte gärna klandra sig själv med tanke på vad hon hade förtjänat. Hon var i hans mellersta sons ålder, intelligent påstods det, renligare än många servitriser och kokerskor ute i civilstaden. Bara så behärskad, bara så frånvarande, med sitt ljusa hår som var hårt tillbakastruket in i en blårandig skyddsmössa, med sina skuggade ljusa ögon som aldrig såg ut att blinka mot det brännande ljuset. Men hon talade aldrig med sina överordnade, där han ju ingick. Hennes magra kyska läppar kantade sig kring ordet ”general” när hon placerade smörgåsarna i plastboxar som flytande ljus och ställde dem på glasdisken. Hon bredde goda smörgåsar, men det fanns partiklar av rökt lax och salladspastej i hans tänder.

Ja, tre dagar. *Släpp ut mig*. Han hade slingat till sin fru och bett henne att ta hand om sig, han hade sett skymtar av sina båda äldsta söner, de pålitliga, soldaterna, på den skärmen som visade ett skevt skuggat panorama av en kaserngård. De övade exercis fortfarande, pojarna, men de var bistrare nu, deras kängor föll som på fientlig asfalt, de skyldrade gevär som om de skulle använda dem. Inte nu, solen klirrade och vred sig där över murarna och hönsnätet, och det var den enda sol han skulle få. Han hade ingen rätt att lämna växelrummet, för varje ögonblick som han hade läst sina böcker och sett på den smala TV:n på sitt kontor och talat med andra officerare hade det känts som om Bomben redan slingrade sig ur sitt gömda torn, han visste inte själv var den fanns, han hade lyckats förtränga och glömma som inför tortyr, men den skulle glimma drakoniskt som rök när den gjorde sig fri, det var en mardröm han hade burit med sig som ett splitter i hjärnan sedan barndomen. Bomben. De hade varit rädda, då. De hade sett svartvita journalfilmer på diaduken i skolan, där vit rök hade vecklat ut sig som Shivas lotus.

Släpp ut mig! Han hade inte hunnit motionera, och han behövde det, han kände sin kropp bli slapp och samtidigt stelna, som om den frös, i den mildt skålförmade stolen. Det stod en uppvikta dator på det snöblanka bordet framför honom, en Thyrese, och han hade skrivit länge, det hade känts som om han fyllde den med

papperstussar av nedknattrade tankar och riven plastfilm av de små sparade sekvenserna. Mannen som talade om det totala kriget, nu. Han talade fortfarande svagt där han rörde sig, pixligt, giffigt, tills han scrollade ner skärmen och slapp se nyanserna av brunt och splittrat svart. Han stod inte ut med att skriva längre, det nötte på hans fingrar. Han ville inte tänka. Släpp ut mig. Mörkt tynger på kväver mig å släpp ut mej. Om han trodde att han kunde förhindra kriget genom att sitta här och stirra på de levande skärmarna med ögon som hade skrapats på insidan av dem... nu hade han tänkt det. Krig. Mot mödrar, jungfrur och spädbarn och blödande präster i helga skrudar. Och Bomben. Han skulle inte tänka mer då.

Det klirrade, som om hans tankar hade fått härdade svärd, och ljudet hade skurit sönder hans huvud många gånger innan han mindes kommunikatoren i sin Thyrse. Han sträckte sig efter den, hans tumme slant på muskulan och rev den med sin nagel medan han slet fram högtalarna och mikrofonen, och det knastrade, och han var galen som hörde tunna gnisslande ord där. Inte ekon. Den där eteriska rösten lät som en ung kvinna, eller kanske ett barn, den hade inget att göra med de grova vasskantade orden som flöt mot honom.

-General, regeringen har hållit ett möte och vi är skyldiga att underrätta er om det förestående...

Café

Luften var kall, kökskall och lite immig av svalnande matos. Skinka, salladspastej, rökt och gravad lax, till och med nyanser av smör och sesamfrön på brödet och den kalla daggen på flaskorna i den rostfria nersänkningen i disken. Öl, till vänster närmast ismaskinen, Reinhard Fuchs och Löwenbräu, och kosmas i blanka tetror och tunna rör med ginkovin, och sedan trubbnosiga mjölkflaskor, Julep, vortexvatten och sockerdricka med kritteckningar av barn och stora blommor på etiketterna. Det var löjligt. Hon hade aldrig serverat ett barn här, byggnaden tillhörde officerarna, man kom inte in utan att ha minst korprals grad. Hon hade inte det, men hon skulle inte behöva fortsätta den tanken.

Cafét var för stort, det hade varit en hörsal innan den nya våningen hade byggts till. Väggarna var isigt vita, utan struktur, och oriflammen över de breda svängdörrarna var för lång, den släpade ner på dörrkanten med sina guldsnodda fransar. Hon såg huvudena på de häftstift som höll fast den, ljuset var nyckfullt och obarmhärtigt, för det virvlade i glaskupor formade till krusiga lågor på bronsfacklor, fästa mot speglar, också de av brons, på väggarna. Det fanns ingen annan belysning i Huset, ett sådant prosaiskt och förkastligt namn, utom kanske i växelrummet och källarna. Hon hade inte gått överallt, hon var servitris och hette Lorelei, kunde man säga. Det var inte hennes riktiga namn, men det räckte. Hon behövde inget namn, här var hon ingen.

Det fanns inte tillräckligt med bord för att fylla rummet, och det skulle inte behövas heller, hon hade aldrig serverat mer än ett dussin personer här och det hade varit under sammanträdena för någon vecka sedan... den gamla skolfrökenliknande missfostersköterskan och hennes orangehåriga överordnade, och den rundhyllte herrn från Propagandaministeriet som skelade när han beställde en vortexvatten med is hos henne, som om han trodde att han gjorde henne en tjänst när han brydde sig, några överstar som hon aldrig brydde sig om att skilja på, och den mörke sorglige Generalen med en IT-orden som glimmade patetiskt science-fiction-mässigt på hans rock, och rekryternas husfru, korpsvart i håret, stolt som en filmhäxa med sin vördnadsbjudande fulhet. Hon hade alltså en hög grad, då. Hon hade inte beställt något, men hon hade stått och tjatrat med ett par andra

officerardamer, och ibland hade hennes hår slängt och glimmat, ännu en oriflamme fast mörk, när hon kastade en blick åt Loreleis håll. Och *hon...* och den flickan...

Inte nu. Nu satt där en man som hon trodde var en överste, grånad och blank i skulten, han vred sönder mössan mellan fingrarna och verkade slött nervös. Påminde om hennes pappa. Lika bra att inte tänka den tanken heller, för pappa visste inte, han trodde att hans dotter kanske redan flög, och han kunde få tro det, hon ville inte slösa med sin tid för att tala om att hon hade misslyckats och degraderats. Det hade varit långt till Basen. Det kändes långt ännu. Hon hade sitt sovrum här, inte mycket mer än en skrub, fast med hennes affischer och böcker och saker. Det var inte så farligt, men hon vaknade till misslyckanden och hon somnade med bitterhet långt ner i halsen. Tungt att tänka nu, det var sent och världen hade börjat hänga tungt på hennes axlar och överarmar, men dörrarna öppnades med ett stilla blixtrande ljud.

Det var bara General A:s mörke ängslige son, och hon insåg att hon slog ner ögonen, ögonfransarna kliade på kinderna, som om det egentligen inte fanns något att se. Han var ingen viktig. Kanske stilig, kanske med en gnista av något intelligent i sig, bara så tunn och svag. Han såg ut som om det var hans skugga som drev fram honom, medan hans löjlige stoppade barnskor skrapade i heltäckningsmattan med sina kompassrosor. En blick på översten vid sitt bord och sitt blanka urdruckna glas, en lite skev och vacklande blick på henne, sedan ner på stjärnmönstret i mattan igen. De elektriska lågorna dansade vidare, det föll reflexer i hans hår och på knapparna i hans uniform som han bar som om den vore en pyjamas. Patetisk, den mannen. Inte många år yngre än hon, och hon var säker på att han inte hade den rang som krävdes för att få komma in. Man släppte in anhöriga, med andra ord. Varför inte alla fruar och äkta män och minderåriga syskon, då? Hon log. Hon tryckte ansiktet mot den kalla glasrutan, när han inte såg på henne längre, för att svalka bort det leendet.

-Överste, sade han till den skuggige mannen vid bordet. Min far... jag har hört... de...

Han kunde inte prata heller. Det var sorgligt att höra en nästan vuxen yngling stå och snava på orden, som om de högg honom i strupen varje gång, och visst såg han orolig ut när han talade om sin far, men det var som om han fick leta efter det länge inom sig. Kanske så intelligent att orden flöt översvämmat trögt i honom, kanske så känslig att han hade fått göra sin hud till ett pansar. Nej, han var bara patetisk. Hon måste le igen, och översten vred sig bort som om han behövde den flackande skuggan för sitt ansikte.

-Du kan vänta här, grabben, svarade översten nu som om han kände lite medömkan. Generalen tar sin middagspaus klockan 1730... det är ju ingen lång stund att vänta. Om jag ska vara ärlig, så oroar jag mig också för honom. Din far är en av de intelligentaste människor jag känner... inte bara strategiskt intelligent, en vis man. Vis. Hörtorgsmässigt ord, men det är det enda som passar honom. Ibland verkar han nästan... ursäktat att jag säger det, grabben... nästan irriterad av oss. Det måste vara mycket hårt för honom att ha vanliga människor omkring sig hela tiden.

-Han är inte sådan hemma, sade pojken och hans ögon hade ett mörkt glimmer av religion när han steg genom strimmorna av vridet ljus. Han är alltid snäll mot mig och mina bröder... mamma säger att han är den bästa mannen hon kunde ha hittat. Han byggde en trädgård åt mig.

-Men du kallar honom inte pappa, sade översten och fick inget svar.

Pojken, som hon inte kunde minnas namnet på, klev fram till hennes disk. Han hade ett märkligt sätt att röra sig, som om han hade vaknat i den där långlemmade och märkligt oattraktiva kroppen en morgon och inte hade lärt sig att manövrera den. Hans osäkra röst ekade fortfarande i henne, för hon trodde att han skulle tala. Munnen hade öppnat sig, ögonen hade glimmat som om de försökte få någon skärpa, men de där ögonen skrämde henne. Var han full? Drogad, kanske? Han hade kunnat vara det, han såg inte på hennes verklighet, och hon trodde inte att hon speglades i hans ögon. Han knackade på glaset i disken med naglarna, som om han försökte hålla sig fast i det, och stirrade på henne med en blick som ett vapen.

-Du, sade han. Jag såg dig en gång. Du var en flygarkadett... vi dansade på Galleriet. Jag kommer ihåg det. *Du skrattade åt mig.*

-Det kanske jag gjorde, svarade hon och hon skulle ha skrattat nu också men ordet "flygarkadett" hade träffat hennes läppar och fryst där. Jag känner dig inte, vet du. Förutom att du ofta kommer hit. Ville du beställa något?

-Du skrattade åt mig, upprepade han och så vacklade hans läppar som om det kom ett eko av orden. Du skrattade åt mig. Er jävla bas... den tog min pappa, och han byggde trädgården åt mig, och nu har den tagit honom för gott... och släpp ut mig, och så kvävt krossat mörkt... vad fan stirrar du på? Jag är här för att jag väntar på min far! Så släpp ut mig... en macka, tack. En med scampiastra. Och en flaska Vortex.

Hon skrattade, inom sig, som om det gick att kväva ett skratt så långt ner att det sprattlade i ryggmärgen, och sträckte sig in i den klart belysta kylan och tog ut en smörgås med prasslande plast, och en flaska med sin långa tunna luftvirvel upp i halsen. Hennes muskler kändes underligt stela, trikinerade. Hon skulle inte behöva tänka på det sättet. Hon behövde spänna dem tills de krossades mot sig själva, det kändes -men en sådan meningslös tanke- det kändes som om hon satt och tynade bort i en rörformad kista av kall plåt. Inget riktigt liv i henne, i den här frostiga vita rocken. Hon sträckte mer på armarna än vad hon behövde, och sparkade ut med hämlarna för att veta att de inte skulle klirra mot plåt. Förhålliga skor, små och lackerade *som de som hade klirrat mot stolen vad var det för ett minne?* Men bättre än hans, i alla fall, hans barntofflor. Hon öppnade den skallrande lådan med

smörgåsen, fast hon inte behövde, och doften av flisigt bröd och skär pastej ovanpå kändes söt i henne. Hon vred kapsylen av flaskan, och det bubblade, pirrade, hon skulle behöva dricka en klunk vatten snart.

-Vad heter du? sade han innan han grep om flaskan och drack som om han hade törstat länge.

-Lorelei, svarade hon och det var ett översexualiserat och mjukt och förhatligt namn men hennes läppar stelnade vinklat kring det. Och du är Generalens pojke... men för Guds skull, det sade du ju själv nyss! Ingen statshemlighet. Melsie eller något sådant...

-Miles, rättade han stelt och hon skrattade som en berusad kvinna och hatade sig för det. Visst, skratta då. Skratta, din förbaskade *dam!* Du har anledning att skratta, inte sant? Bara du slutar innan min far kommer hit...

Översten vred sig, borta vid sin galaktiskt vita vägg, och hon tryckte sina fingrar mot läpparna för att blockera skrattet. De kändes beniga, nästan kantiga. Hon hade ätit, helt nyligen, mikrosoppa. Det borde finnas spår av den i munnen, skärvor av grönsaker, hon svalt ju inte. Svälter. Svälter och levande begraven. Kanske skulle hon skämmas, men de var inte människor för henne. Inte ens Generalen A, om det skulle göra någon skillnad.

Sannerligen inte den där imperfekta, smultna vaxfiguren till överste, sannerligen inte pojken med det flottigt svarta håret och de där tömda ögonen. Hon kunde inte bry sig, hon hade mardrömmar som ville spränga något uppe vid hennes tinningar, och det fanns inga fönster i hennes underjordiska, matigt kalla café, bara den gyllne oriflammen som var som en sjunken och sårad himmel. Hon brukade inte tänka så.

-Din far, sade hon och hon hade hållit ut på orden länge i en enda ton när dörren öppnades. Din far... han är ju här nu, *Miles*. Ser du hur jag skrattar?

Det var verkligen Generalen, och han sneglade på henne som om hon egentligen inte existerade, och så sjönk han ihop vid överstens bord. Hans son satte sig bredvid honom, men de hade vars ett par av onyxdroppade ögon som inte såg varandra, fast deras ansikten var identiska och riktade mot samma imaginära punkt. Generalen var en plågat stilig upplaga av sin son, lite krökt i ryggen, lite för bräcklig och fager för den där intelligensen som han prisades för. Han liknade en belami eller något, en kvinnotjusare, bara så sprucken inuti av något som hon inte ville förstå. (Det var bäst att inte komma för nära honom. Varför tänkte hon så? För att något skulle ligga som ett oljeförorenat skikt av mörker kring honom, inkrökt, och hon skulle inte stå ut med att flätas in i hans tankar. Löjligt att tänka på det sättet. Telepati.)

-Jo, tjena, Lorelei, sade han över huvudet på sin son och märkte kanske inte henne mer.

Hon försökte mumla något svar. Hennes huvud nickade, det fick räcka. De skulle inte säga att hon svarade emot, igen. Och de pratade nu, fadern och sonen och den där översten, och hon lyssnade, för hon skulle behöva gå därifrån annars, men hon vred på kranen och lät vatten glida ut, så mycket vatten och med alla dessa glittrande droppar som föll på hennes förkläde. Hon drack från den strilande strålen som från ett vattenfall, och kanske hade hennes strupe torkat tills hon förlorade känslan där inne (men hon hade druckit till middagen, Verjus, nästan smäktande med sina starka frön av omogna apelsiner, hon borde minnas smaken) och hon lät susande tystnad lägga sig i klubbiga lock för öronen, men något lyssnade från djupet av henne.

-Krig? Är det krig?

-Spänt läge, sade de... samma som krig, i det långa loppet. Ambassadörerna har återkallats, men... men det hålls möten, just nu. Om vi tvingas avlossa missilerna...

-Nej, General, det vet ni själv. Det kommer att bli Bomben. Vår doktrin... massiv vedergällning... det är vår plikt som nation. Om de tar ytterligare ett steg mot oss...

-Så får de orgelmusik. Botpsalmer i sina kyrkor. Nej, förlåt mig, överste, jag skämtar. Vad annat kan man göra i ett läge som detta?

-Far... om det har förklarats krig...

-Vi kan inte välja, Miles. De låter oss inte välja. Inom tio dagar, säger man från högsta ort... inom tio dagar ska trupperna ha dragits tillbaka, eller också...

Hon trodde inte på det. Det var replikerna ur en liksom avtrubbad krigsfilm, det var ett dis framför hennes ögon... vattnet... vattnet var kokhett brände i henne steg ånga ur hennes strupe och varmt VARMT på tänderna fel kran. Hon tog kallvatten, hon sköljde sin mun som var skållad, hon försökte tänka men diset låg i vägen. Men. Diset. Orgelmusik psalmer. Koraler. Någon skulle blöda för detta, någon skulle gråta. Hon hade druckit hett vatten och inte märkt det, hon måste ha varit törstig, uttorkad. Oriflammen fladdrade ännu, från luftdraget i dörren. MONTJOIE, stod det tryckt högst upp på fanan. Hon stirrade på bokstäverna, de var vackra, och hon kände sig sipprande trött hela vägen in i ryggmärgen.

-General, om det blir krig så gör jag min plikt för nationen, men jag *kan* inte samtycka till ett totalt bombkrig.

-Pappa... General... jag måste instämma med överste...

-Åh, snack, Miles, det klär dig inte! Nej, jag är trött. Du är sjutton år gammal, sjuttonåringar ska bekymra sig om andra saker. Har du varit och dansat på Galleriet nyligen? Du kanske borde gå dit. Du börjar komma upp i den åldern... det finns en skock ogifta flickor nu... det verkar hopplöst att få dina bröder att gifta sig, men de gör ju sin plikt, å andra sidan. Du. Tänk du på dig själv.

-Men *far*...

-General Almanzour, jag ber om ursäkt, men varför är ni så grym mot er son?

-Överste, jag skämtar. Miles är ingen dumbom, han förstår ett skämt. Vad hade ni att säga om det totala kriget?

Hon hade hasat bort till nästa glasdisk, den som hade bakelser och kakor, små och torra och frivola i sin glasyr, och hon hade tagit en biskvi och satt tänderna djupt i den. Choklad, mandelmassa, spåntorr sött något. Namn. Ord. Hon förstod inte, hon visste bara att hon behövde sötman, annars skulle hon kanske falla. Det var mjukt och kallt i henne, hon skulle krossas på plåten... plåten... fanns ingen plåt. Hon slickade de sista mörka chokladspåren från fingrarna, och lyssnade.

-Att... att jag inte är med på det, General. Jag har en magistersgrad i kärnfysik. Det har inte ni, och det vet vi... ni måste tåla att få höra sanningen, General. Ni arbetar med informationsteknologi, data, telesändningar, propaganda. Om det vet jag ingenting.

-*Ni vet* nog att Bomben är propaganda så det räcker, överste. Den är vårt bålverk och vårt svärd, nu när de tvingar oss ut i barbariet igen. Våra fiender kommer att få leva med att de provocerade fram elden i sina skyar...

-*Pappa!*

-Grabben, din far har rätt, gå någon annanstans... folk kommer att fördöma oss, som de fördömde amerikanarna!

-Jag skulle gärna vilja veta hur man annars skulle ha vunnit det kriget, överste.

-General, förlåt mig... jag glömmer mig... men ni hatar tanken på krig lika mycket som jag. Hur kan ni då *njuta* av tanken på att... på att.

-Jag är pervers, antar jag. Miles, gå hem. Din mor behöver dig nu. Överste, ni ser blek ut... inte riktigt frisk... hur mår ni?

-Inte bra, General. Var så snäll och lämna inte ämnet. Jag har inte sovit i natt, så fort jag blundade hade jag mardrömmar. Instängdhet... jag har aldrig lidit av klaustrofobi tidigare, så jag förstår inte. En plåtcylinder... fönster högst upp, men inget ljus... och sedan något med blommor som kvävde mig...

-Varför berättar ni det här för mig, överste? Hälsa din mor från mig, Miles... vill ni påstå att jag skulle ha haft samma drömmar?

-Det skulle inte alls förvåna mig... *jag måste få berätta General!* Jag tror jag är sjuk... och flickan, flickan från drömmarna... det var en mask i ett äpple...

Lorelei hade bitit i ännu en kaka, en mazarin. Upptäckte hon nu. Mask. Mask som borrade sig genom. Hon släppte den och svalde tungt tills all den klubbigt stela sötman hade runnit ner i hennes hals, men bakverket klirrade som mjukt glas på det rena plastgolvet vid hennes fötter, och det rosa i glasyren var utspädd blod.

-Överste, jag vet att det var mask i äpplet. Jag vet att masken borrar, och borrar, och att man aldrig har blivit fri när man ser hur den borrar, eller dammet, eller den där drömmen man har när man försöker gå i alldeles för höga klackar och faller... det är sådana drömmar jag har haft själv, överste, det skulle inte förvåna mig om alla här på basen har haft dem. Inte så märkligt, med det vi genomlider nu. Jag *vill* inte behöva avlossa Bomben. Jag vet ingenting om kärnfysik. Jag vet att den har en magnitud som inte säger en människa något, för "megadeath" är ett löjligt uttryck, det tillhör poesin, man kan inte bli mer än död. Många människor kommer att dö om vi tvingas fatta det beslutet, men vi har inte valt våra poster för att kunna undandra oss ansvar.

-General... ni drömde...

-Jag valde det inte, överste. Tio dagar, fram tills dess är det regeringens uppdrag... men släpp ut mig... släpp... och sedan kommer världen att vara fri.

Lorelei spottade, för det flöt en smak som av rostigt salt i hennes mun, hon skulle inte stå ut länge till, och fanan över dörren hade en nyans som en skuren bit av brinnande himmel. Hon behövde skrika, något svälde i hennes hals. *Bomben. Fri.* Det kom, till sist, och då höll hon för öronen för att slippa höra vilka ord det blev. Generalen vandrade fram till hennes disk och sträckte ut handen, för att ge henne en örfil kanske eller klappa henne på axeln, men han skyggade som för en skadad aura.

-Det är hårt, meniga Lorelei, sade han och hon var inte en soldat längre men hon stod inte ut med att tilltala sådana. Det är hårt för oss alla. Vi måste alla vara starka.

Cylindriskt rum/Cell

Skåpet med de små blanka sakerna.

Hon vaknar

Skåpet med de små blanka, skarpa, polerade sakerna, precis framför ansiktet på honom.

Hunger hunger bubblar har sönder henne har sönder har

För nära, låset är blankt som på en monter och glittrar nästan mot hans näsa. Han kan känna lukten, myntigt, lite svettigt, metall. En taggig linje av springan för nyckeln. Han trodde att rummet var större, det ekade i hans inneröron. Så förvirrad man blir när de tar bort huvan.

Hon har ont för hon är hungrig

Han blinkar, ögonen är liksom törnigt svullna av mörker, och det känns febrigt. Inte bra med svaghet. Feber. Inte bra om de misstänker att han känner sig svag. Sårbar. Inte ens tänka de orden. Då kommer han att störta, då kommer han att falla. Låset som blänker, som en enda droppe vatten. Han är törstig. Så törstig att han slickar svetten från sin överläpp. Den kittlar och den är åtminstone kall. Den lindrar inte. Om det funnes något vatten i det här förbannade lilla rummet. Men det finns det inte. Det är en nästan exakt kub, bara lite för hög. Fyrkantigt. Mycket kantiga hörn, lampan är gömd över hans huvud men för liten, och väggarna har en skuggad sandfärg. Törstig.

Men cylindriskt rummet för cylindriskt för för för vet inte hur jag kan ordet hon jag. Du. Du jag hjälp mej. Så ont hjälp snälla. Tant lät mej göra pappmodeller fin papp klar underbar papp risgul läskrosa alldeles blå som alldeles något sprickande fullt sött studsande blått å blött närande alldeles alldeles något. Å hungrig. Hunger hunger törstig. Det var kub cylinder cylinder också och pyramid och knögglig knölig kon för teppen slant hela tiden. Ljuv klar papp färgkorn i den träd är gjort av träd å solnedgång i fönsterrummet och väggarna alldeles rosa guld och håliga håriga av död spilld sol trädskuggor papp. Papp. Den luktar klister som fruset ljus och jag kunde äta. För jag är hungrig. Fast cylinder och plåt grav vrider mej i plåten kall som vatten inte dricka. Vrider mej sönder å fast inte än. Tant blir arg sen gör ont sen lyssnar du? För hungrig törstig törstig. Plåt inte vatten. Fryser fast torrt fryser tills jag skakar klirrar uniform. Uniform du också så vet hur det känns. Vem?

Sandfärg törstig. Vem? Han är säker på att han har hört en röst. Och nej, inte hört. Kanske förnimmat. Förnummit. Den hade inte satt luften i rörelse, den hade kommit som de små skakningarna i hans nerver. Med sitt kaos. Dörren är en vit, förvrängd kant långt bak i hans medvetande. Stängd, bortom allt tvivel låst. Han har inte trott att den skulle vara öppen. Vem? Det lät som ett litet barn. Pojke eller flicka. Flicka, tror han, det fanns ett ”hon” där. Men inga toner som lät en avgöra den saken. Inte mer än i en datoriserad inspelning. *Vem?* Med kaos. Är det någon ny tortyr? Och då har han tänkt det –ny– och då måste han darra.

Feber som bultar i hans panna. Han bär sin uniform. Den är inte militär, ambassadören och livvakterna var klädda likadant. Livré. Han såg det som att han reste civilklädd. Men de klöste och grep efter någon i uniform. Syndabock. Klöste. Hans händer är sönderklösta av hettan. Metallen skulle vara droppande mjukt sval på dem nu, men det räcker inte med det där låset. Upplåst. Skåpluckan hängde öppen. Hänger. Fast det gjorde den redan när han kom. Det hänger små blanka saker där inne. Vassa. Som nycklarna i ett nyckelskåp. Han andas små metallpartiklar, när han måste andas. De smakar skymning och svett. Vem? De ser klirrande ut.

Var inte rädd, soldat. Jag är en vän.

Sin uniform och den klirrar. Då darrar han. Skakar. Förnärligt, om de bevakar honom nu. Om de ser. Ohyggligt, men han ska inte tänka så. Först och främst förnärligt. Hans läppar bränner av svett. Hans muskler är rispade av blåmärken och han vill pissa. Vill. Inte behöver, inte än. Fast kanske senare. De ska ge honom mat och dryck –vatten, det räcker gott med vatten– och toalettbesök och respektabelt logi. För han är ingen fånge. Han tror på det de säger, då. Ja, han tror och han hatar. Inte hata mer jag skakar då. Ågiljetter, blixtlås, bältespannet. Det är sant, de klirrar. De skrämmer mig. Ett glas vatten, kanske snart. Kanske är det deras fotsteg utanför dörren.

Soldat, jag tilltalar dig, soldat. Du står i givakt och ser rakt fram när en överordnad tilltalar dig. Visa åtminstone någon reaktion!

Han vill treva ner på stolsramen. Den måste vara av rostfritt stål, säkert blankt. Som de vacklande stolsraderna i skolmatsalen. Länge sedan. Kallt. Han vill dra på den med händerna och lura dem att det är vatten. Hans händer är bundna. Han har inte velat se det, men nu förstår han den bultande febern. Han viker upp dem mot huvudet, långsamt, för att se. Läderremmar surrade kring handlederna, och de sitter hårt. Som att spänna klockarmbandet i det minsta hålet. Värre. Då är han fånge. Då ska de inte säga något annat. Han ska säga det till dem när de kommer med hans vatten, för det ska komma, stolen dansar under honom och han kommer att svimma annars, men han nickar. Känner sig nicka. Det skakar skvalpigt i hans huvud.

–Jag... jag ber om ursäkt, general... General Almanzour... jag trodde inte att det var möjligt, ni kan inte vara här, ni är på Basen...

Var inte rädd. Soldat. Jag är en vän. Du har ingenting att frukta. Jag är en vän.

–Så se till att jag blir fri, general! utbrast han och han hade inte behövt vara rädd, för det fanns ingen styrka i orden när de kom. General... jag ber om ursäkt... men om ni är här, om ni är fri, varför gör ni ingenting? Jag

menar... jag menar menar... jag är fånge här. De kallade mig sin gäst, och så band de mig och satte en huva över mitt ansikte. De kommer att... de kommer att vilja ha information... general, om ni är min vän, så gör något!

Jag är en vän, soldat. Var ståndaktig. En vän.

-Av vad? fick han fram när hans torra trånga strupe inte stod ut med orden längre. En vän av...

Åh, bara en vän, soldat. Vän. En vän av smärta. En vän av vansinne. Du tror du lider nu, men pincetterna i dina ögon, lågorna på din hud, du har inte känt det än. Men du kommer. Du kommer att älska det. Du kommer. Du kommer att skrika, för du kommer att dö från huden och inåt, och jag har sett det i mina drömmar så länge som jag kan minnas. Underbart. Du har inte sett det. De snöiga märkena av elden. Aska, du är aska. Och jag älskar dig, för du kommer att se mig i det oljiga blodet på dina ögon, som de andra gjorde. Och skrika. Och skrika. Och sedan kommer du att skrika när de lämnar dig, för då dör smärtan och då vet du, då löses du upp... du kommer att känna det, du rider dina minnen... och smärtan är bättre. Tror du att du kan trotsa dem? Tror du det när du tackar dem för att de skändar dig...

-General Almanzour? Vad har jag...

Åh, inget hopp, vet du. Min stolta skönhet. Du har inget val längre. Trodde du att du någonsin kunde förlita dig på mitt ädelmod? Du ska få se. Åh, min sköna, du ska få se du ska få se. Jag ska få dig att göra saker som du inte kommer att stå ut med att minnas, men du ska vilja. Du ska be. Det blir värre för dig om du kämpar emot nu. Drömmar som har fått dig att riva sönder ditt spetsnattlinne, min sköna, min slavinna, jag ska knäcka din stolthet för du kan inte fly mer...

-General? Om ni inte har möjlighet att befria mig...

Befria hjälp för jag är så kall så så så darrar kall så törstig galet törstig

-... så ber jag er... åtminstone... döda mig.

"Hon rev sönder blusen som var fylld till sin plastiga bristningsgräns med hennes kropps lustfyllda brådmognad, och hennes fingrars mjuka sländor var krönta med naglar som skorpor av levrat blod, polerade. Kallade jag dem naglar? Nej, de var klor. När hon smekte den där gräddigt bleka huden, vild av ond kärlek till sina egna behag, flöt blodet som av ett gissel med varje smekning. Hon blev upphetsad av det varma som rann mellan hennes bröstets glober, eller kanske av smärtan. Hennes läppar hävde sig, och de var röda som ännu rinnande blod. Lusten tog ut sin rätt. Hon skrek av kättja när hon rev en piska från den kalla fuktiga stenväggen och lät den svinga och klösa sig..."

-GENERAL!

Klöser henne å hennes ödlehud gör något varför gör du ingenting? Du kan ju kan ju öppna dörren tillhör Basen intesant jag tillhör Basen också. Hon hon jag hjälp. Hjälp mej. Snälla lova du hjälper mej annars för jag lovar men snart men jag gnager gnager på fingrarna händerna som dom där skalbaggarna med gnagande horn och maskarna de fingriga glasvita Henriettes maskar vackra Henriette glas och alldeles kalla fast sen gnydde dom gned fårör i och det var hennes ansikte mitt å mitt. Soldat hjälp mej!

-Mina händer är bundna, viskar han lite tankfullt och gnider dem lite mot varandra för att se om svetten och blodet kan smörja loss remmarna.

Hjälp mej hjälp fri ut så ska jag också bra det ska bli allt ska bli så bra så bra

Det klirrar, som av en raspig vind. Den ger ingen lindring. Han vill knuffa på stolen, men de har bundit fast hans ben mot dess egna. Ironiskt. Han vill komma ifatt den tunna, fina luften. Fastbunden. Borde inte vara så svårt att komma loss, om han kunde stå upp och bara dra upp stolen. Trä ut benen ur öglorna. Rakt upp... han kan inte stå. För svag. Han fick stå i flera timmar innan, trodde hans ben på slutet. Med huva, mörker på ögonen. Han tänkte på en kvinna i slöja, sedan på yllemössorna han drog ner för ansiktet när han och syskonen lekte rånare. Luktat ylle, smakar ylle. Lättnad när de flyttade på honom, för då hände i alla fall någonting, men de var inte milda. Nej, han kan inte stå. Låst dörr, dessutom. Låst vit dörr, och han får inte upp remmarna kring handlederna.

Men sval luft. Den är borta nu. Väggarna här är sandfärgade, Saharafärg. De ser rappade ut. Det luktar lite golvboningsmedel, som billig tvål, och plåt. Plåt? Han förstår inte. Luften är inte för törstiga. Den är inte den milda akvatiserade luften på officersmässen hemma på Basen, han besökte den ett par gånger. Där var den som en dyrbar dryck. Här är den sand. Torr som ett papper, och rengöringsmedlet blir små korn som fastnar i strupen på honom. Lite varmare än normalt. Feber. Han måste blinka för att skydda sina ögon från den. Så tyst, nu när det har slutat prassla. Han tycker att han hör luftkonditionering, men det stämmer inte. Så tyst.

-Jag ska hjälpa dig, säger han för att betvinga tystnaden. Jag ska hjälpa dig... vem du nu är... om jag bara kan. Inte General Almanzour, visst? Någon annan. Kan du tala till mig igen?

Jo. Luftkonditioneringen är på. Svagt, bara surr... surr... han får sluta att lyssna på det. Inget vackert ljud. En mekanisk flöjt, bara. Så glider det ur hans öron när det har nött där för länge. Finns det luftkonditionering här så är den till för att spilla ut värme på honom. Svett rinner ur honom, sedan tror han att han kommer att torka. Om de inte kommer med vatten. De kan komma. De har ingen barmhärtighet, men de kan komma med vatten när man törstar. Ska man straffas så hårt för att hoppas? Han hör ett fotsteg, och det knarrar. En sula. Han känner nästan gummits brända lilla smak. Så ett till, när han knappt hoppas längre. Dörren. Han har låtit sin blick svänga

dit, och den är som kluven. Men dörren. Öppen, skev skugga. Den vill leta sig tillbaka till skåpet. Skåpet med de små blanka sakerna. Det klirrar som om det var fullt med kyla.

-Cellen går dig visst på nerverna, säger en lugn och ljuv röst helt nära honom. Skulle du vilja ha ett glas kallt vatten?

Han känner hennes andedräkt när hon stryker från hans stol och rör sig in i hans blickfält. Mintigt, bara ett snabbt bett. Han borstade tänderna nu i morse, i ett krämfärgat badrum. Det luktade nästan giftigt av kanelolja, feminint. Han måste ha borstat med mint, men smaken är borta som kanelen. Lite av tvål, också. Hon är polerat vacker. Han ser inte klart. Hon är vacker, men hon står i vägen för skåpet. Med de små blanka sakerna. Hans blick suger kring henne och löses upp. Blankmörk, med ett litet ljust huvud. Som den där lilla glödlampan, om den suttit högt på natt. Hon står framför honom som om hon äger rummet. Vacker, men hennes fingrar borde ha varit ljuva, nästan vita. *Hennes fingrars mjuka sländor var krönta med naglar som skorpor av levrat blod.* De vilar i klumpiga handskar av svart läder. *Polerade.* Som motorcyklisterna på föräldrarnas tid. Varför skulle en slät vacker kvinna ha motorhandskar? En sköterska, av något slag. Kanske läkare. Eller också en underordnad, någons assistent. Hon erbjöd honom vatten. Sedan ska hon förklara för honom. Han är säker på att hennes ögonbryn är ritade med penna, de ser lösa ut. Hon har benat hår, men de där trubbiga svarta händerna.

-Du har inget vatten, säger han och hans röst låter mycket annorlunda.

-Jag kan hämta ett glas, svarar hon och ler som en bra förskollärarinna. Det finns en toalett här i korridoren, precis intill. Skulle du behöva gå först?

-Jag behöver ingen toalett, säger han med den där rösten som tror. Inte törstig heller. Jag behöver... jag vill... kan du vara snäll och öppna det där skåpet? Bakom dig?

Hon vänder sig om. Hon gör som han bad henne. Handskarna är spända och blanka, de gör henne klumpig. Men han skulle inte kunna stå om han vore fri. Klart svart läder. Det gör luften lite salt. Hon föser upp skåpdörren och visar honom vad som finns där inne. Det är hårt. Han kan inte kontrollera sin andedräkt och sina ögon, inte samtidigt.

-Men det ska inte behövas, säger hon som om hon inte kan le. Inte om du samarbetar. Svara på några frågor, först. Ditt namn och nummer?

Cylindriskt rum, hunger

Hon vaknar och gör ont. Viker sig kramar om sina hårda svaga ben. Viker som mask när de hugger. Faller. Känns som hon faller fast massa äcklig kall plåt under henne. Kall men kall känns våt å gör så ont för elar i henne. Går i alldeles små flammor blommor och taggar under ansiktet på henne och trampar på fingertopparna. Elar från el. Så ont som mandelstärkelsen när gled rann brand brann och smälte i sina klumpar i halsen. Gör ont sjuk. Vet hur det känns onda värmen elen. Å grymma värmen hon vet minns. För tog henne om handlederna med glidande rivande klor ritsande och höll fast henne. Mamma fast inte bra. För mjukt fint ord. Mamma körde hennes händer i elurtagen på väggen och nära för nära luktade varm plast. Mamma eller någon annan pappa kanske och kanske Minelle trampade henne på huvudet nacken håret när hon slet när skrek skrek sluta nu. Sluta minnas. Tant var inte så grym. Tant satte järngrejer på händerna eller runtom på huvudet. Så vet.

FEBER fast bara ett svagt ord. Lite mjukare än vad det känns men fel. Det är mjukt så mjukt glider gungar. Som i ett badkar nästan. Fast på el eld. Skulle vara bra om hon kunde sjunka. Att det är svårt. Feber. Känns varmt skadar tungan snurrar. Fullt med blåsor där inne. Snuddar tänderna vad hon än gör och uniformen som klirrar. Skakar. Skakar känner sej dum känner det kalla nära skakar. Döden då. Fint att sjunga sjunka men inte allt brännigt dött i henne. Hungern och hon är hungrig hungrig inte törstig nu med blodet svetten plåt under kring på henne stora flock shak vatten alldeles kallt vrیدا nå kalla å det kalla kalla rinner inte in på hennes läppar men vill tugga vill äta. Gör för ont i fingrarna skakar ju slingrar som maskarna. Fina vackra Henriettes maskar. Spindlar hornsvarta baggar. Mamman hällde dem på golvet trampade barfota tofflorna i sovrumshörnet sparkade dem för att kunna springa. Kände något var fel. Lukten av honung solen spilld honung på himlen. Solen glömd här cylindriskt den cylindriska graven. Trampade insekterna trampade i träskpöl på golvet. Så vacklade hon på dörrkarmen. Så ropade hon på sin äldsta dotter. Över nu borta allihopa inte komma ihåg INTE KOMMA IHÅG för för tungt. Och så killen på stolen bunden som ett högklackat barn och alldeles stilla skriker fast stilla och ljusa järnsaker genom ansiktet. Damen som svart cylindrisk natt med sitt vackra lilla huvud rödtonad lampa å inte tänka gör bara så ont när man tänker.

Men maskar vita tunna som strängar mandelstärkelse i blodet och skalbaggar spindlar på snodda grå trådar en mård också och röda kvinnor med eldgafflar. Om hennes mage var en grotta. Så mycket smärta tomt varför ont bara tomt i henne dricker hennes blod. Det som inte blöder ut på golvet. Varför snälla sluta gnager armarna slickar fula bitmärken hjälper inte bränner sej själv. Bränner. Skakar. Så hungrig Tant kom då Tant jag ska vara snäll sköta mej lovar jag ju inte rymma borta mera för bara cylindriskt här plåtmörkt stor svart nål känns som den går upp på mitt hjärta vill inte slå gör bara så ont skakar hackar och vill inte slå hjälp mej Tant ska jag vara snäll. Fast hjälper inte. Ristar skakar kryper på det där golvet och slickar svart damm. Salt fullt med metall. Hoppas inte på något med liv längre fast det kan ju kanske döda. Döden hög blek och tunna höga klackar. Bara gjorda av ben. Smakar lite svart handskinn fast sen rann det ju fullt fult med mörkt blod.

Skakar vrider alldeles blöthårt plåtgolv under hårda i ryggen och blinkar tills hon kan se. Inget hopp om hon hade något. Spetsig snäckgrotta mörker över henne bara lampan och den slingrar på stälken lyser dunkar dunkar som skadat blod i henne där det är för varmt. Samma lilla onda lampa fast inte. Inte lilla blanka alldeles gul som ingenting i lilla rummet för hemskt röd. Alldeles fyrkantigt kub. Inte detta här nu alldeles högt runt grotta sotigt vatten. Och hjälp mej nu någon hjälp å Tant någon killen i lilla rummet skåpet dörren skärmmannen killen i de mjölkiga träden men hjälp mjölk. Mjölk mandelstärkelse hjälp ris hjälp smältande mjuka i bröd. Skulle rinna nu slimra å blinkande oljigt hjälp snälla ska jag inte vara dum längre inte göra fel för sprakande elurtagen blanka små ögon fast dom gnager mej på fingrarna hennes fingrar bränner elar MEN BÄTTRE ju så MYCKET! Dom hjälper ju inte och vad ska hon varför hjälper inte så kan sjunka igen sjunger ju i huvudet rösterna rösterna.

Krig hur kan de oansvarigt det behövs inte. Måste gå att göra något inte krig än ju. Så går. Hatar förresten föraktar dem men jag skulle ju förlåta dem om de låter mig bara komma tillbaka jag skulle krypa men jag går inte ens ut i krig nu. Jag får stå här och sälja mackor och kakor med det där konstgjorda rökiga mandeltjafset på och vortexvatten till den segrande makten. När de kommer in under den där löjligen gula flaggan. Plastigt saffrigt. Saffran. Auriflama någonting. Betyder säkert inget. Men jag vill inte behöva servera dem när den där rinniga saffranstungan slickar dumt på draget när den där dörren glittrar upp. Alldeles blank som polerad mörk molnhimmel. Jag står här i tomheten i disken tills jag glömmar vad som finns utanför dörren för mörkret känns polerat tvåligt. Och sedan våldtar de väl oss men jag vet inte om jag bryr mig längre. Marie som städar och Aisha som sköter datorerna och så de där hemska harpykvinnorna som är strateger eller någon sorts jävla doktorer. Eller Almanzours stackars fru, jag borde väl tycka synd om kvinnstackaren men hon sitter så djupt i det. Skulle inte vilja byta. En värdelös son och två som hon aldrig ser och så den där mannen... och vi vet ju vad han är för slag. Och så kriget vi inte kommer att vinna och om vi vinner så är det kanske värre. Så det vet jag? Och hur vet jag det? Och hur vet jag det?

Försöker stå upp men har inga ben inga ben som lyder jobbar slöa benstumpar bara. Kan stå upp lite rak dumt rak bara som en enda rak tandpetare med ryggen och benen och tandpetare står inte ramlar bara ramlar. Skulle vara lättare. Bara ställa sej upp så hon kan för att ramla.

Inte rätt när de tränar småbarn att marschera på gatorna och skrika slagord och vifta på sitt barbariska språk... men inte gatorna de går ju på trottoaren som om de blev betalade för att medverka i en trafikfilm för

andra barn. Några hade gröna skolmössor och några hade knutit scarfer om handlederna som om de behöver värme. Svävar som någon sorts snöfëer... balett! Men sedan kom hon den där kvinnan. Jag har henne på minst fyra band men det är ju inte därför. Folk anklagar mig fast nej det gör de nog inte de vet inte. Vill inte veta. Men om. Men om ifall de såg mina drömmar. Mar. Jag måste lägga till. Mar. Annars kan de fråga mig vad jag har för några drömmar och jag ska säga. Och jag ska säga. Förlåt men jag drömmer om saker som ni skulle hata mig om jag nämnde. Det ska inte behövas ett krig. Vi skulle segra... med vårt vapen... och sedan skulle vi vara fördömda. Hemmafruarna som hurrade när eldkransen flammade upp i concave-TV:n där hemma. Och jag.

Känns högklackade skorna kramade krasar om fötterna smala rör. Som dom var fulla med vatten alldeles kallt kramt vatten klickade slibbade på mina fötter mellan tårna under naglarna och gjorde ont först kallt men sen liksom tyst i trådarna i mej som skriker. Svartigt vatten men sent när sen när hon kommer Tant surrar i sin sak som inte är en stridsvagn svart kladdigt slirigt omkring mej men så kallt då kunde jag dricka rann in genom på mej.

Ja jag kan ju försöka men det gör jag aldrig. Låsa in mig i källaren som känns som någon lungsjukdom när jag andas det bubblar i mig det pyr. Men det är bara tills jag får upp provrören mot underläppen. Jag vacklar alltid när jag går ner och betongtrappan slänger som en orm under mig men inte beroende. Beroende det skulle vara fysiskt lotus soma bröstmjölk men jag mår egentligen bättre när inte. Inte. Två droger och jag kan ju kalla dem droger. Spade en spade. Två provrör som det där som exploderade en gång på kemin i skolan i stan. Och jag var bra i skolan och de trodde jag skulle bli professor. Och vart tog det vägen? Två droger bryr inte om blanda.

Svart vatten klibbar alldeles rosaskärt på ytan och himlen så många klar himmel bra bara när jag inte har ont mera fast den full av rosa sår av flygplan de far rispar kom Tant hör hur hon kommer känn kom Tant!

Fast tycker jag har sagt tillräckligt nu så snälla snälla sluta fast tycker det är allt som de kan begära lyssnar du på mig kärring fast inte inte inte om du dö om du tar nej ska inte behöva lyssnar du på mig sluta för dina överordnade måste få ett slut. Jag kommer inte att dö här lilla avskryvårda rum. Skåpet med alla de små blanka vassa.

Virvelfaller lysande

Hon vaknar alldeles lugn. Har susat vrålat i hennes mage surt surt som äpplen när man inte får något annat och rusar efter dom som något tränat djur och då ska man vara glad ska man vara glad men inte tänka inte äpplena inte hungern INTE ÄPPLEN! Fast alldeles lugn svagt känns ljuvt så då blir det nog värre. Å värre alltid. Har susat värre i hennes huvud så hjälper nog ingenting fast tyst tyst. Det är fångat elförseglat i en järnig cylinder i huvudet också. Men aldrig. Borde aldrig fungera att det var så lätt. Ligger på rygg uniformen kladdiga trasor och håret smitar skulle klumpa sej om det fanns mer skule krusa locka sej av massa mörkt lampfärgat salt och inte någon mat mat heter det men river upp det från skallen iallafall och tuggar krasar inte bra. Gör så att hon lever. Inte bra med det lever. Fast har ramlat och slagit alla rösterna ur huvudet. Bra. Nåd. Borde slagit sej mot väggarna och sprungit på krusiga hustak och ramlat snurrat solnedgångar av blod. Men det gjorde hon. Försökte. Fungerade ju aldrig.

Fungerar nu för inga röster. Inga och det är hemskt. Kommer inte ihåg men aldrig så SÅ TYST. Aldrig. Underbara men det kväver henne kräver. Bara hon kan glömma att det fanns röster. Skrik när de låste in henne någonstans sedan bara mummel och det satt kvar det bet. Hoon äähr en haexa! Brännom hännam brännom! Så tyst att dom skulle släppa henne. Nu. Inget farligt längre fast ligger här på golvet plåt ben som skär sönder i köttet kött rinnande tuggande i munnen fast värdelösa kapslade slappa kött. Och skriker. Och skriker för blankt rött rinner i ögon spetsigt högt svart kanske fönster där uppe kanske värld ljus kanske mat rinnande men skriker river upp halsen torr skriker för SÅ TYST!

En duns utanför. Något ganska mjukt på svetsade plåten svagt ju mycket i vägen. Men omisskännligt. Svetsade omisskännligt konstiga fina ord. Lite högre än hennes hjärta för det fortsätter och fortsätter gör ont fast fortsätter. Men dunsen. Bara en. Hon skriker hon klöser mot den där kanten som var dörr och skriker och blir nästan riktiga ord. Något som vill säga. Något som sparkar skrapar rivna naglar på plåten fast inget mer. Kan rulla ihop kan titta i den döda lampan högt djupt och hålla om benen så skakar dom inte äckligt. Och försöka andas HUNGER HUNGER och vänta.

Svart utkrökt rörvägg över henne och kan inte klättra mera för att ramla ens men stod hon ju upp nyss och händerna och kalla kallnade av båda väggarna. Hjälpte inte hemskt hjälper inte inte ens ramla. Vill gnaga på sina händer för fint korniga fast orkar inte när inte känns som tjugo steg bort och kanske mer och mycketväldigt tungt ovanpå. Och lampans kalla lilla röda öga. När inte framme som skugga. Rött måste vara. Varmt. Ingen varme ingen kallhet hon skulle behöva båda hon skulle tacksam. Men blänker. Inte smutsigt järn svart lackpolerad luktar kallt. I sina ribbor håller fast. Liten blå grön vit plåtskylt sitte på järnet fyra skruvar som ögonblanka i ett urtag och inte så högt kunde nästan nå när hon stod men virvelfaller kunde nästan nå och lampan blinkar på genom sönder och det står CACOCYANONS™ Nukleära Forskningsinstitut Claebourg. Och en bild som ett litet klirrande leksakshjul klirrar inte. För när inte knacka med naglarna. Och ribbverket kan klirra om hon när att slå med armen men. Skulle göra ont men inte det men. Och utanför dörren stoppat tyst. Gång full med spindlar av

damm men. Rör inte på sej fast mumlet kanske kommer tillbaka susande svagt inte döda alla alltså bara söndrigt genom hennes huvud men MEN.

Men hon kunde inte läsa kan inte inte förrän hon får upp blicken dit igen och rädd den flackar. Cacocyanons kan inte betyda någonting fast låter fint. När ekar henne i huvudet som oriflamme inkquisition. Måste säga det. Tungt att andas så torrt men orden kommer då har inte riktigt sprängt sönder. Henne i huvudet.

-Sas-o-sy-an-on? Sasosyanon? Kakosyanon? Cha-cho-chy...

Ja leker som hon lekte i rummet med stora fönster ljusskuggor av dom på väggarna mindre än fönsterrummet mindre inte så mycket och luktade mjukt som gott damm kommer inte ihåg. KOMMER INTE aldrig INTE IHÅG! Vatten snälla sörpla i sej slurpa som flätat mjukt glas bara en mun kallt vatten i taget sen mat. Vilken som helst. Äpplen eller vad som helst. Sen sol i de där blanka stora fönstrena å ge å fönstrena. SNÄLLA men sol. Kort mjukt ord liksom mörkt ljus i det. Och väser i ena änden och rullar som mjuka hjul i andra som vagnen skakiga men förde henne hit med höga rundade vassa som nästan rullade över på henne krossa och krossade och nu uppe i tornet men skruvade men svetsade inte komma ihåg. Inte för det gör ont. Glömma. Det där mörka lilla blinkande ljudet. Som munnen när man dricker. Rund som ett bo. Också ord.

-Sol. Ess, o, ell. Sol. Kakosyanons nukleära forskningsinstitut Cläbor. Sol. Blank mjuk. Å sol.

Rör på sej där ute igen i mjuka tystnaden men ger upp liksom snabbt. Ont i fingrarna som ska klösa plåten ont i något huvud som lyssnar. Skriker igen försöker men alldeles torrt inget vatten någonstans i henne. Gör för ont. Bara för ont. Tyst nu men tyst mumlet börjar igen. Och inte lyssna för orden hugger genom huvudet på andra sätt. Nukleära. Forsknings. Institut. Vet inte vad det betyder om det betyder någonting. Cacocyanon. För hemskt om det kan betyda men trevligt hur orden skär hugger. Brukar inte göra så. Brukar sippra genom det mjuka i huvudet som en tvättsvamp i vita blanka köket och det är Tants kök och doktordamernas inte mammas där hon slamrade högt med alla koppar bestick grejer när hon hade låst skrubbdörren men inte nu INTE NU finns ingen mamma inget riktigt ord Tant Tant? Inte här lyssnar inte. Tant lovar komma ut lovar göra allting tillochmed skratta när ni elar mej fast bränner i alla benen som skrik tillochmed om ni allihopa låser in mej i någon ännu mindre skrubbdär maskarna krälar alldeles maskarna ja Henriettes maskar blank plåt de när mej inte här men snart fräser de i allt mitt dumma kött i alla fall Henriette? Henriette kan inte leva nu men Tant Tant snälla Tant bara du släpper ut mej så ska jag... så ska jag...

Och skrapningarna blir galna och ingen dörr bara svetsat smältigt järn hårt som tankarna fast de sipprar så för hårt. Dör faller. Skrapar bort och viskar och ingenting att lyssna på mera och hon står upp fast skvalpar tomt i hennes mage och vacklar och vill ramla alldeles bra kanske spräckt den här gången nu också och helt slut och sprattlar studsar kan inte ramla. Steg bort borta vassa långa steg som hon hörde dem. Susar bort ingenting mumlet i huvudet skriken sönderslingrade i magen och försöka andas blodig luft och försöka blinka när ljuset klibbar ögonfransarna dumma tjocka borstar vill bli blind vill bli blind och skulle inte vara svårt men händer som bara klöser på sej själva.

-Tillträde förbjudet. Överträdelse beivras.

-VARNING. RISK för RADIOAKTIV STRÅLNING.

-Grundat 2001. Arte et Marte.

-Dies irae dies illa. Lacrymosa dies illa.

-U-235.

-Vindex maximus ultor.

-Må detta aldrig ske.

Gula svartkantade röda blåa skyltar. Inslagna bitar ljust järn som bokstäver alla rinniga skruvade ja bokstäver hur kan de eka ord i huvudet på henne? Hur kunde orden orden finns ju redan alla dom små sipprande orden ja orden inte tänka hunger mer den bara drar henne inifrån den bara äter. Men alla orden. Sådana hon inte förstår nästan alla men betyder något glimmar högt rinnande allt ljuset som rinner ner på röret hon sitter i och fönstren har öppnats solen smält i alla klara blanka rinner ner på henne fast snor sej omkring alla väggarna och orden slår hårt i henne orden orden. Ett ord fångade nästan fast borta nu. Ett liksom runt bulligt ord som mamma. Fast fanns ingen mamma. Inte tänka å äpplen gröt mjölk vatten snälla bara något att äta BARA NÅGOT men måste springa snurra vidare vidare kanske flera ord kanske sådana ord som kan ta henne om magen och lyfta upp henne ut ur allt det här mörka järnuniform på hennes axlar järn smakar järn i huvudet.

Ramlar och krasar hårt mot väggen plåten och blir bättre då.

Hunger

Hon var ensam igen, och hon kunde bara vara tacksam. Den där byfånen Miles retade henne något fruktansvärt, det började kännas som en förolämpning att han skulle vandra in i hennes café och ströva där som om han letade efter något som han hade glömt vad det var. Översten var kuslig att se på, hans ögon hade vridits in i sin egen lilla värld, och general Almanzour var bara sorgsen. De uppförde sig som om kriget redan hade börjat. Och fel. De uppförde sig som om kriget redan hade vunnits, av fel lag. Det var inte roligt att behöva servera karlar som uppförde sig på det sättet.

Hon hade vridit på kranen i den bleckblanka korkade diskhon till vänster om allt det kalla glaset. Den strilade flätat, och alla dropparna föll med små klara ljud, det blev outhärdligt för öronen till sist. Och en vattenräkning. Hon kunde bara inte bry sig. Vattnet var blankt och luktade lite rostigt, inte obehagligt, och hon höll fingrarna under strålen tills blodet var kallt i dem. Naglarna bultade. Hon hade gjort så när hon var liten och hade drömt mardrömmar, då hade hon sprungit ut på toaletten och skruvat på en kran och hållit handen där under tills det gjorde ont, för att veta att hon inte drömde längre. Och hon drömde inte, men det fungerade inte på det sättet nu. Vattnet kändes mjukt, det porlade. Hon höll handen där som en sorts substitut, för om hon drack länge kunde hon bli förgiftad av det. Som av destillat. Det räckte nu, det räckte med att veta att vattnet fanns där och hon törstade inte till döds.

Karlar, men det hade kommit en kvinna också, för knappt en timme sedan. Den sista kunden. En dam, man var nästan tvungen att använda det ordet, fast hon tillhörde de där harpyorna som fick Lorelei att vackla stelt bakom sin disk. Hon var ljust gråhårig, medelålders, gick klädd som en läkare och liknade mest en sträng skolfröken. En dam eller en tant. Det satt ingen namnbricka på fickan över hennes stela bröst, och hon hade något obarmhärtigt stressat över sig när hon lutade sig över disken och krökte fingrarna på dess plastiga marmor. Lorelei hade ätit ett äpple, just då, hungern hade kommit över henne och var vass. Det var ett grönt äpple med ljusa fläckar i skalet, nästan strimmor. Hon hade huggit sönder det med tänderna som om det levde. På stjälken satt ett litet brunt blad, plastigt mjukt, och det rörde sig när hon andades. Hon fick för sig att tanten tittade på det, snarare än på henne.

-Du, flicka, sade tanten och hennes röst var liksom ointresserat otrevlig som om hon helt enkelt fungerade så. Jag har bråttom, så se till att det här går snabbt. En flaska Vortex, en smörgås med räkextrakt och en snäckskalkskaka. Jo, och... och... har du fler sådana äpplen?

Hon hade ätit de sista tuggorna innan hon kunde svara, till och med stjälken och fnaset där nere, till och med kärnhuset som knastrade i hennes mun och kärnorna som flisades sönder på hennes tänder. Så nickade hon och drack en klunk vatten, flera klunkar blev det, för att få bort den kletiga smaken av syra. Tantläkaren hade börjat skaka. Hon var fortfarande så rak att hon verkade vanskapt, det fanns en glans på hennes sträva hårda ansikte som inte hade något med huden att göra, stilig... strikt, det var ett sådant ord som mamma skulle ha använt, så det skuggiga monokroma caférummet skakade bakom henne. Fingrarna var klor över kanten på disken, helt nära en stapel med brickor, och de hade ingen färg alls.

-Ursäkta mig, sade Lorelei när hon hämtade ett äpple från den flätade korgen på frysboxen och lade det på en bricka med mackan och den daggblanka flaskan. Jag kan förstå om ni behöver ett energitillskott, doktor...

-Jag är hungrig, viskade den andra med en röst som knappt lät mänsklig. Jag är törstig... hungrig.

Hon tackade inte, hon vred sina grovbeniga händer som om hon försökte riva sönder något djupt inne i dem, och hennes ansikte... det oscillerade. Det fanns inget bättre ord för vad som skedde i det. Läppar som kröktes in mot varandra som om det fanns ord de behövde hålla tillbaka, ögon som blinkade tills Lorelei inte ville se mer, och i något ögonblick var de där pupillerna stora som på något skadat barn i mörker. Så trevade hon i en ficka i slaget på sin rock, tog fram en neutral grå plånbok och lade en stor sedel på disken utan att se på den. Hennes andra hand hade redan kramat om flaskan med sin lilla långsamma virvel ner från halsen. När Lorelei växlade, djupt nerböjd i skuggorna vid kassan, kämpade läkaren med kapsylen tills den föll klingande på golvet, och sedan halsade hon det vorticerade som skolbarn gör på utflykter. Flaskan var knappt halvfull när hon satte tillbaka den och virveln svängde i rätt läge igen, och då hade hon redan börjat riva upp plasten kring mackan. Räkdoften var ljuv och dekadent som någon sorts parfym. Det fanns sallad som var grön som om den växte från gömda rötter. Lorelei upptäckte att hon inte såg på pengarna hon lämnade tillbaka, hon såg på den majonnäsfläckiga plasten. Så jävla dumt. Så omöjligt att vrida bort ögonen. Den doftade ju. Den var tunn som moln. Tunn som ingenting.

-Oroar ni er, doktor? sade hon lite strävt och blundade och skavde ögonlocken mot varandra när det inte verkade som om något annat hjälpte. Ni har anledning, vet ni... vi har alla anledning. Oroar ni er med tanke på det utrikespolitiska läget?

Hon skulle aldrig ha sagt så till en överordnad... kanske borde hon sluta tänka så. En överste eller korpral, vilken sorts befäl som helst. Den här tanten hade väl säkert en militär grad, men läkarna betydde inte lika mycket. De hade inte stött ut henne. Hon kunde bara förakta dem som hon föraktade alla som drogs till det här vedervärdiga caféet med sin blanka leksaksfärgade... oriflamme, hette det. En fana som tungan på en hängande låga. Tunga, låga. Hon hade ätit kall mat så länge att hon höll på att bli galen, hon mindes inte när hon hade fått grilla en hamburgare sist, eller bara steka några skivor korv. Med mycket fett, sås, späck, det behövde rinna i munnen på henne... hon var mager, hade folk sagt. Den sortens folk som brydde sig om sådant. Pojkarna på

dansen på Galleriet, under den gamla onda tiden. Det var ju länge sedan nu. De hade serverat skiktvortex där, rosa och gul läsk som delade sig och aldrig blandades i de kupiga flaskorna, och sådant där godis som kallades Djinnmoln... varför hade hon inga sådana här i godisautomaten? De var platta och smakade som helig rökelse och balsamnötter. Fanns inga ord riktigt för det.

-Nej, självfallet inte, svarade läkaren och fick tillbaka någon plågad högdragenhet. Det är inte upp till dig att *spekulera*, flicka. Men om du känner dig oroad... då ska du veta, att risken för krig är mycket liten, och skulle mot all förmodan en krigssituation inträda, så är vi de självskrivna segrarna. Med vår armé, vårt flygvapen, vår kraftiga upprustning på senare år... vår massiva vedergällning. Du må vara en servitris...

-Kadett sedan sju år, menig soldat i ytterligare tre, flygvapnet, svarade Lorelei och hörde en röst som dansade klumpigt mellan ljuvhet och bara raseri mellan tuggorna på ett nytt äpple. Bataljon Gryps, kasernen Dardane. Visst, doktor, det är ju inte så lätt för *er* att veta...

-Du kommer inte att behöva strida, så soldat du är, sade läkaren med en kyla som inte ens behövde någon ironi. Du är medveten om de vapen vi har, vilka kommer att besvara den minsta kränkning vi utsätts för...

-Talar ni om Bomben?

Tanten, läkaren, hade börjat strimla salladen mycket fint med naglarna och slicka i sig de små bitarna från underläppen, som för att påminna sig själv om att hon hade kontroll. Hon liksom frös, hon såg ut som om hon hade stuckit sig på något smalt och vasst i de där veckade salladsbladen, och så ryckte hennes ögon igen. Inte behagligt att lägga märke till sådant nu, men hon var skadad. Det fanns blåmärken i hennes ansikte, svåra att se i skuggan, så stora att det snarast var bitarna av blek naturlig hud som verkade onormala. Den strikta knuten i hennes nacke var upplöst som en riven blomma, tunt grått hår piskade ner på halsen när hon försökte slåss mot något i sig. Det gick något i en strimma över hennes tinning som Lorelei hade trott var klumpig toning, men det var metalldamm, sotigt gnistrande. Och naglarna som plockade med salladen var misshandlade. De var hyfsat långa och lackerade i färglöst genomskinligt, flärdfritt, bara för att tala om för världen att det här var en dam som inte arbetade med händerna. De såg ut som om de hade försökt klösa genom en vägg.

-Jag är så hungrig, viskade hon ljust som ett barn och så slet hon upp hela salladsbladet och malde det med tänderna. Inte tid nu... ingen tid, flicka... jag vakar.

Så klämde hon armbågen om flaskan och tryckte smörgåsen och kakan och äpplet mot bröstet när hon sprang. Hennes hårda steg ekade länge, och hon måste ha börjat nafs på maten medan hon rusade. Dörren flöt igen bakom henne och det var ensamt. Befriande. Ingen såg henne ta en kaka då och då, ingen såg äpplena försvinna i skuggorna i korgen, och det fanns chokladstänger och chips i den blekblå godisautomaten, och när hon inte tuggade på något kände hon sin mage gnidas mot sig själv. Hon behövde äta. En lång hunger, kändes det som, hon skulle inte skämmas för det. Kranen fick stå på, hon blev törstig så snart hon tänkte på vätskan på sina ögon, och hon blev illamående och tung av vatten, hon gick på toaletten i det blanka lilla båset på andra sidan av café, och *där* drack hon metalliskt vatten från kranen innan och efter att hon tvättade händerna. Tvålskummet påminde henne om grädde. Hon kunde kontrollera det nu... trodde hon. Bara se vattnet rinna på handen. Bara minnas att hon andades och stod upp, så det måste finnas någon energi. Det var inte slut, inte än.

-Ja, vatten, viskar han och vill inte tro att det är hans röst. Ja, vatten. Vad som helst. Vatten.

Luften skrapar sönder hans ansikte men han tänker inte på det. Känner, tänker inte. Han är tacksam för remmarna som sitter blodigt hårt om hans händer. *Tacksam. Då har det gått så långt med dig.* Han ska inte behöva lyssna på den rösten. De är bra, för då kan han inte darra så mycket. Och remmarna som stryper benen. Men de vill nå golvet, fötterna klöser efter det hela tiden. Han sträcker på halsen och den är inte skadad. Är han säker på. Men smärtan har hullingar när den rinner ner där. Kan sträcka ändå för hettan har gått för långt. Den vrider ur honom. River och tar ner. Huvudet är en enda härd av smärta, med något gränssnitt bakom ansiktet. Där innanför bultar det och han vill gärna sluta tänka, men det är ju sådant som kläcks och spricker. Så han måste sträcka sig som ett missfoster, för hon håller ut vattnet i ett glas och det är så högt fyllt att det slickar nästan upp på brädden.

-Ja, vatten... snälla... så ska jag berätta... allt... det där som du sade att jag skulle berätta om snälla...

Han sträcker på huvudet, kotorna bränner ju, han kan dö så här. Dö, när han inte kan hålla huvudet uppe. De skulle bli mycket besvikna då. Han vill ju dö, han skulle be för det nu, men det är meningslöst. Vatten först. Vatten fast det ger liv. Kanske dricka tills cellerna sväller i honom, tills de är berusade och utspädda som av galenskap, kanske försöka få ner det i lungorna. Å det porlande klara. Han suger in luften med läpparna, för då kommer kanske vattnet. Tunn flätad ström av droppar. Kallt. Han kan nästan se det, men det händer ju inte. Stannar där i glaset. Vinglar lite när hon skakar på det. Fint försiktigt som att vrیدا på handen. Vrیدا på handen och rakbladet virvlar i hans kind fast långsamt och känner det med tänderna känner hur det smakar salt. Behöver vattnet. För kylan, för näringen, för att han dör annars, men det skulle inte vara så farligt, men han vill inte behöva känna smaken. Smaken av sitt blod. Varför skulle han inte kunna tänka det? Salt, liksom ojämnt, liksom för glidande. Det har kommit lite närmare. Det dödar honom nu, för han känner lukten av vatten. Kan det finnas något sådant?

-Vatten... snälla...

Han får läpparna om nederkanten på glaset, och det är hett. Så hett att det bränner sönder honom. Är det möjligt? Kan de vara så grymma om de har känt törsten skära i sig? Men bara nerverna. Villa. Han suger det i sig, det klickar som små pärlor, alla dropparna. Han hugger med tungan i vattnet och det är förhållande kallt. Det rinner bort smaken i hans mun. Djupt ner i halsen och det räcker. En klunk och klart i huvudet i hjärnan, som kristall med frost. En klunk och smärtan är nästan borta innan den börjar igen, med sågar av kyla. Men inte tänka. Inte tänka för då minns han. Hans läppar lägger ett matt märke på glaset. Hon måste vinkla det mer så när han vattnet. Han vill be om det, han vill ha sin röst igen.

-Så du vill ha mer? säger kvinnan. Så du vill ha mer, ditt kräk? När *jag* är törstig... så du tror att du är värd mer än mig?

Röd våg genom ögonen när hon slår honom, men han blinkar bort den snabbt. Han ser. För snabbt egentligen. Han ser hur hon sätter glaset mot sina läppar, de målade, det är inte blod det röda, och dricker. Kristalliskt. Han vill inte höra ljudet, han vill kvävas av dunkandet i sina öron igen. Inte helt. Det är en månskiva av vatten kvar i den där glasiga cylindern.

Hon låter honom dricka igen, och då går det att förlåta smärtan och vanmakten och allt han gärna skulle döda henne för, för vattnet. Så mjukt när det rinner i halsen. Så mjukt och kallt. Det har någon smak som han minns från... udda, från skolan. Tjejerna som stod på toaletten med öppna dörrar och sminkade sig. Strimor guld och svart i handfaten. Med vatten. Med vatten. Hennes läppstift, då, blodpunkter av det. Då dricker han henne. Outhärdligt men han har uthärdat mycket outhärdligt idag. *Men du kommer att lära dig. Men du kommer att lära dig att tacka dem för tortyren.* Då dricker han henne. Och han kan stå ut, för kylans skull, tills han märker att hon fortfarande håller glaset med sina handskar. De är svarta. Luktas salt. Det finns strimor av nästan brunt blod på dem. Då måste han ändå stå ut. *Åta ur deras händer.* Han lyckas kröka på huvudet, och eld i alla nackkotorna, men han lyckas slicka lite av sitt blod från hennes fingrar.

Han visste att han hade feber, redan innan han spände det lilla termometerbandet om pannan. Hans huvud kändes som om det kunde smälta nu. Han såg det i spegeln, bortöver sitt smala sovrum som var så smärtsamt rent att det brände honom nu, och han satt hopsjunken på sin säng och kunde knappt hitta sin blick över tenramen med näckrosor och flickor i svepande klänningar. Tränsjuka, sade mor. Mors spegel, och hon var alltid så ledsen, i flera år efter att han installerat sig på basen var han rädd för att se i spegeln och upptäcka att hon såg på honom ur det försilvrade glaset, ledsamt förebrående. Men han kunde räta på sig, han kunde fortfarande vara en soldat, och ögonen som gled upp i spegeln var alldeles blanka. Glasdankarna han och de andra ungarna kastade med på gruset i den hemiska fallfärdiga lekplatsen för trettiofem år sedan. Om de hade fallit i gyttjepölar. Han tyckte att han kände doften av regnet nu, och han tog många djupa klunkar ur ett glas silvrigt vitt vin på det rosensnidade nattduksbordet. Surt, hårt. Som att dricka en sorts liv. Det kanske inte var bra, hans huvud var dimmigt och tungt innanför mätaren som dinglade på pannan på honom. Men han behövde värmen. Den blommade upp i hans ådror.

Skulle det likna ett ansikte, det där på andra sidan glaset? Det var plufsigt och svagt och monokromt, mörknat av alla skuggor. Regnig kväll utanför fönstret, han hade inte tänt lampan. Den skulle ha bränt hans ögon som med två förstoringsglas. Bandet med termometern var för tunt och hade en alarmgul färg, som en oriflamme, och det trasslade sig mot hans hår som var tunt och silverstrimmat. Han hade tänkt på att färga det, men det var för sent nu. De skulle märka skillnaden, de skulle fråga. *För sent.* Det fanns ingen nåd i de två orden. Skulle någon tro att han i själva verket var tre år yngre än generalen? Och Almanzour var lyckligt gift och hade tre söner, rekorderliga unga män två av dem. Han mindes hur han hade stått på avstånd en gång och sett Almanzour komma ut ur sin svit av växelrum, till hallen där hans lockiga dunkla hustru väntade på honom, och generalen hade tagit Roses arm, men försiktigt, som om han var rädd för att skada något utsökt ben där inne. De hade vandrat bort tillsammans. Han var nästan huvudet och axlarna högre än henne. När hon vände blicken mot honom, nästan disig av kärlek, var det som om hon bad.

Vinet. Så han drack det nästan i botten och började pulsera av värmen. *Kakorna.* Han åt ett par av dem, snäckskalsformade, helt berusande av vanilj. Han var hungrig, men han hade ätit sig ordentligt mätt vid sista måltiden. Något som sög styrkan ur honom, antog han. Sjukdomen. Han spände loss termometern, med händer som kändes svullna av frostiga brännsår, och det var ingen hög temperatur, men varför då hallucinationerna? *Rösterna.* Bara smulor kvar på brickan, han hade inte märkt hur kakorna gick åt. Socker i hans blod. Det flammade upp och dog i honom. Han tryckte på ringklockan för hembiträdet, och för ett ögonblick ekade steg, men de fanns bara innanför de djupaste skikten av hans skallben. Steg, och piskslag, och forsanget av vatten... vatten... han kunde inte förstå detta. Han kunde inte förtjäna det. Det var nu han insåg att han kunde dö.

Almanzour hade erkänt för honom, men det var många år sedan, Almanzour hade erkänt att han hade drömmar. Drömmar, sade han bara, och det var någon skuggig ton där som sade vad det gällde. De hade suttit bredvid varandra i en föreläsningssal. De tillhörde informationsministeriet på Basen, båda två, andra mörkuniformerade ynglingar och flickor bakom dem, och journalfilmen hade visat kvinnliga fångar som just befriats av fredsbevarande styrkor från ett läger. De drog förbi kameran tills de blev suddiga, i fångdräkter som liknade enkla kostymdräkter för kontorsanställda flickor. Relativt välfödda, några av dem hade ansikten som var

som sminkade av blåmärken. Alla hade ögon som inte hade lärt sig att förstå ännu. Det var på den tiden när Rose Almanzour väntade sitt första barn, han som skulle bli korpral Rex. Hon hade börjat bli tung, det såg märkligt ut med hennes fina lilla kropp, och hon vaggade underligt när hon följde sin make till hyrbilen –för ingen av dem hade körkort– som skulle ta dem till deras lägenhet i staden. Hans hand låg på hennes arm, så försiktigt att det inte såg ut som om han kände värmen genom uniformstyget. Hennes mun var onaturligt skär som något främmande godis.

-Så du kommer snart att bli pappa, hade han viskat till Almanzour i de bioflimrande skuggorna i den terrasserade salen. Har du och Rose bestämt vad det ska heta? (Kanske hade det tagit många lektioner av slött vandrande vacklande krigsfångar för att ställa alla frågorna) Tror ni det blir en pojke eller flicka? Känns det nervöst? Tror du att jag och Jacinthe kommer att? Hon pratar om att göra slut nu, vet du. Hon gillar inte det klimatet som har blivit i armén. Hon slutar, då slutar hon för mig också... men jag skulle gärna vilja gifta mig, om jag kunde hitta någon som var lika lojal och intelligent och vacker som din Rose, och se ett par tre barn växa upp kring mig... (Det hade funnits mycket framtid, på den tiden, men nu skakade han och det smakade strävt koldioxid av feber i hans lungor.) Kommer du att vilja att grabben eller tjejen också blir soldat? Går Rose i någon sorts mammakurs? Planerar ni att skaffa några fler sedan?

-Rex om det blir en pojke, Regina om det blir en flicka, svarade mannen som skulle bli general och hans ögon var tomma som en himmel. Det får göra vad det vill, för allt vad jag bryr mig. Jag vill inte tvinga mitt barn till något liv. Det är för tufft. Och nej... nej... jag tror inte att jag kommer att få fler barn. Jag och Rose... min Rose... vi umgås inte längre.

-Men hon väntar smått, sade han och tyckte att han lät som en gammal fröken. Förlåt... det där lät idiotiskt... jag menar, ni kommer...

-Jag vill inte längre, viskade Almanzour och rörde på ögonen som om han egentligen ville komma undan från bilderna på duken. Hon och jag... det funkade liksom inte längre... du vet, jag har drömmar.

Men det hade blivit två söner till. Han hade sett dem ibland, genom de klara teglade befälskvarteren, den fina mörkhåriga trappan av pojkar. Stilige imponerande Rex som var född till soldat vad hans pappa än hade tyckt, livlige Comes som hade en IQ på 153, och så Miles. Han kunde inte riktigt ömka generalen för den där pojkens skull. Det var en bra pojke, bara liksom... försjunken. Stilig som sin äldste bror, om inte hans hår hade fått växa till en frusen svart hästman. Kanske intelligentare än Comes, om inte hans hjärna hade fått växa på samma sätt, i virvlar. Virvlar, molnen var grå gräddade där ute i det kalla. Han var hungrig och hans händer darrade när de inte vilade på någonting. Pojkarna Almanzour flöt ut i hans minne och fick tunna omålade pappmasker till ansikten. Att han skulle vara så hungrig, när hans mage liksom skälvde som om han aldrig skulle kunna äta igen. Han hade inte frågat om drömmarna, den gången. Han hade inte velat veta. De upphöjda pulpeterna hade haft fällbara sitsar som i en biosalong, i ett tegelrött randmönster som lugnade ögat intill vanvett, och det hade funnits bordsskivor på baksidan av ryggstöden. Också de hopfällbara, gnisslande. Han hade haft en flottig godispåse gömd i den tätta skuggan under en av dem. Den hade svängt och raslat i hans grepp.

Hur det smakade hallonmilt av gelé bakom chokladen. Hur lakritsen liksom var som fett salt med ett korn socker här och var, hur det fanns toner av citron... törstig... inget mer vin, och han vågade inte gå till badrummet för att dricka vatten. Hans hus var stort, till och med för officerskvarteren, Almanzour hade ett lika stort men han bodde ju där med sin hustru och yngste son... det räckte... han hade fallit två gånger idag. Åtminstone en gång hade han svimmat i sin lästol, med en strategisk bok som var tung som själva den tagelstoppade stolen på knäna. Somnat, hade hembiträdet sagt. Han var inte ung längre, och han hade många bekymmer. Han fick somna. Men det var medvetlöshet, det hade funnits som ett opaliserande islager med sprickor utanpå, och de hade varit röster. Röster som inte fanns. En ung man hade skrikit om nåd och vridit sig, och varje gång han rörde sig det minsta knarrade hårt spända rep om hans handleder och vrister. En röst som lät lite som om den kom från en ung kvinna, fast den var liksom barnsligt klar i alla toner, som läste meningslösa ramsor och skrek ibland, hon också. När han vaknade hade han bitit i sina fingrar. De var fortfarande... han ville inte se på dem. Det hade smakat salt. Värmande. Det hade funnits pärlroda spår av utspätt blod över sidorna i boken. Han kunde inte gå nu, han skulle störta igen, och hembiträdet torterade honom. Hon var inte där. Han hörde hennes steg, någon kvinnas snabba hugg till steg, men hon kom ju aldrig! Han skulle ha ringt en läkare, men då skulle han få svara på frågor om rösterna.

Han lade sig ner på sängen, och den var kall som fjäll och havsvatten. Han svettades, och ibland skakade han som om något revs sönder i honom. Ingen smärta, men... då fanns det inget hopp heller. Hans kropp var död i fingerspetsarna, han såg de rosa märkena av sina egna raka starka tänder där. Han bet i kudden i stället. Milt av bomull, kryddigt av oljan som han smörjde sitt hår med. En liten flaska. En svarttryckt etikett, på nattduksbordet, vid hans högar med böcker. Inte tänka på det nu. Om det kom ett sedan... Gnaga på kudden. Det var inte näringen. Han hade ätit. Det var hunger i hans hjärna. Gnaga på kudden och hålla fast den med sina rivna klor och inte höra rösterna. Han trodde att han visste vad slutet skulle bli nu.

Han hade skruvat upp snurrstolen och börjat fnittra när han gjorde det, och det var hans ironi men han var glad att ingen var där och hörde honom. Ingen, som Rex eller Comes eller mamma eller pappa. (Generalen, skulle han

tänka, generalen och Rose Almanzour, det var inte den sortens mjuka ord som sårade.) Han skrattade för att stolen hade sjunkit ihop, stoppningen var ojämn och luktade som om den var frostig djupt inuti, den kändes åtsmitande kall att röra vid. Och hans fingrar slant på skruven som hade börjat rosta nästan i någon omöjlig grön nyans, och hans huvud skrek efter Geishaträdgården, och han skrattade för att det var drogerna som skruvade upp hans huvud. Höll det högt. Matade det. Men han tyckte om att tänka på sitt källarrum som en liten kammare där man ställde ner paradismjolk som hade droppat från månen för att det skulle kallna, kallna ännu mer, frostas på ytan, och det var grymt att det var en skräpkammare med slattrande mässingsgalgar på dörrhandtaget.

Han satt på den nu, kylan gav säkert strövande fläckar på hans uniform, och han drog till sig provrörsstället över skrivbordet mellan de kalla lutade skärmarna. Det var av galler med mycket vit färg avskavd, inte mycket att beskriva. Det rispade några fina ränder i fernissan, som var som mörk tunn chokladkristyr. De båda provrören stod där, mjukt madonnalutade i sina gallermaskor, och pappa hade sagt åt honom att blanda dem, de båda drogerna, men det var sant att han inte brydde sig. Det fungerade ju ändå, när skärmarna stod på med sitt älvolika flimmer som fick snabba skuggor av kastande platinablont eller ljusdanser på korall och sjöstjärnor, och det skulle vara fult att blanda. Klumpigt i färgen, han vågade inte lita på att det skulle dela sig galaktiskt som skiktvortexen på danserna (de gamla hatade danserna) med sina klocksprängande toner av smultron och vanillette. ”Du är en riktig estetik, Miles.” Någon hade sagt det, någon som han antog att han borde se upp till. Någon gammal skolfröken, säkert. Från tiden i stan. Lärarna på basen hade aldrig kallat honom Miles, de sade: ”Unge herr Almanzour” och ibland ”Generalens son” när han inte skulle lyssna, och sedan var de grymma mot honom för att visa att de inte särbehandlade generalens son.

De hade varken vortisering eller gammal kolsyra, de där drogerna, men de var fulla av mjukhet i ljuset. Metallglansen hos vatten som hade anrikats med verdigris och koschenill. Den ena var vilt skär, den andra ärgigt och lummigt grön, och det var därför han inte kunde blanda dem. Han var väl en estetik. Hans händer darrade när han förde dem mot glaset, men det var vibrationerna hos en strålende ton i luften. Det gick att kontrollera, för de darrade inte när han förde dem tillbaka mot ansiktet, med provrören vaggade i tumvecken. Ytan på dem var två mynt eller månar. I början hade han inte vågat hålla dem båda samtidigt, det fanns ju saker i sig som han inte kontrollerade, men han hade blivit härdad. Skärmarna blixtrade, kastande kvinnomanar. Rösterna viskade fortfarande, som gömda flöjter. *Hjälp. Snälla hjälp. Snälla mat vatten det söta det strålände ge mig å snälla...* Men han behövde inte lyssna på det. Det fanns ingen logik i drogernas smak. Den gröna var godissöt, nästan mintig, den brände ljuvt i halsen. Den skära var mycket bitter och hade stråk av upplöst metall, han drack den snabbt och sträckte sig efter glaset med trött luftbubblig vatten borta i sin matta cirkel på fernissan, och han slappnade. Två klirr av splittrat glas mot betonggolvet. Å ljuvt underbart. Å tack tack. Tungan slickade kring läpparna som kändes smaklösa och rivna och kalla. Den var inte hans.

Cylindriskt rum, läker

Men frukt som hänger på alla träden och klockad skugglysfärgad som bilderna som Tant har på blommor. Liljetulpaniris klockor med knivar allihopa. Ska lukta gott och gör det också. Luktat sipigt plastigt papper och färg lite kallt. Men frukten som svänger och klirrar i sina kärnor och fyller luften. Vanilj mjölk hänger som en kedja klockor i ett murat torn KYRKA något av deras minnen KYRKA och dinglar med vind av sin doft. Luften fårad av den. Dom droppar disigt gräddmånsljus. Dom smälter lite på handen och smaken den bränner bränner. Bättre att sticka ett törne genom tungan för smära men bara sötman den berusar gift kan sjunka. Då har hon sovit. Skulle inte farligt. Då är hon slutad.

Öppnar ögonen immigt och vet att hon andas. Kall kantig luft i lungorna. Inte farligt kall kan leva ta upp den tugga med lungorna i sej. Luktat lite metall. Får den i näsan nyser av den och söndrig i huvudet gör ont värker. Tror hon ska dö. Och låt det. Kastar i det bleka röda klöser det det trådar sig maskar på hennes händer frusna klor för hon ska dö. Slår på väggen krökarna döda blinddörren skallrar i ribborna tuggar ljuset som flaskar rinnar kallt blod för HON SKA DÖ hon ska dö.

-Men nej självfallet inte

Rösten kommer tunt hett vågor liksom som när dom elar. När dom elar henne på henne fast gör inte ont bara röst. En röst. Inte hört på länge. Mumlet strävande rivande i sej och klirrandet i bokstäverna när dom slår i slår in som nålar med bränd medicin. Gör inte ont nästan en riktig röst fast ensam här. Dröjer tills hon fattar. Dröjer för slickar sej om munnen inte hennes tunga för blöt smidig svider inte mera nu. Och smakar så främmande mungliporna under tungan. Vin och hallon och vanilj och alldeles mjuka slirande sipprande ord fast vet inte om hon har hört dom. Har dom där fina tilltrampade bokstäverna i sej. Stick av sött och vilt och sådana bär som smälter kallt flyter droppar rinner blankt blodigt ner på buskarna bladen gräset. Spetsat besatt tänk inte. Sårade mjuka i hennes huvud sönderslagna spetsat på oljesvart jättenål i en cylinder. Tittar på händerna vassa vita fast fast nästan inga tandmärken. Bleknar. Sitter på topparna och lederna som klibbande ätande smårosenblad. Vitt alldeles omkring. Kröker alla fingrarna rätar på. Läker då. Läker. Slickar på händerna fina rosablå naglarna och smakar bara citronmeliss och krusig kall gräde och klumpig honung. Biter känner knappt. Vad är rosenblad? Orättvist gör ont för orättvist. Varför skulle hon läka varför ingen smärta hon ska dö.

-Men naturligtvis inte flicka vad för dumheter du ska inte

Röst som inte går att beskriva förstås men hon är van. Det går det ju aldrig. Inte som dom höga stora rösterna. Tants alldeles full med järn. Systrarnas liksom smorda med det där rödaste röda dom har på läpparna. Karlarnas som kommer ibland liksom sträva hårda som om det växte något i munnen halsen på dom. Men inte i mumlet. Mumlet. Skuggan av någon cylindrisk del som bara karlar har kanske. Skulle vara sådana saker för fatta. Fina tunna söndriga mumlet av något hopvirvlat i magen på någon dam. Men detta röst utifrån. Nästan säkert och inga ord för. Smakar som järn man slickar på. VEM. VEM.

-Du pratar strunt du har ingen anledning att frukta så skärp dig

Det är slutet för henne andra röster fel röster. Slut på henne. Hon slut. Hon hör och finns ju inget så slut snälla. Hon bad om mat och hon fick. Vispluft. Mogen luft med sött taggigt skal men undan bort från tankarna gör bara ont. Så kanske hon ber om slutet. Snälla slut. Snälla.

-Du ska inte dö flicka

Hon ska dö. Hon ska dö.

-Du ska inte dö, Mi...

Och där går rösten bryts bort för hon står upp och skriker. Vacklar för luften alldeles hög på henne alldeles tunn som där molnen blir frost. Vacklar för står rak och borde vara i trasor som uniformen och sant smutsig svart fast inget bultande rivande ingen smärta alls NEJ. Vacklar för skriker tills ingen luft och rösten rösten borta nu för skriker ut den ur huvudet. Och vrider sönder och river. Komma ut låt snälla. Klöser på dörren och där klöser något annat något som skriker fast bara tunt genom allt järnet. Vacklar bak från dörren med naglar som blödande rosenblad. Å kall luft. Lite snirklig rök när hon andas. Smakar som det tunga dova i lungorna och ljuset så svagt så ljust för något uppe i fönstrena över lampan det lilla röda ögat ljust lyse dag. Inte titta på dörren för kan vrida upp sej som en mun kan hugga. Å hjärtat ont. Har glömt. Har glömt.

-Du ska inte

Hon springer igen. I sin cirkel sitt hjul ja hjul heter det små leksaksgrejerna. Springer för kylan halkar ibland rummet välver sig på henne lampa skugga lampa skugga fast lilla blekljuset i fönstrena lampa. Ingen där ingen bakom någon skugga. Springer iallafall. Springer för känns som dom tar ut magen på henne annars och ögonen höjer upp sej på sina stjärkar och ser något det vinkar i röken från munnen det viskar på det där blankande klirrande det som klöser på i dörren.

-Du ska

Stannar för nästan för hemskt och vacklar mjukt som en röst som låter som en vind och svänger... rummet svänger på henne... pendlar lampa ljus mörker mörker... pendlar med sin stora vassa nål och taket är blank rund lucka för lite ljus från fönstren vitt som damm som maskar och sprider sig i långa slappa händer och smakar snö eller honung lite gulare lite mjukare... tystnad tystnad så kanske behöver hon inte bli helt borta inte riktigt än. Tystnad. Klöser där ute och kanske skrik men tystnad skydd från mumlet ja snälla tack skydd för mumlet.

Vacklar hänger sej fast på pelaren den stora. Kramar om den som om hon ska klättra igen och kanske ja kanske ingen smärta någonstans kanske för att ramla mycket bättre ingen hunger och inte behöva be om sötman men så gräddigt i munnen nu. Kanske klättra med elande sötman kanske ramla. Klöser fast på järnet på ribborna och något klöser henne tillbaks. En skylt och vass genom fingrarna drar bort dom snabbt. DIES IRAE, DIES ILLA. Vet inte ens hur hon ska säga det. Litet rött smalt brett tvärsöver fingrarna men bara snabbt fryser fryser djupt ner i såret och inte ont längre. Skylten kyrkligt röd bokstäverna mässhakesgrönt gör ont att se på ljuset fel ljus. Men ord som har fastnat på henne någonstans för vet inte vad betyder.

-Du

Och hon får luft långsamt drar in tuggar den tuggar till värme. Luft åtminstone fast inget vatten ingen mat så märkligt inte hungrig. Köttet ner på armarna ser fast ut. Fuktig i munnen och ögonen fast fryser bittert. Och luft och en röst fast bara ett ord och tunt och tungt. OM DEN FÖRSVINNEN. Inte tänka. OM DEN. Får luft håller kvar snyftar nästan håller håller och forma läpparna som bokstäver som något nästan riktigt ord.

-Säg... snälla... säg det igen...

-Du ska inte dö, Mist...

Och hon skriker men inte skräck inte ledsenhet. Inte någonting som finns riktiga ord för. Snälla igen. Snälla men kan inte be inte så många ord. Skriker och håller fast håller tyst och blodet rinner på Bombens blanksvarta skal i tunt skuggat rött och stannar stelnar luktar inte salt mera. Luktar fruset fryser. Fryser. Skakar av det men snälla rösten snälla igen.

-Du ska inte dö, Mistigri. Du ska inte dö. Jag ska inte låta dig dö.

Men inget riktigt ord bara bokstäver bara tre snäva skarpa gälla läten och slut och slut för ingen hunger nyser inte klar i huvudet ren tom klar från smärtan så snälla men ingen mer röst. Mumlet. Låt det komma tillbaka för river ute på dörren som inte är dörr och vill in och kanske bita henne kanske slita som krypen. Smaken av honung. Å den klibbad ner på Henriettes läppar fast tejen. Å hon vred sig slog slog skrek och smakade honung långt ner i halsen...

-Men glöm den flickan nu, Mistigri. Det är över. Hon lider inte längre. Du ska inte behöva plåga dig själv med det minnet. Lyssna på mig nu...

Men tål det inte skriker igen lyckas ramla. Ramla för det är slut. Måste få dö måste få sluta döden höga klackar höga tunna fötter av ben inte klösa mera gör så ont inte kämpa inte lyssna. Slut snälla slut snälla. Rasslar i fönstrena av en massa hårt vitt ljus och väser av röken i henne och järnet marken sladdrar skakar och viker och måste bli mörkt två nätter på hennes ögon för hon sover kanske inte behöva vakna igen kanske bara andas några gånger så här också.

En måne med mångård flög mot honom, men det var mörkt thé, nästan svart, i en vit kopp som var en av de saker som Basen bestod hans hushåll med. Vit, förutom den blekgyllene flaggan på sidorna, och hembiträdets vackra beniga hand krökt om örat på koppen. Han satt upp på sin säng, med kuddar bakom ryggen. Han visste det, för de var mjuka. Han kände ingenting. Sängtäcket gick upp till hans haka. Han var varm och hon bjöd honom på thé. Ingen mer hunger, något hade blivit mätt i honom och tystnat. Inte mumlet. Det fanns kvar, som om han var *kopplad*... som om de *ledde*... och han fick blinka, för de hade täckt hans ögon med någonting. Fuktigt, fjälligt. Världen var som om den hade hamrats ut av glas. Hans hembiträde fanns där i sin kirurgiskt gröna uniform, en ståtlig kvinna fast han inte kunde hennes namn nu, och bakom henne stod en manlig läkare. Kanske lutade han sig mot väggen. Kanske tänkte han på något helt annat, för hans ansikte var prästerligt dystert. Det var främmande. Han kände den skruvade fina doften av théångorna, men det var som en vall av något annat i vägen. Metall? Frost i tom industriluft?

-Överste, drick det här nu, viskade hembiträdet som om hon hade brett många gånger förut. Ni mår inte bra. Ni skulle ha tagit kontakt med läkaren för flera dagar sedan...

Ja, varför hade han inte gjort det? Det hade varit något som rösterna hade sagt, men de hade väl aldrig sagt att han inte fick... så svårt att tänka. Så smärtsamt svårt. Han kupade läpparna, han försökte vänja sig vid hur det varma porslinet skulle kännas. Porslin? Någon imitation. Och läkaren där bakom med sin tragiska maskmin. Det borde vara förbjudet att se sådan ut vid ett hembesök hos en patient. Han skulle väl bli bättre? Kunde hon vara snäll och låta honom dricka, nu? Han hade svårt med rösten. Han tyckte att han fick fram ett ljud, men så började han hosta i stället, och det tystade mumlet lite, men det slet upp stora rämnor i hans bröst och han fattade inte att han inte såg.

-Översten har varit illa därän de senaste dagarna, sade hans hembiträde till läkaren. Jag har frågat översten om jag skulle kontakta er, men översten sade att han mådde bra och att jag inte skulle bekymra mig.

Han kunde inte minnas att han hade sagt det. Han fick dricka, nu, och théet var så hett att han bara kunde tro att det var gift. De förgiftade honom. Rösterna som sade det? Rösterna skulle inte skärpa upp honom på det sättet. De försökte bara skada honom... lura honom att han var döende... det var tortyr. Åh ja, självfallet att han skulle tänka det ordet. Ett vidmeddelande som generalen hade slängt till hans eget växelrum idag, före 1100 måste det ha varit, för han hade fortfarande varit uppe och gått omkring som en frisk fri man. Det var inget ohyggligt, så varför hade hans händer darrat när han ristade det på en ny CD och lät den sitta i låset? Bara en snabb skakig

video av en man som berättade, skakigt, blek i rösten, som berättade att en livvakt som varit med ambassadörerna över gränsen hade kvarhållits, troligen under tvång. Och en röst i mumlet som härmade Almanzour, så snart han blundade: ”Jag har drömmar, överste... jag har också drömmar... världen ska förgås i eld innan jag förnedrar mig till att tillfredsställa det där i mig som drömmer...”

-Ta det försiktigt, fröken, sade läkaren och skakade sig mot det gulnande kvällsljuset i fönstret som om han hade upptäckt att hans ansikte var en mask. Han har ont... fruktansvärd hosta... överste? Har ni mycket ont i halsen och bröstet? Om ni kan, så nicka.

Han försökte och det brände sönder i halsen, och han hoppades inte längre. Det var bra. Ekande. Han skulle vara tacksam om bara rösterna slutade, så han förstod inte varför de gjorde sig så mycket besvär. De kunde barta leta sig in genom öronen på honom och hitta det som var fel i membranen eller hjärnan. Varför släppte de inte?

-Det är som om han inte kämpar längre, sade läkaren borta i alla sina vita släta skuggor. Lite feber, visst, men inte tillräckligt för att förklara... Det är som om han...

Skulle han få prata med general Almanzour snart? Vad hade han för viktigt att säga? (Något något han hade glömt.)

-Som om han är rädd, muttrade hembiträdet och hennes röst var ljuvt ärlig där bortom.

Det var väl inte om drömmarna? Vad var Almanzour för galning som gnällde om sina drömmar? (Alla drömde, han drömde också, han klagade inte över det. Inte förrän nu sist.) Och hur kunde man vara så förryckt att man trodde att drömmar kunde vinna eller förlora ett krig som utkämpades med stealthplan och stridsvagnsplutoner och AK:or och annat och ormkokonger med glasigt gift och takter ständiga takter i skanderandet i skriken och injektioner och tänger och annat och det juvelröda på cigaretter? (Han drömde också och ja, det var bra nu, det var bra om de tog bort hans drömmar.)

-Som om han föredrar... mörkret... framför att kämpa sig upp och leva. Fröken. Jag antar att vi tänker på ungefär samma sak.

Skulle de inte göra något när han böljade? När han gled bort? (Det var drömmar och han hade försökt blockera dem med vin, han hade spunnit sin hjärna full med spindelväv och pärlridåer, men så rev drömmarna igenom där igen och då gjorde det ont.) Skulle det göra värre ont när slutet kom? (För det skulle bli ett slut. Han kunde inte hoppas något annat om han fortfarande hoppades. Man drömde väl inte om tortyr om man var frisk.) Var detta värre än att vandra vacklande på slagfältet och stoppa tillbaka bitar av sig som drog ut och försöka hålla dem inne för de tog med sig värmen i blodströmmen värmen? (Ibland kvinnor med utbytbara nötmilda ansikten som inte förstod varför de misshandlades eller varför de njöt av det, och identiska yppiga kroppar som vred sig elastiskt på hjul eller galler. En gång, på slutet, en fyrkantig kortklippt yngling som satt fastklamrad på en skälvande stol i en cell med sandfärgade väggar, minns inte hans ansikte men mycket ung på rösten, och han skakade som i sömnen och viskade: ”Bomben, det är Bomben!”) Skulle hans familj ha varit här om den funnes kvar? (Den vackra Rose och de tre sönerna, om han varit Almanzour. Självfallet.)

-Är det ingenting mer vi kan göra, doktorn?

Varför gjorde de honom illa? Rösterna varför slutade inte rösterna? (Han hade inte kallat dem. Han hade inte bjudit in dem.) Varför gjorde de ingenting åt rösterna? (De skulle ge honom smärtlindring om han skrek outhärdligt. De skulle hämta familjen Almanzour om han mindes vad det var han behövde säga till dem.) Kunde han inte kröka knypa händerna om det där raspande flockiga täcket och skaka det när värmen blöta kylan men särskilt värmen? (Det var som om det vore tovat av bly och den ångande svagheten. Han måste ha varit frisk.) Varför fanns det så mycket ljus över honom alldeles brännande och inga ansikten? Hade de tänkt på att han kanske skulle lida? Varför gjorde dom detta?

-Jag är ledsen, fröken. Jag kom för sent... nej, det är lögn. Jag skulle ha kommit för sent redan när symptomen hade börjat synas. Något ni kan göra? Visst. Visst. Ge honom en sked honung i théet. Det lindrar.

Varför? Hon stack en mattblank grå kaffesked i en glasburk honung av märket Avette, med gyllene plåtlock och gyllene etikett med kung Kilperiks stela heraldiska guldbin och isigt guld i sitt innanmäte. Djupt, djupt stack hon skeden. Honungen var frostigt klar och flög upp på båda sidor som snödrivor bestänkta med många solar. Alla de sönderplöjda snödrivorna nere på den nakenträdslymiga gatan han mindes. En liten driva honung som släpade i en seg tunga föll i théet och lyste när den studsade nere i mörkret. Det var vackert. Han slöt ögonen, allt gled ju undan som på kvällen, han hade arbetat hårt, han kunde få sova, men skeden flög upp igen och den ångade rökelse och den vred sig in i hans mun...

Hon vaknar och vrider sej av honung i munnen på henne. Henriette å Henriette. Lilla flickan inget gjort hade hon ingenting Mamma skriker där uppe Mamma värmemjuksnabb Mamma kom skriker själv skriker för gör ont och Mamma kan sluta få det att sluta dumma flickan som gjorde det gjorde ont dumma stora flickan syster snälla Mamma hjälp mej då Mamma. Mamma hjälpte henne inte tillräckligt. Gick med ärran sedan tills slutet och hade ont när hon andades när hon mötte vind eller regn. Vind regn inte här i cylindern fångelset. Men inte honung snälla inte honung. Gör något inte honung. Dom gör aldrig någonting. Skrek när hon skulle somna varje natt och slog på strömbrytaren klickade knakrade för inte riktigt mörker inte riktigt ljus hade inte mycket ögon kvar då men såg ljuset fara brännande säcken på lampan som svänger gnisslar när den svänger svänger och säcken

tunnbruntrådig som tomtens säck öppen lite öppen fast mera nu inte blinka håller fast ögonlocken håller fast ögonen gör ont som hon ska dö redan. Lite öppen rasslar hör alltid rasslet och släpper ut sin last. Mörkret värre. Mörkret för rakt ner i ögonen de trådiga de klara de skimrande brinnande Å SLUTA Å SNÄLLA SLUTA INTE HONUNG rinner i mungiporna rinner in slingrande kroppar förgifta GÖR NÅGOT!

Krafsar krafsar på dörren som ingen riktig dörr. Vet att hon är vaken för skulle inte släppa in sådana drömmar inte minnas för hemskt med dörren för hemskt något kommer IN. Inte än. Järn och går inte krafsa sönder. Blinkar blinkar och ljuset igen röd gryning röd. Starkt och bara svart blankat i fönstrena och svart blankt järn på dörren VARNING och svetsningen vit nagelblank VARNING och krafsar där ändå. Låter inte som fingrar längre. Låter mera som klor. Fingrar slår inte så fingrar inte så mycket vilt bakom och tänk inte OCH TÄNK INTE. Sluta. VARNING. Andas in fast tungt bröstet på järnet så kallt att kan bränna så kallt. Borde inte. Sitta upp. Kallt i alla benen kallt i lungorna. Dryper frost. Imma på ögonen och röken alldeles tunna fina men sluta bara tystnad snälla bara tystnad mumlet hon ska. Hon ska.

-Hallå? ropar och ingen där ingen mer människa så snälla varför SKRAPAR det. Hallå du någon?

Krafsar och krafsar och sen skriken sen inte hennes skrik fast följer ja skriker med för inte höra inte minnas inte HON så varför å kakafonin å slutet. Springer runt snor kring pelaren Bomben men vilket ord så runt så bulligt måste vara gott. Måste för finns inte mycket gott. Ramlar. Kylan är mycket hård. Frost på järnet golvet alldeles slätt sträv som plast och vrider på den fingrarna bokstäver dra fram dom bokstäver. En liksom rund mjukt bullig så god så RÄTT. Men kakafonin. Men sluta.

-Lyssna på mig, flicka. Jag förstår dina svårigheter. Jag är här för att hjälpa dig.

Hon vill inte dö så lyssnar. Lyssnar för skrik och krafs på dörren. Lyssnar för bättre med klara rena ord. Inte Tants röst. Tants röst klockar i svetsade glömda järnhallen där ute.

Café

-Jo, de slängde ut mig. Som en hund. Det var för att jag inte kunde arbeta i den hierarkin... jag var farlig för dem, kan jag lika så gott säga. Inte för att jag någonsin uppförde mig oförsiktigt. Förrådiskt... nej, för Guds skull, nej! De skulle behöva soldater som mig nu. Nu, när de går i krig för den där torterade killens skull...

-Vi vet inte om ifall han verkligen blev torterad... Lorelei.

-Varför frågar du inte din farsa?

Hon satt med honom vid ett av de blanka rundade caféborden på det där mattbredda skugggolvet. Hon såg inte på honom. Hälften av hennes synfält var den blanka skuggan i den fotoelektriska dörren och den dumma oriflammeflaggan som släpade ner över den. Men han var inte så farlig att se på. Hon skulle vänja sig vid det där liksom upplösta bakom hans blick, det skulle inte smitta henne, han var en idiot men han stämde på något sätt in på Basen. Det var så de fungerade. Det stod en flaska vortex mellan deras två rena glas. Öppnad, spiralen höll på att skruva sig ut i ingenting, själva drycken fick den där löjligen gulnade färgen som den råkade ut för ibland. Och något hängde över dem, och något surrade som sprakande röster i lysrören, men hon skulle vara galen och förtappad den dag hon tittade efter. Han satt lite för utsträckt, han var lång och behagfullt slö och verkade inte ha fått lära sig hur han skulle balansera kroppen. Hans ben sträckte sig in under hennes stol. Deras fötter, hårt lackerade och svepta i mjuka barntofflor, de höll på att trassla in sig i varandra. Hon skulle aldrig ha hamnat där, men det hade blivit ensamt. Ingen hunger, i alla fall. Inget mer mummel, kunde hon hoppas. Och Generalen kom inte mer, och inte den där tantlika gråkrusade doktorn som bara hade skyttat förbi den där enda gången, och inte ens de där unga officerarna som brukade prata högt och se på henne. För det var krigstillstånd. För en medborgare av riket hade släpats ut från ambassaden och kvarhållits på okänd ort, säkert torterad, bortom allt tvivel under tvång. Hon hade erbjudit sig att dela en gratis flaska med honom, om han bara stannade ett tag.

-Pappa träffar oss inte längre, svarade lille Miles och hans ögon såg ut som om de svängde inuti en kritad mask av något slag. Inte mamma heller. Ingen. Han sitter i sammanträden... beslut... han är nästan sjuk, säger de. Hans vänner. De andra befäl. Lorelei... förlåt mig... jag låter som en idiot nu, men han är min pappa. Och jag är rädd. Han kan vara sjuk. Han och de andra satt ju i samma konferensrum som den där översten... innan han dog...

Då hade det. Då hade det hänt. Lysrören var galna, de surrade som sågar i hennes huvud, men hon kunde skaka bort det. Hon var inte hungrig längre, någonting hade blivit mättat. Bara så trött. Stå bakom den där disken och ibland låta händerna fladdra bort på radion för att höra vad den hade att säga om kriget. Stilla. Upprustning på båda fronter. De hemska lackskorna brände och krympte hennes fötter, men det var ingen fara med det. Det var en uniform, det också. Om de skulle låta henne återvända så skulle hon inte skämmas över den, inte mer än vad de där som kröp i buskagen vid gränsen skämdes över gyttja i ansiktet nu. Men... det var gyttja. Översten sjuk. Översten död. Ett par dagar efter den officiella krigsförklaringen, det blev nästan ett första offer. Ett lyckooffer för förlig vind. Det kändes inte som om den tanken kom från henne, den hade inte rätt smak.

-Var det han som kom hit en gång? frågade hon och behövde andas för luften kring honom hade någon fascinerande sötma. Den lite tunnhåriga... fete...

-Prata inte om honom på det där sättet! piskade Miles ut. Han är död, för helvete! Han hostade sig till döds, eller något... inget trevligt slut heller. Det räcker. Håna honom inte!

-Jag hånar inte... fick hon fram och det viskade i henne *Det krävs fler offer. Det krävs fler offer.*

Han såg märkligt på henne. Hon kunde inte ha sett det förr, men hans ögon var bara svarta och vita. Pupiller med tunna vita ringar omkring, och det var lätt att se för djupt i dem. Det var lätt att falla. Hans röst var behaglig också, fast den hela tiden stakade sig någonstans på hans tänder. Hon hade haft fel, när hon var rädd för mumlet. Det var akustiskt, det liksom framhävde. Det gav hans röst ovanliga ekon. Hon höllde upp vortexvattnet i sitt klirrande plastglas, det fick många små dansande spiraler, och drack det och kände hur det fräste ner i halsen. Hans fötter var fortfarande närgångna, men det var inte så dumt att sitta mitt emot honom.

-Vad sade du... Lorelei? frågade han. Något om att offra... offer... *vad är det du tänker egentligen?*

-Jag sade ingenting sådant, sade hon och nu kändes det som om hon slogs. Vi är väl lite överspända båda två... hör röster, sådant...

Det disade sig i de där ögonen. Hon såg bort när han kupade sina vita händer framför dem som om han behövde rycka dem ur deras hålor för att bli riktigt fri. Oriflammen vacklade i den raspande luftkonditioneringen. På hennes hatade marmorerade disk stod en trave kladdiga matpaket, smörgåslådor i gnisslande plast, plastfilm som varit omslag om kakorna, chipspåsar och chokladpapper från den juvelglittrande automaten i hörnet, minst två glasflaskor som innehållit öl och vatten och kanske ett par till som kunde stå gömda bakom resten av skräpet. Han hade tittat på det och inte sagt något. Det var fult, men hon hade låtit allt ligga kvar, som en påminnelse. Det hade inte varit trevligt när hon vaknade, *vaknade*, med tänderna inkrökta i en halv gurka som funnits i frysoxen. Hon skulle kämpa bättre i fortsättningen. Slå sönder rösterna när de kom, bekämpa dem om hon så skulle behöva ta Miles i sina armar och trycka honom till sitt bröst. Hade hon tänkt det? Nu lät hans andetag vassa när han tvingade in dem.

-Röster, viskade han när han kunde tala igen. Röster... pappa sade... han slingade ett meddelande, på min dator. I mitt rum. Det har en skylt som det står Miles på, liksom inbränt... mamma hängde dit den... men han

sade att han var rädd. Han fruktade för sin mentala hälsa. Mardrömmar, röster... röster som sade åt honom att göra saker... och han sade att översten hade klagat över rösterna. Hörselvillor. Sådant. Innan han började stanna hemma... och sedan kom ju läkaren... han sade att översten kanske inte hade velat kämpa så mycket mera om han skulle behöva leva med rösterna...

-Ni är överspända, svarade hon och kunde bara hålla tillbaka darrningarna tills de frös i märgen. Vi är överspända. Allihop. Det är krig... för Guds skull, Miles, det är krig. Vi behöver inte hitta på inbillade faror längre. Det är en av fördelarna. Med krig.

-Måste du säga det hela tiden? gnydde han. Du hade ju rätt... *släpp ut mig...* torterad utan något tvivel... *kallt svart torn i cellen men Bomben sade det Bomben...* och större militära resurser och fler allierade, vi kan egentligen bara vinna... *och Bomben...* egentligen bara vinna om...

Hon försökte tala till honom, för det var så man skulle göra. Tala lugnt, stryka galningen medhårs, låtsas att hon också fanns i hans udda lilla värld

Men gör ont gör ont nej ska inte nej låt inte släpp ut mej eller bara slut nej ska inte göra mera aldrig snälla snälla så ordet tunna fina halvväsande ordet tretoniga men ordet ordet prata med mej skär inte bara av från mumlet å tyst tyst hoppades aldrig men kan det kan det sluta BEFRIA MIG!

låta honom tala, liksom snärja in sig i de där orden som han flyttade på som om de var fina gobelängbroderade tortyrredskap och han vände dem mot sig själv. Låt honom fastna där, och tillkalla hjälp. Dumt, hjälp. Hon hade rätt att lämna cafét en gång dagligen, längs den lilla olåsta korridoren som tillhörde servicepersonalen, tjänstefolket, Marie och de andra, och inte inlåta sig i samtal med någon där utanför. Hon hade sparat in på promenaderna för att ge ett bra intryck. "Hon är alltid här", skulle de säga, ed sina ögonlock, med sina poserande leenden. "Hon är så plikttrogen, en sann soldat. Jag vet många av hennes kamrater som skulle ha gett upp. De skulle ha tigt."

-Mi...

Hon slöt munnen, läpparna var kalla mot varandra, hon måste ha sagt något. Han såg på henne, uppspärade svarta ögon som om han ville låta henne spegla sig där. Sedan på skräpet på disken, sedan på fanan. Den var stilla nu, som aldrig. Med sin hängande eldfransade tunga liknade den ett fallande vapen av siden, och kanske var det sant.

-Då vet du! viskade Miles som om det gjorde ont. Då vet du... Lorelei!

Men på slutet var det bara ett av hans gälla skadade skrik. Han ställde sig upp och såg fortfarande på henne, genom det elfenbensmatta i vitorna, vampyriskt, och så vände han och sprang som om hon kunde döda honom eller tala igen. Dörren skälvde som ett ögonlock inför honom, och hon gick tillbaka till disken och klamrade sig fast vid den marmorblanka plasten och svalde ner kylan i halsen. Hon kunde höra honom länge, det lät som om han vandrade in i korridorväggarna, kanske försökte klösa dem. Då hade hon backat tills hennes kjol släpade fladdrigt på det räfflade elementet, för hon frös, och skruvat upp radion tills rösterna nästan slog ut hennes tankar. För hon frös. Det var flytande luft i hennes blod. Hon trodde inte att hon skulle bli varm igen.

-Presidenten har ställt ultimatum och väntar sig att fången återförs till vår ambassad senast 0600 i morgon. Han planerar att delge den mot oss fientliga regeringen sanningen om vårt avgörande vapen, i hopp om att sund och välberättigad respekt ska kunna sätta en gräns för detta förhatliga, som annars i förluster och lidande kommer att kräva...

Cylindriskt rum, frostgrått

Gjorde ont länge men slutat nu. Kanske säkert. Is i näsborrarna mjuka varma när sönderrivna. Och is i ögon. Fast gör så att hon blinkar när hon måste. För kliar annars. För sjukt varmt. Går omkring i rummet nu kring pelaren Bomben mörka fasta. Gör ont annars. Fötter fast i golvet river ramlar ögon som sjunker fast på järnet. Går runt så hör hon bara hör rösten nästanriktiga rösten nästan människa. Så hör inte krafsande kratsandet som inte finns.

Som inte finns. Säger rösten. Rösten bestämmer om någonting finns eller inte. Det är en mycket förnuftig röst. Smittar. Gjord av järn som Tants. Fast inte farligt järn. En skallrande linjal. Inte en kniv. Den krasar inte sönder någonting. Den delar ut. Den ger hörn åt allting och orden i henne också. Liksom bättre nu. Liksom inte luft som andas henne. Inte feg fel mörklampa som suger ut allt det sista genomblodade söndriga ljuset i hennes ögon. Krafsandet som krafsar ut det sista klara hårda ur henne. Rösten säger att hon inte ska dö. Så tro. Så andas som törstig.

-Känner du det där långt bak i huvudet, flicka? Hur det liksom trycker?

Hon vandrar. Vandrar. Rispar fötterna varje gång hon går. Och sant ju. Trycker som vinden på plastfönstrena. Trycker sönder henne. Men stark. Har pressat på henne alltid. Rivit henne med sand. River henne nu. Och går. Går. Går. Vassa ord som håller ihop henne som spetsen. Som spetsen. Som klackarna. För höga och hon vacklade. Men äpplen. Varma i handen. Glöd djupt inne i. Mamma. Det är en. Mask i äpplet. Stormtryck stormtryck i huvudet så skakar. Skakar huvudet som om det hjälper.

-De har inte det trycket, de andra. Kanske ingen annan på jorden. Deras hjärnor vilar, som på maskar eller spindlar. De behöver inte kämpa för att komma ut. Men om du är den enda, så har du övertag över dem. Du är en annan art, och du är högre. Är du tacksam över det?

Skakar huvudet igen. Skakar betyder ja. Skakar betyder nej. Fattade aldrig. Tittade på Tant och doktorerna och alla dom andra. Skakar för det är bäst. Går runt. Runt och bultar i henne som när ramlar. Skaka för skakar bort krafsandet då skakar det och dörren ser igenfrusen ut. Lugnt. Försiktigt. Hörn. Och dörren. Ser igenfrusen ut. Kanske bara kylan krafsar efter det varma i henne. Och inte rädd. Finns ju en röst. Inte rädd. Kan inte vara.

-Sträck ut armen.

Gör det. Där hon går. Lite hemskt för luft nu rör sej. Går runt. Rund vind mot henne. Vind under uniformsärmen och i alla glipor sprickor klyftor. Huden nästan röd. Som slagen. Som elad. Känner inte mera men rinner hård kyla ner på överläppen. Ser värre ut än det känns. Och handen alldeles liten alldeles vit. Alldeles vit. Röd under. Blåa naglar. Bitmärken igen fast visste inte. Måste ha små tänder som en mård. Glömde mården. Glömde Henriettes systers säck. Bara en röst på henne och mumlet liksom vikt. Liksom rädd. Armen stel. Stark. Känner den inte.

-Sträck ut armen, flicka.

Gör det. Andra armen. Kröktare. Fulare. Andas på fingrarna för hemskt med så stela. Men gör bara ont. Tinar lite. Gör ont. Går fortfarande. Runt. Andra hållet snart kanske. Men snurrar i huvudet av tänka. Svart pelare liten lampa. Ljus i fönstret. Tunt vattenljus. Luktat frost luktat död. Går runt som planet. Går runt. Förstörd snurrad. Går runt. Med armarna framför. Lite värme där benen sitter mot kroppen. Lite i axlarna. Bara så det gör ont.

-Sträck ut armen!

-Men jag gör ju!

Inga riktiga ord. Känns inte. Som hon har. Går bara. River upp fötterna varje steg. Och sätter ner dom. Går i spår som är klumpiga i tårna och gjorda av ljus blod. Och upp med armarna. Högre upp så kanske det räcker. Treva luften. Plocka frukterna som är sött mjölkiga. Dimma. Dimma på fönstrena. Treva på svarta järnet på pelaren små blanka skyltarna hjul blixtar och det farliga tandade inuti en skalle...

-STRÄCK UT ARMEN!

Hon skriker för rösten å rösten RÖSTEN förstör i hennes huvud och all ordning och allt bra. River. River som kylan om dom smetade ut hennes ansikte ansikte på det Förstört i henne förstört. Gör något åt det snälla men bara en röst som hon kan be. Och slår. Och river. Kränger i henne svänger och inte ramla snälla inte ramla SLÅR I GOLVET kan inte stå upp igen om ramlar nu om ramlar snälla inte så mot mej prata PRATA. Prata igen klarar inte det här. Snälla. Slå på mej men inte inte tystnaden inte när det hugger...

-STRÄCK UT ARMEN!

-Sträck ut armen

-Mistigri

-Sträck ut

-Sträck

Försöker. För inte bara ont annars. Tystnaden. Båda hennes armar så någon annans då. Någons. Nära. Känns som de bundna händerna alldeles brända av bundenheten. Känns som att dyka ut ur huvudet i en nåltunn tratt och dyka och slunga och alldeles mörkt för inga ögon. Mörkbränd värld på henne. Så mörk ingen mer kyla men ramlat. Ramlat där nere när ute och fryser kanske fast och kanske söndrig redan men inte tänka. Gör det. Gör för en order.

Pilar upp i luften och kan vara något sådant där som inte är riktigt. Sådant som kommer på natten. För hon flyger och är inte kropp mera. Pilar upp sen dyka sen snabbt och rösten är där som fjädrar och klara blixtar. Luften alldeles full av kyla. Men känner inte. Ljus i kallröd cirkel glob omkring lampan och smala vita strålar vid fönstrena. Och tror inte att hon ser. Det svarta mycket gråare. Järnet nästan bara glas. Pelaren hög och tvinnad och med flaggor och bokstäver högt upp mot toppen. Formad som för att slå folk med. Men bryr sej inte om att läsa. Viktigare. Och fly och ut.

Ett torn en klack. Taket bara en lucka. Smala fönster och något tunt nästan gult har fastnat på ett av dom. Men det är inte viktigt. Värld utanför. Liksom disig liksom genom. Kan se genom den också. Asfaltsplaner och grus. Höga släckta lampor på järnpinnar. En stridsvagn under plåttak. Vilande flygplan. Människor som skrikviskar långt borta och går som dom dansar. Saker som rör sej på vägarna. Tunna surrande saker intestridsvagnar. Som kryp. Målade i honung. Henriettes kryp. Behöver inte komma ihåg för gör inte ont nu längre. Kan flyga ut där fast vilken mening. Alldeles ingenting. Himlen vit frostig. Kropp kvar under henne och kylan har skurit den så den blöder. Kan inte ta med den ut för flyger inte.

Men korridoren. Svetsad lödd. Bara järn och många dörrar med skåror blankfattade för nyckelkort som klirrar plast. Inte meningen man ska gå där. Vakter också. Stilla vakter i grå uniformer lurviga grå tröjor över. Behöver inte frysa. Vaktar det som inte ska vaktas för finns inte för dom. Och har släppt förbi någon iallafall. Måste ha rört sej snabbt säkert fötter som en uppdragen docka av järn. Visat upp kort. Sett på dom som om hon visste att hennes blick skadar. Grått hår som fint porslin små lockar. Vassa smala ögon. Klar fin som elen som brinner in i fingrarna. Ett fint ord. Obarmhärtig. I vitt. Tant och kan aldrig vara något annat.

Ligger där korridoren slutar. Vid dörren som knappt syns bara kant bara vitt svetsat. Krök här ingen som ser ingen som går dit. Ser död ut bränd. Fast rör sej ibland. Som Henriette rörde sej och riddarpojken mamma. Som skuggan rörde sej ner genom vattenytan. Ingenting ju. Andas och kall luft river henne varje gång. Andas tungt. Smutsigt golv rocken grå söndrig nu. Gråare håret. Sönderslaget ansikte och händerna... händerna. Inte se på händerna. Blunda och dumt inget för ögonen hon inte har. Har rivit på plåten och kanske bitit sönder läpparna för bättre än skrika. Tant. Å Tant. Alltid bättre att bita sönder sej än skrika. Och sover och vaknar snart och krafsar. Krafsar i sömnen och händerna fruset blod på dom händerna. Matförpackningar plastiga strax bredvid. Har kanske skrikit iallafall för Tant människa. Allt så klart nu men vaknar snart hon själv hon och skriker väl då också.

-Tant? Hallå... snälla... Tant?

Och ingen röst och ingenting att svara på. Vrider sej och gnyr och inte byggtejp för munnen och inte kedjor och inte små blanka vassa saker SÅ GLÖM SÅ GLÖM och som kallt vatten nu och som mörkret på molnen i vågor som diket för tyst och blunda känslor och dyk och dyk ner.

Fullt av ord i hennes huvud. Och fullt av kyla. Kyla, sönderriven blankhet. Hon hade varit mycket välordnad, men något hade slitit sig. Hon vred sig, som för smärtans skull. Hon hade klöst på den igensvetsade dörren så länge. Slagit sitt ansikte mot den, när fingrarna inte orkade längre. Och skrikit in i de glipor som fanns. Flickan var ju där inne. Hon hade känt igen det, det där klösandet i sina tankar. Hungrig, nu, hon hade inte vågat återvända till den snorkiga flickan i cafeteria och beställa mer mat. Och törstig. Den sista fukten hade frusit i hennes mun. Nu sov hon, hoppades hon. Det kändes som om hon låg i sin brits på Institutionen igen, så betonggolvet hade mjuknat kring henne, det hade blivit som lakan. Men... en mardröm. Tack, för den dåliga sömnen gjorde att drömmarna var lättare att urskilja. De var laterna magica på någon yta i hennes hjärna.

I drömmen kom flickan in genom en dörr som inte hade öppnats. Hon bar fortfarande sin uniform, men den var vit, som om den tvättats bland molnen. I ena handen höll hon ett äpple, i den andra en slingrande vit orm. Det var något perfekt över den visionen. Hon lade sakerna på den mosaikflätade mattan på golvet, och ormen blottade genast sina huggtänder, såg på äpplet, lyfte sitt huvud som en kobra och högg och gled in i det. Flickan Mistigri lyfte sitt ansikte som flimrade som en regnbåge, och det hade inget uttryck alls när hon grep en kudde från soffan och höll den mellan händerna. Hon hade aldrig haft något ansiktsuttryck. Kanske den där gången när hon blev hämtad, kanske lite sorg eller panik. Men hon tog kudden, lyfte den högt och pressade den mot läkarens ansikte, ned i hennes mun, ned i hennes ögon, och det hon andades och såg var Mistigri nu. Flickan. Ett flimmer av röster i hennes öron, outhärdligt, ett mummel.

Förlåt mej Tant förlåt men rösten säger ju att jag ska kan inte vara olydig mot rösten för värre än ni elar värre än inlåstheten förlåt mej. Det är Bomben! Kan ni lyssna på mig, det är Bomben, ni kommer alla att bli mycket jävla ledsna för att ni gör det här mot mig! Jag trodde att jag kunde kämpa mot drömmarna, men nu när översten är död... och jag vet vad han kände när... Om han kommer hit igen ska jag säga till honom att jag är ledsen, missfostret, men det är ändå hans fel alltihop, den knarkande dåren. Geishaträdgården med sina mjölkfrukter, sina törnen, och jag vet inte vilket krig som pappa och mamma och Rex och Comes utkämpar nu, men kommer de hit till Geishaträdgården så är det mitt. Ska ni sluta upp att göra mig illa någon gång? Det är inte mitt fel! Jag följde dem för de sade att det var det enda sättet att få fred... fred... har vi krig nu? Vad fan väntar ni er, som torterar mig! Vad fan väntar han sig? Att jag ska falla i hans slappa jävla hippiearmar bara för att han jämför mig med någon sorts mjölkigt körsbärsträd? Kanske inte så dumt, då... kanske inte så dumt

alls. Förlåt mej Tant. Men Bomben pelaren Bomben. Men måste komma ut någon gång och Rösten jag lyder jag lyder.

Hon lyder sträcker ut handen. Lyder. Soldat läkare lyder. Knarrar i axelleden. Smärta mer än smärtan. Vasst hårt snabb tung rörelse ut UT. Slår luften. River. Nernötta fingrarna slår i väggen sen och skriker och skriker hon själv och vaknar. Men seger. Men rösten som berömmar henne. Som Tant gjorde när Tant fanns. Slut nu. Bara söndrig människa som ser på sin hand när den blöder och gråter vid en vägg med svetsad dörr.

Den medeltida poesins värld

*Freres humains qui après nous vivez,
N'ayez les cuers contre nous endurcis,
Car, se pitié de nous povres avez,
Dieu en aura plus tost de vous mercis.
Vous nous voiez cy attachez cing, six:
Quant de la chair, que trop avons nourrie,
Elle est pieça devoree et pourrie,*

Det var ett liksom slött, kallt källarrum med knarrande dörr i tungt gammalt trä, och fuktfläckiga betongväggar bakom skärmarna och ett golv som kändes som frost när det försökte sila sig genom skorna.

*Et nous, les os, devenons cendre et pouldre.
De nostre mal personne ne s'en rie;
Mais priez Dieu que tous nous vueille absouldre!
Se vous clamons freres pas n'en devez
Avoir desdaing, quoy que fusmes occis
Par justice. Toutesfois, vous sçavez*

Det fanns ett champagneskumfärgat brus i de papprika matterade skärmarna som hängde i sina stålkablar över de liksom urholkade våta väggarna. *Dom svänger ju klockar med sina kärnor och det finns ingen som förlåter dom men plockar ner dom och skakar på dom som kalla cylindern skakar henne nu.* Hon lutade sig på den rispade fernissan på skrivbordet, det det stod ett vitlackerat gallerställ med två provglas.

*Que tous hommes n'ont pas bon sens assis;
Excusez nous, puis nous sommes transsis,
Envers le fils de la Vierge Marie,
Que sa grace ne soit pour nous tarie,
Nous preservant de l'infemale fouldre.*

De var inte riktigt tomma, i det ena fanns en spegel av rosa i en nyans som horaktig nagellack, i den andra hade glaset ett litet skäckigt moln med en färg som avskavda skogar. *Bättre färger bättre än dom svarta järngrå frostgrå och det där röda som smakar kallt kallt och inte någon riktig färg.* Hon luktade på dem, och det ena luktade farligt mintigt, och det andra lite bittert, som man tror att gift ska smaka, och hon stack ner fingret till botten på det som var strimmat av den grönaktiga drogen, och det kändes kallt och hon strök av det mot förklädet som hon alltid bar för att minnas. *Det är bra bra fast väck honom nu.* Och så den häftade, frasiga, smetigt tryckta poesiboken som låg uppslagen på den klumpiga pelarformen av en ballade.

*Nous sommes mors, ame ne nous harie;
Mais priez Dieu que tous nous vueille absouldre!
La pluye nous a büez et lavez,
Et le soleil dessechiez et noircis;*

Och där satt Miles på en snurrstol som verkade knaka under honom varje gång han andades, och något var fel med hans andedräkt... inte riktigt sovande, kanske för hungrig, kanske för plågad, den slog upp på hans läppar i lite glasig rodnad varje gång han behövde luft. *Väck honom.* Han var fången i drogernas sidenfödrade nåd nu, det måste vara därför han var så vacker. *Väck honom gör vad du måste göra gör.* Hans hår var perfekt, varför hade hon inte sett det förut? *Har sagt vad du måste göra visst har visst.* Det var inte bara färgen, fast tuschat svart, det var som en lampskärm av snidad ebenholts, och hans ansikte var vitt och det lyste.

*Pies, corbeaulx, nous ont les yeux cavez,
Et arrachié la barbe et les sourcis.
Jamais nul temps nous ne sommes assis;*

Ljus under alla hans ådror. *Har talat om du vet du vet det blir bra belöningen.* Han behövde väl klippa håret, skulle hennes faster säga, men en lång slinga svart som var liksom ångat eller oljigt slank ner över ett milt kindben. *Vet belöningen vet straffet.* De var inga soldater, så behövde inte liksom tatuera sig med sina plikter. *Visste sparade in på gåningarna visste å visste för skulle blinka mot dig husmor regementschefdamen någon och säga säga men slänger bort alltihop så du vill.* Hennes eget hår höll på att bli långt och svagt vågigt, det var en gul spegling när det flög skuggor genom skärmarna, men varifrån kom rösten? *Du ska inte veta du ska lyda hör du rösten genom mej rösten som går hårt in i.* Hon skulle inte tro att de skulle svara nu, hon skulle ha frågat just när den började, innan den drev henne som furir Vauvert drev de andra flickorna på exercisen nu, men det var länge sedan.

*Puis ça, puis la, comme le vent varie,
A son plaisir sans cesser nous charie,*

Jag gör det. *Du ska.* Jag gör det ju. Jag gör det. Hon kramar om provglaset och *rött smärta* hon ser på sin hand. Rinner. Rinner värre och kramar ihop den. Ut mellan genom fingrarna och ring kring tummen. *Gör det.* Gör det och värre straff nästa.

Plus becquitez d'oyseaulx que dez a couldre.

Konstigt. Hon är säker på att hon inte läser i boken längre, men något har dragit ut hennes synnerver, den fladdrar framför hennes ögon, gräddigt. Nästan doften av bladen. Nästan smaken. Den flyter i hennes kropp. Skakar loss det för skakar sönder henne och lutar sej fram som hon ska ramla och när honom.

Det var sant. Geishaträdgården var *hans* land, och om någon angrep det var det han som skulle försvara det bäst. Han var dess furste och dess överstepräst. Dess bibliotekarie, fast det lät lite underligt. Men han hade ordnat det så i sitt huvud, som ett bibliotek. Han var själva katalogen. Han kunde leta sig fram genom Lamiornas Allé, där det fanns grenar som snodde sig om hans armar och sfinxansikten som stirrade upp hans ögon, blommor som fläckar av vitt vin i det mörka gräset, de snodde sig om hans bara fötter och daggade kronbladsgift i hans blod, det fanns frestelser och underbara faror att stå emot eller falla för ibland... där igenom, och så ut till Läkedomsträden som bildade en liten plätt för sig själva, med frukter som liknade flaskor fyllda med verdigris eller strålände mintigt blod. Marken var blå av blommande rankor här, det fanns en doft som påminde lite om det allra klaraste och starkaste i luften i skymningen, eller i havsvinden den där gången när de hade åkt till stranden.

Det fanns en damm där också, kanske Lethe eller ungdomens källa, alldeles täckt av de läkande blombladen när de föll som ett ylande regn. Den var inte stor, inte större än att det skulle vara otäckt att dyka ner i den och kanske inte kunna vända där nere –om det varit *på riktigt*– men exakt i mitten fanns en spetsig fulländad klippa av arretinermarmor, och *den* var hög som Isglasbergen med sina strövande enhörningar borta över horisonten. Ibland lade han sig ner där, för att andas allt det söta som fanns i jorden och flöt upp i gräset, och så kom det ett fladder av vingar som var krökta av sin egen styrka, och när han tittade upp –sjunk tillbaka nu, inga långa tunga ord, bara *se*– fanns det en kvinna där, på klippan. Överflödigt att säga att hon var vacker, lönlöst att försöka beskriva hur. Hon var blond, nästan säkert, och hennes stora ögon var två skuggade himlar. Hon kammade sitt långa hår och ibland sina vingar, som var gyllene som på en havsörn och gick högt över hennes huvud. Så spelade hon på något som liknade en harpa. Hon måste ha många händer. Hennes fiskfena var två sammanslingrade ormstjärtar av koppar, om man såg noga på det. Men hon var inte lätt att se på. Han ropade till henne, han kunde aldrig hejda sig. Kanske skulle hon lyfta honom i sina händer som var utsökta och mejslade som klor, och bära honom till sina djupa hjärnkoralgrottor i klippan. Kanske skulle hon bara stört dyka på honom.

Något hade börjat flimra. Träden vek sig kring honom, himlen blev en ful svavlad nyans som inte mättade eller värmd. Han skrek, och den bevingade kvinnan vred sig plågsamt, spetsad på sin klippa, och skriade som en fågel innan hon lyckades störta. Vattnet var höga blanka isdrivor kring henne. Han var förstörd. Någon förstörde i honom. Larmade, rev upp. *De angrep. De angrep hans Geishaträdgård.* Han skulle slåss då, och han frammanade enhörningar, törnen som rev sönder klippan, härskaror av harpyor och änglar med guldojleflammande treuddar, vad som helst *vad som helst*. Hans trädgård. Körsbärsträden, befrielsen. Han gick i strid mot sprickorna som flöt upp på himlen. Han försökte nå Isglasbergen, han brukade glida dit i ett enda språng när molnen kråmade sig som galna arabston, men han fastnade någonstans emellan, molnen hade frusit sönder, glassplitter på hans hud, i hans nerver, han hörde en röst som vrålade som om den försökte hitta mening, och det var hans egen. Å förödelse och allt annat hellre än detta.

*Stabat mater dolorosa
iuxta crucem lacrymosa,
dum pendebat filius,
cuius animam gementem,*

-Miles? hördes en kvinnas röst och den tog ju bort den ekande sprängande fasan så han skulle vara tacksam. Jag ber om ursäkt... jag var nog tvungen... mår du bra? Vad är det du har druckit? Snälla Miles, du använder väl inte droger, det gör du väl inte? Jag kom ner... din mor sade att jag fick träffa dig... hon verkar vara så orolig, dina bröder är ju upptagna med annat och din far... Miles? Hör du mig?

*contristatam et dolentem
pertransivit gladius.*

O, quam tristis et afflicta

Han blinkade, och den där soldaten var framför honom. Den där soldaten. Det brukade räcka med att tänka på henne på det sättet, hon skulle aldrig bli som en servitris. För hög, för dödligt vacker. Lorelei. Namn han hade lyckats glömma, någon gång.

*fuit illa benedicta
mater Unigeniti!*

-Om mamma säger att du får träffa mig... då ska jag inte köra bort dig, sade han långsamt. Och nej, jag använder inte droger. Inte nu för tiden. Vill du att jag ska följa dig tillbaka?

Quam maerebat et dolebat

Hon sade annat, det kändes som det inte nådde fram. Tog handen, andra var blodig. Kall han var inte rädd.

Cylindriskt rum, dag

Men klarar inte av golvet längre. För kallt för biter henne. Uniformen bara trasor och sitter hårt fastnar på henne som plast. Genomfrusna. Vill stå upp vill gå men svänger hela hon. Svänger skakar. Kan inte stå benen känns som skalade. Och darrar och knapparna klirrar med allt det där skakningarna. Å skakar. Å skakar och vill inte sluta för tänker kanske då. Skakar som Henriette skakade med maskarna i sina sår spindlarna som kittlar. Och riddarpojken mamma när hon trevade fram mot elstängslet som en blind för att få ett slut... ett slut... SLUT. Vill ni inte. Ge. Slut nu. Rösten. Rösten kan svara för finns inte annars ingenting finns måste svara måste sluta henne. Skriker och blankt vitt ljus i fönstren lampan bara bloddis och skriker utanför dörren också fast svagt raspar skratt.

-Jag har redan sagt att det där är dumheter, Mistigri. Du är inte döende. Du tar din värme från andra. Sådana som har tjocka acryltröjor, sådana som har många lager underskjortor innanför uniformen. Du tar matenergin nu, utan att tänka. Du kan leva här.

Något hemskt börjar komma så springer springer runt igen omkring pelaren Bombenpelaren och skriker sej disig för vrålar vid dörren och dörren. Stannar. Dörren. Vitt svetsat vitt omkring på den men något som rinner in tränger. Tränger igenom. *Pia mater, dum videbat*. Fattar inte ett ord. Fortfarande. Något lyserblankt i ett hål en spricka och tar aldrig slut spränger aldrig upp den dörren för inget slut utom mörkret inget slut. Men rinner lite blod. En kort smal tunga så stelnar det.

-Du kan leva här, flicka. Du kan frysa fast i stålet vid golvet, du kan bli så utmärglad att du skär sönder dig på dina egna ben, men du kan leva. I den här cylindern. Utan annat ljus än fönstren eller den där lilla lampan som du redan hatar.

Lampan flackar till som ett öga. Ser på den. Skriker fast låter inte som henne. Skriker låter som något djur med vita tänder och kanske en mård. Men brinner igen snurrar inuti brinner. Om lampan. Om lampan. Kan inte tänka den tanken gör för ont. Måste lyssna på rösten för den befäller. Den hjälpte henne. Hjälp mej då. Hjälp mej igen så gör jag vad du säger röst vad du än säger.

-Du kan leva. Du har kanske sjuttio år kvar att leva... minns du vad ett år är? Tant gav dig en purpurlysande karamell varje år på din födelsedag. Hon var inte säker på datumet, men runt omkring den tiden. Sjuttio sådana tider. Här. Med din röst som du lyssnar på som om du dyrkade den. Dyrkade mig. Om vintrarna... vintern har bara börjat, det kommer att bli värre, du kan vakna med svarta fläckar av kylan eller se dina fingrar brytas av som grenar. Men du ska inte dö. Ingen kommer hit. Varför tror du att de har förseglat dörren? Och resten av året, när molnen är som snö och det dansar fåglar där utanför fönstren. Och du ska inte dö. Och du ska inte bli fri, för ingen vet.

-Tant vet!

Gör ont att skrika för is i munnen halsen. Gör värre ont att kämpa med rösten. Den kan flera ord. Smitta med ordning eller kaos. Ett sådant ord. Visste det inte kunde inte. Kunde inte veta smärtan och vacklar vacklar sönder men inte ramla på golvet igen inte slitande rivande kalla golvet. Halkade några gånger när hon sprang. Is som glittrar som utspillt mörkt blod och så smutsen under.

-Ja, din Tant vet. Ja, hon vet, och du har sett henne. Tror du att hon kan varna dem? *Låt henne försöka.*

Det borde inte finnas något sådant i en röst. Är död. Är hat. Ett sådant vasst dumt ord hat dumt. Fattar inte vill inte kunna fatta. Och golvet isat så klättrar upp igen på Bombens slanka svarta ormform. Trevar på ribbor byggställningen på skyltar bryter tånaglarna på dom för vassa plåtkanter. Ingen anledning ingenting men fönstrena där uppe. Luft. Kanske varmare luft närmare lampan närmare solen. Om den inte vill det så får den kasta av henne då. Gör ju så ont. Måste lyssna på någonting som bara gör ont.

-Hon har försökt redan. Hon har rivit sönder sina fingrar på dörren, hon har skrikit, och ser du vad de gör med henne? Ser du vad de gör med din Tant? Ja, kom upp. Jag skulle just ge dig den befallningen. Kom upp och se där ute, se vad som sker, så kommer du att förstå varför du måste lyda mig eller annars vila i samma järnbeslagna grav... med mig... för evigt...

Och inte det där förnuftiga mera för hon klättrar hon famlar kallt att hålla i järnet men kalkan kylan liksom håller fast kniper åt om händerna bara klor. Blir inte en röst längre blir mera som en vriden vissling och går rakt i hennes huvud. Bänder henne. Sluttar lite inåt här kan klättra kan kråla upp men rösten rösten gör ont fattar det den gör ont den vill. Den vill. Men kan falla nu störta falla och bra men inte den gången. Inte förra gången. Straffet blir värre nästa för kanske inga händer att krama upp kring örönen och rösten går ändå rätt in i.

-Du kan lära dig att älska det. Minns du inte vad du såg i hans huvud? Hans, som försökte trycka tillbaka det, för det hade ingenting med hans förnuft att göra? Folk har älskat tortyr. Folk älskar att gå längs fronten nu med sin gyllene fana, och kulorna som plaskar i deras bröst, plaskar upp brännande blod, och de störtar, stupar, och de måste älska det. Så varför tror du att du är så mycket bättre och godare? Du är inte ens en människa. Du har inte uppfostrats till att vara mänsklig. Om någon sliter stålet i de här väggarna en dag, så kan du klamra dig fast och skrika när de vill dra ut dig till livet. För du kommer att förändras. Du har förändrats redan. Stålet och uranet i din kropp. Det har gått igenom dig. Du har tagit upp vibrationerna. Du måste förändras igen om du vill hjälpa mig, och du ska vilja. För du vill inte lära dig att älska tomheten när till och med smärtan dör, visst? För du vill inte känna din skadade utsökta hjärna smälta samman med *min*...

Hon lyssnar inte. Hon klättrar för bara maskin maskinhänder av kylan rödkristalliga fötter då klättrar hon då då andas lever då kan hon sluta. Dö varför tänker inte dö. Varför lampan sveper ner bara ett litet svar rinnande döande stjärna och fönstrena nu på henne. Himlen papper plastvägg. Blankvit. Lite silande luft smakar kallt som det rinner i lungorna på henne. Inte se för tungt kallt. Ont. Håller fast med händerna maskin. Knäna känns som hjärn i tyg. Och kliar henne i huvudet. Spränger genom näsan. Och gör ju alldeles ont och inget inget slut men inte titta för värre.

-Men Tant vet... säger ju... Tant vet...

Eld och el i huvudet. Ingen smak ingen lukt slår med huvudet slår ut bort dimman och går inte ramlar snart ramlar. Luften tunn klar mellan hennes fötter fötter klöser på svarta lackade järnet. Klöser hugger. Långa brutna naglar i skärvor. Har sagt hon ska inte. Fönstrena plastigt glas nagelväv och sen himmel där ute alldeles spindeltrådig himmel kallt kallt som i diket. Har sagt hon ska inte ramla. Fast fullt med spån med pärlig rivig is. Har sagt hon ska inte sluta inte dö.

-Men du kanske inte vill leva? Det kanske inte är värt det när du ser vad de gör mot din Tant? Minns. Du ska vara här på natten också. Är av nätter. Jag kan hjälpa dig, men jag kan inte skära loss dig från drömmarna. *Du har valt detta. Du vill.*

Måste se för ute. Frihet. Tvåstavigt blinkord inte mer. Samma som alltid asfalt torr matt. Nästanvit. Gråa kullar gråa berg himmel som inte går att andas. Hus i orangetgult tegel nästan grått det också. Vitt i hängrännor fönster svarta svartare nakna träd. Och stora vridna skuggan av huset med tornetcyllindern fången skakande frost. Frost som fingrar ute på ute som maskar. Och jo ändå lite färg. Gulfruset löv fångat på fönstret. Frost genom alla nerverna. Skulle krasa om hon bet på det. Och färgat som honung. Och kamouflagetyger utsläpade i tjocka rullar och tomma plåtskjul. Bruna gröna löv flätade inne i sina nät. Mer färg än den här världen fast lövet lövet.

-Men... jag vill...

-Så du har ändrat dig nu? Du vill hjälpa mig? Vi hjälper varandra, vet du. Du kommer ut. Jag skänker frihet... jag har alltid skänkt alla frihet. Vi kommer ut tillsammans. Är det bra? Har du säkert ändrat dig?

Hon vet inte om det är någon ändring men pratar. Tuggar orden och ingen mat flera dagar inte behövt tugga inte tänka det men ingen hunger. Något sött alldeles som flyter omkring i henne och det är det där rinniga söta ordet. *Energi*. Energi. Som rinnig honung. Kallt honungsfärgat löv. Har energi så kan kämpa slita med sina händer men river inte loss inte riktigt. Värme snälla bara värme. Känns som den silar på matta blankiga fönstrena fast kanske bara ställen inuti henne där känslan liksom har tagit slut.

-Snälla... om jag... visa Tant snälla...

-Visa dig din Tant? Jo, flicka. Jo, Mistigri. Jag ska nog visa dig din Tant.

Och varmt inuti henne varmt som någon andas på. Sjunker i värme inget hemskt kvar att känna inget kallt. Vita händer. Kloigt utspärrade på det svarta järnet borde ha ett finare namn. Värmer heraldiskt. Inte hennes sorts ord. Rör sej där ute matt på marken. Ingen skugga. Och honungskalla lövet flyter över dom.

Mörkt rum

Men nätterna är värst. De släcker ljuset kring honom, och mörkret borrar in i ögonen. Han ska inte tänka sådana ord. Det är svårt att låta bli. De lämnar honom i fred. Han bad för det, de första gångerna. Han skrek för att han trodde att de skulle få avsmak för honom och inte göra honom illa igen. Sedan kom det klåda som av is i hans hals. Han försökte tugga loss tungan, men det är märkligt hur smärtan liksom inte härdar. Den bryter ner. Bryter sönder. Självfallet, de skulle aldrig låta honom hårdas eller tro. Det är det första som måste bort. Sedan stoltheten. Ingen stolthet, inte om man är förrädare. Och sedan... ansiktet, händerna...

Kem-lyst mörker

Ändå så dumt att nätterna ska vara värst. Han har inte fått någon säng. Han har druckit vatten från den plastiga kranen på toaletten, och fått lite klumpig soppmix. Han ville inte äta soppan, de håller honom vid liv. Man vill inte äta då. Döden, han har tänkt på döden. Och hans kropp är feg och äter och dricker. Den vill hållas vid liv. Han har blivit något mindre än människa nu, boskap, för de gav honom ingen sked och han slickade i sig soppan med tungan. Och den brände. Avskyvärda sår i ansiktet. Alldeles raspat blankt. Han tittar inte i spegeln. Kanske bäst att tänka att mörkret läker, fast han vet. Fast han vet att det tränger in i såren som smuts.

Kem-lyst mörker

Det finns ingenting att höra, utom mörkret som bultar genom nerverna. Och ekon. Det är oerhört, egentligen. Han har rispat upp öronen med sina egna skrik, och det finns andra ljud där. Mekaniska, rakhyvelsljud. Något som sprakar. Något som väser. Han skulle inte tänka på det alls, men det finns inget sådant som val nu. Han tror inte att det någonsin har funnits. Skriken, och de andra lätena, och ibland gnyendet när han ber. Snälla. Snälla låt bli. Jag ska berätta men snälla låt bli. Som om det inte räckte nu. Som om han måste fortsätta själv. Där de har börjat. Han slår pannan i stolsryggen, men han måste sluta när mörkret får blommiga stänk av alldeles rött. Hans kropp är en fiende. Den vill sova, och han behöver det, men sover han inte så kanske det inte varar så länge. Skrik att lyssna till. Två röster, hans egen och den som har bleknat lite djupt inne i öronen. Och så en svag viskande röst som är luftkonditioneringen där den torkar sönder saker kring honom:

Kem-lyst mörker

Han vet inte vad det betyder. Han hoppas att det inte betyder mycket smärta, men... men det har aldrig funnits något hopp. Inte så mycket mer. Han ska inte tåla det. Hans kropp är inte så svag att den kan fortsätta kämpa. Han tänker inte... inte vettigt... måste få mer rum i sina tankar. Mer rum. För. Han vill slå in sitt huvud igen, och det gör ju bara ont, och har han blivit en sådan lärjunge åt dem? Att han gör sig själv illa. Att han tror att det blir bättre då. Nej! De ska aldrig få gå så djupt. Han vill ha mörker. Han vill ge det en rämna så att det kan flyta in och fylla...

Kem-lyst lyssna mörker

Han måste ha lyckats glömma, han måste ha somnat, för ljus igen. En eldstråle som vrider sig genom hans ögon, och han skälver som om det redan har börjat, för kvinnan står framför honom. Mellan dörren och skåpet som han tränger bort ur ögonen. Hon är klädd i svepande svart, som alltid, och dörren gnisslar lite och när hon vrider huvudet åt det hållet ser han att hon har en liten prudentlig knut i nacken. Han kunde lösa upp det där håret. Han kunde använda det till att strypa henne med, fast långsamt, så glödande långsamt att hon känner vartenda strå och hur det rispar huden. Långsamt. *Då har du lärt dig.* Sedan kanske bräcka hennes vidriga älvohänder och använda dem för att riva loss ögonlocken och sedan ögonen. Men mörker på hans ena sida. Han glömmet, men han tycker om natten, för den maskerar det där förstörda. *Du har lärt dig smärtan, det är det viktiga. Du har lärt dig hur... god den kan vara.* Bara ett minne. Han tror inte att det är en av de där rösterna som de har injicerat i honom hela tiden.

Kem-lyst lyssna på mej jag befriar dej och sedan kem-lyst mörker. Det stämmer inte längre, men det är tonerna i luftkonditioneringen. Där de flyter ner på honom. Inte mörker, men kemiskt gult ljus. *Kem-lyst mörker.*

Kvinnan rör sig framför honom, lite självmedvetet som en danserska. Han skulle döda henne om han vore fri. Han lever för att han kanske ska komma åt henne en dag, och då ska det bli värre. Värre än vad hon tror att hon kan tåla. *Du har lärt dig din läxa väl.* Men han är inte van vid vreden. De har nött ut honom. Kanske skulle han spotta på henne. Det smakar rostigt av blod mellan hans tänder. Kanske skulle han be henne att minnas hur han led, under alla dessa nätter... snart... men orden är matta, de är inte värda lika mycket som smärtan. De betyder ingenting. Hon har tagit av sig handskarna, och det borde vara lättad. Kan inte göra något nu. Hon skulle skada de där vecken vid lederna, de som ser ut som om de rispats med en akvarellpensel, och naglarna. Perfekta ovaler, små månar, i lack som kanske bara är silverspray. Han tog sådant på grankottar för länge sedan, där hemma, på julen.

Kem-lyst mörker vi befriar kem-lyst mörker.

-Är du vaken? säger hon och det är som om den där rösten aldrig har förstått vad kroppen gör med honom. Bra. Vi behöver dig för en sak... om du inte är för trött eller stel, så kan du väl följa med mig.

Så väntar hon någon stund till, som om han kan vägra, och lampan glittrar lite i ett spegelfärgat ögonlock. Så snärjer hon upp remmarna över hans händer. Han skriker. Hon ser inte ut att höra. Han biter luften, han vill nå henne och slita av hennes ansikte med sina tänder... så, så, det är bra, inte fler röster. Måste stå ut. Det kan bli värre. Han måste tro det, för det kan bli värre. Dagar med händerna snörda så att fingertopparna är som pressad

snö. Han har tänkt att de måste ruttna någonstans inuti. Han har tänkt att då kommer i alla fall ett slut. Men han känner dem inte längre, när inte smärtan går rakt igenom. Blod på de där naglarna, och hon torkar dem mot kråset på sin blus och väser som en katt. Så befriar hon hans fötter. Han kan stå, yrsel, smärta, men han kan stå. Det måste bli värre.

Kem-lyst fri kem-lyst mörker.

-Ska ni befria mig? frågar han och det är rösten som har befläckt något i honom för hon måste hata hans svaghet.

-Det finns en plikt att informera dig, svarar kvinnan. Vi är inga barbarer. Du ska dö, cirka vid gryningen. Låt se... det blir åtta timmar, lite knappt.

Kem-lyst gör ingenting mörker.

-Klockan kommer att vara omkring sex, fortsätter hon. Det blir en klar dag, mild temperatur. Du kommer att ledas till ambassaden, eskorterad av fyra soldater. En krypskytt kommer att vänta i ett fönster. Det kommer att finnas vittnen. Det ska gå snabbt... har du inte bett om det? Att det ska gå snabbt? Din död kommer att visa regeringen du tjänar att vi menar allvar. Det är inget operettkrig ni för.

Det är inte de orden han väntade sig. Han skriker, innan han förstår varför, och hon förstår inte heller. Några vågiga och mycket blonda hårstrån fläktar på båda sidor om hennes kindben. Det är ingen fara. Munnen är röd som om den har sugit blod. Skåpet bakom henne står en smula öppet, och det är mörka fläckar av skugga på det där som hänger som nycklar på grov spik där inne.

-Finns det ingenting jag kan göra? vill han säga. Om ni visste det här innan, varför tortyren? Varför lät ni mig berätta? Varför kunde jag inte ha lite stolthet kvar nu när det ändå är slut? Hur gör ni rösterna? Varför har du håret i knut som en gammal kärring? Varför lät du mig inte sova? Jag skulle kanske ha klarat det. Vad har jag gjort dig? Vad har mitt land gjort ditt?

-Och ni kan inte, får han fram när skriken har tystnat. Ni kan inte. De låter er inte. Inte to... inte det ni gjorde heller. Gjorde med mig. Men de kommer inte att låta er. Bomben... de kommer att fälla Bomben... och jag borde vara med då och jag borde skratta, för de ska bränna er. Utplåna er. Hör du vad jag säger? Bomben.

-Bomben, intonerar hon och något blankt i hennes skuggblå ögon är inte förvånat. Följ med mig.

Hon tar hans arm och går med honom, ensam. Han är inte en människa för henne. Han kan inte kämpa nu, det kommer snabbare då. Slutet. Och han vill hålla fast sekunderna, med tänderna, när de rinner när de glider... han klarar inte detta. Rödbrunn linoleumgolv, inte så hårt att det är besudlat med blod. Lukten av någon tvällik parfym från henne, och något som kanelmjukt rakvatten, och den maskinfriska luften som andas hett ner på honom...

Kem-lyst mörker

Genom en korridor, och han visste ju att den fanns där, men den är ett sår. Natten har fastnat där. Natt... i morgon. Han hör inte luftkonditioneringen längre. Jo, han andas. Han förstår inte varför. Det finns lampor, långt emellan dem, och de surrar utan ord. Sedan fönster, på vänster sida, ut mot kvällen. Ingen riktig natt, än. Fortfarande blått i himlen och i ispölar på asfalten, strimor genom molnen, och strålkastare som slingar sönder dem. De flyter förbi honom, bara en film, och han ser inte på det längre, för han tror att han ska kråkas då. I morgon. Det är sådana fina, knappa ord. De har förstört orden, de har gjort dem till sina tjänare.

-Här, säger kvinnan och låser upp en dörr som glimmar som hennes handskar när de var rena.

Det är märkligt, men han är inte rädd när hon släpper hans arm och knuffar honom på mörkret. Bara hans hjärta som smider ihop sig i bröstet, men hans kropp är dum. Den tror bara på mer smärta. Och det finns inget sådant, inte där inne. Hon stannar vid tröskeln, hon tänder tre vita lysrör, och han vacklar efter någonstans att sätta sig och sjunker på en plastig svart stol. Undrar om det kan ta slut så här. Undrar om det kan bli bättre om han somnar, och om de får göra slut på honom utan att väcka honom då. Det är ju ett växelrum, heter det, modernt. Det mesta är svart, plåtat eller plastat. Inget litet blankt. Skärmar, några sprakar det i, men han kommer inte att nås av elden eller blixterna. De kommer inte att bränna in i honom. Det finns ett fönster, med en nästan svart gardin nedrullad och inget ljus i springorna. Han är tacksam för det. Och hon tar två steg mot honom och kedjar fast hans händer vid stolen. En sak vid en sak. Han trodde inte att hans händer skulle känna något. Men det är bra. Nu kan han inte kämpa mer. Nu kan han inte göra det värre för sig.

-Vad är detta? får han fram och han gnyr och snart kommer han inte att skämmas längre men det finns inget snart. Hur ska ni... hur ska ni göra mig illa med det här? Har ni blivit barmhärtiga?

Det måste vara raseri, för han river i sina händer som om han kunde trasa sönder dem, och han ser rött rinnande i de skadade strimmorna på sina armar, och det suger i sig blicken och ögat. *Då har du lärt dig.* Han försöker hitta en mening i flimret, och hans enda levande öga är liksom förfärat, det viker undan för allting. Skuggan av en flicka som vrider sig i kedjor, smärtsamt, som om de har börjat lösa upp allt det fasta kött som är hon. *Då har du lärt dig det outhärdligt ljuva... i det...* Hon är inkapslad i något häxrött, inte riktigt blod, inte riktigt gummi, och hon vacklar av allt det instängda eldiga i sig. Läppar som spänns upp av sin fyllnad. Ögon som förångas av sin brinnande lusta. *Men mot dem är det ädelt att uppträda lågt. Du kommer att tiggas henne om det. Du kommer att be om att bli straffad för de där tankarna du vet att du har.*

Han skriker tills han har rensat ut rösten, och så skriker han ändå, för saker spricker i hans ansikte och han får slut på luft i lungorna. Det förstör honom, han känner inte sina händer längre... de är droppande klumpar av rött på kedjorna, men kanske har han börjat röra på dem kanske kan han slänga dem på henne å kanske låta henne skrika under blodet låt LÅT SKRIKA!

-Men du ska vara tyst, säger kvinnan medan hennes fingrar blinkar på kontrollerna. Läget har förändrats. Du kan få leva i morgon, trots allt. Men du ska du också vara tyst. Och vänta. Tyst.

Säger allvar så lyd hon lyd damen. Vi vill bara hjälpa dig, soldat. Kem-lyst surra mörker. Hjälp mig, då! Kem-lyst. Tyst och vänta, för då ska vi inspirera ord i din mun.

Han andas inte. Det smakar skadat salt i den där munnen de talar om, rösterna. Ögat som suger sig självt i en spiral. En skärm rycker hela tiden, en annan liknar en spegel för den sjunker i renande rött. Det kan ha gått många gånger åtta timmar, och han skulle ha nåtts av den där kallbrännande kulan i ansiktet, i nacken, den där glödgade vridna *skvättande* kulan. Men den kommer. Den kommer. Han andas inte och det pinglar djupt i hans huvud.

-Ni sade... förlåt mig... ni sade att jag kanske inte skulle...

Men lugn snälla snälla hon räddar dej fattar du inte är det så hon räddar dej så snälla LUGN SNÄLLA! Vi räddar dig, hon räddar dig. Soldat. Jag vill inte ha de där drömmarna, jag ville aldrig ha dem, men jag väljer ju inte, och de har förstört mig, men fortfarande oskadd ren för har inte sjunkit riktigt njuter inte. Jag var aldrig en syndare. Inte så oskyldig heller. Fattar inte vad allt det där mörka har emot mig. Försöker kanske korrumpera Rose genom mig. Pojkarna måste ha varit skadade när de föddes... jag förstår Miles, jag förstår honom, men stackars kille, han tittar på mig ur alla monitorerna med sina tömda svarta ögon, och då tänker jag att det kanske inte var en drogad körsbärsträdgård han behövde, det kanske var en skalpell någon minut efter att han föddes. General? Om jag någonsin blir tvungen att lämna Rose ska jag säga det till henne, så kommer hon att hata mig, så det gör inte ont. Hon är en god kvinna, Rose. Väntar på mig nu, och det gör Rex och Comes och Miles också, om han minns mig. Liksom utspridd. Förstörd i sig. Hon är för god för mig. General hjälp mig överste någon snälla jag dör i gryningen varför blir det så här JAG DÖR! Gud förlåte mig, jag avskyr den där servitrisen, hon har ondska i sig. Hon är som den där flickan i min dröm. Hon stirrar när man köper mat där. Hon har fått sådana elfbensbleka hungriga ögon och hon stirrar och hon säger aldrig någonting. Om Miles är med henne...

General Almanzour? General Almanzour? Kem-lyst mörker.

-Så, mumlar kvinnan när skärmen vaknar och spinner till liv helt mjukt. Vi har reproducerat ditt ansikte här. Så som det såg ut innan... innan. Vad tycker du om det?

Han ser sitt ansikte på skärmen. Det snurrar mjukt, men bakom kindbenen och hakan och en bit av hans svarta lugg finns bara dis. Säkert utsökt. Som de renderade kvinnokropparna som han vet att vissa av livvakterna, de där begåvade, skapade på sina datorer i kurssalarna. Som en högre livsform. Kanske lite för utsökt. Ögonbrynen är plockade mörka nymånar, inte så lurviga som han minns dem. Kinderna ser ut som om de aldrig har blivit rakade, det där smalnande fula födelsemärket på hakan har blivit en blekt mild fläck. Det är ändå hans ansikte, och det som klibbar på hans kranium är en dunkel ruin. Han skruvar sig i stolen, han vill inte se på de där båda friska ögonen som nästan är blå. För stora. För stort ansikte. Det finns små fyrverkeripunkter av ljus i irisarna, rena mjuka pupiller utan spegelbild. Och det snurrar. Och han är skonad, tills det ser på honom igen. Han tror inte att han vred sig så här under tortyren, inte att han kastade så med huvudet för att nå in i mörkret.

-Det är *mitt* ansikte! skriker han och vill inte minnas detta. Vad gör ni med det... vad väntar ni er, att jag ska applådera? Mina händer... mina händer... jag vill inte se... kan ni sluta kan ni sluta KAN NI SLUTA? Jag vill inte se vad fan ni gör med mitt ansikte! Snälla inte mitt mitt mitt...

Sista orden och då har han blundat, för det surrar fortfarande och det känns som om det skär djupt in i benen, men hans ögonlock är inte fångslat och hon har inte tagit det ifrån honom tack snälla. Sekunder. Han räknar dem. Sedan smärta... hon måste ha slagit till honom. Örfilat upp honom. Det känns som ett bett. Han öppnar ögat, det rycker vidrigt i andra halvan av ansiktet, den stumma mörka halvan, och hon ser på sin ljuva hand som om blodet är en missräkning. Stiger åt sidan, låter honom se hur det river som törnen där på skärmen, något ögonblick, något till, rött som befläckar den, rött och sprudlande genomskinligt och upprispat vitt, och det slutar inte, så han skriker. Det hon väntat på. Över, mjukt surr. Ansiktet som svävar igen, och det är hans dödsmask, och då kräks han inte för smärtan skulle bli värre.

-Vi har förpliktelse att göra en bild som denna. För att underlätta identifieringen. Den är detaljerad... den är din dödsmask. Se noga på den, då. Du tyckte visst inte om att se hur den har förändrats... så se på den. Tycker du inte om ditt ansikte?

Inget svar, för hon vill inte ha svar. Men han andas. Det sönder läpparna, det är kanske värre än att tala. Men luften är kall här. Bättre, å alltid bättre. Han vill sova, flimret går in i hans öga. Han vill sova. Han kommer att vackla annars, i morgon, de kommer inte att kunna träffa honom, kanske kan han komma ner på marken... och kräla över gatstenen... kulor kring honom, men röra sig som en mask, ingen trampar en mask, och nå den där gotiskt järnsmidda grinden till ambassaden och klamra sig fast på den. De tar in honom. De ger honom piller mot minnena och mardrömmarna, de ringer mamma och pappa och kompisarna på kursen. En säng med brun filt och

vita lakan. En kall öl och en varm rostad macka som blivit alldeles fett glittrig av vitlökssmör. Han vill gärna drömma den drömmen inatt.

-Förlåt mig... snälla, ni sade...

-Det var ditt ansikte... och du har rätt, det var inte därför jag tog dig hit. Det är en påminnelse. Trots allt har du ett val. Du kan dö i morgon bitti, om det är det du vill...

Hon ler, men det skakar. Det vill inte stanna på hennes perfekta ansikte som borde snurra på en skärm. Han kröker bort huvudet igen, han vågar inte blunda, det finns för starkt ljus inuti ögonlocket... men det är fel. Grymt och fel. Varför måste han gny? Varför kan han inte skrika som om han vore stark? *De ska alla lära sig.* Inte hans röst på tankarna. Aldrig hans röst där. Kall öl och vitlöksbröd. Aldrig rostblekt kranvatten så länge han lever – och han tänker leva i många decennier än, kanske gifta sig med en kvinna som inte är blek eller blond eller manikyrad, kanske få barn – aldrig soppa. Skärmen har ändrat, tyst som om den svängde, men det har han inte märkt. En karta nu. Klumpig och med förstörade pixlar i linjerna, av ett bostadsområde eller kanske... kanske... han skriker inte. Det är inte värt det. Inte förrän hon börjar göra honom illa igen. Men han darrar och hans ansikte fräts sönder av svett. *Sa ju sa ju skulle hjälpa. Vi lovade, vi sviker inte en av de våra. Lovade soldat.* Att det skulle behöva vara så här. Att de inte bara kan göra slut på det. Han förstår inte. Han tuggar ihop sin tunga till något salt kletigt medan han försöker inte förstå.

-Snälla, jag är så trött... en säng? Bara ikväll snälla. För jag ska dö i morgon. Avrättas nästan inte sant är det väl egentligen? Man får speciella privilegier när man ska avrättas! Bara en säng? Inte sovit på så länge... jag har inte ett dygn kvar att leva så snälla kan jag inte få en säng och inte mera smärta snälla?

På slutet blir det ett skri, och det är nästan triumferande. Han förstår inte. Hans hjärta pumpar blod igen, och det sticker av något som rinner ut ur... stället där ögat var. Hopp. Å så mycket hopp. Syrenhäckarna som doftade där hemma, när han rusade ut vilt från skolområdet på avslutningsdagen. Och ett diplom med många band som klirrar av lackade insegel. Och mamma som log som om hon nästan skulle gråta, och en flicka med ett ansikte alldeles skakigt av skugga... *men vet du vad det är, det är inkquisitionens fängelsehålorna detta, det är helvetets glödgade kretsar, och de släpper inte ut dig om du inte lär dig att njuta av det, hon kommer inte att skonas men riv hennes kött med dina klor mätta dig med hennes blod.* Militärtjänstgöringen, första dagen. De går i samlad tropp genom stålgrindarna med sina packningar som maler på axlarna, Hugo lite framför honom och Marcus några steg åt sidan. De försöker gå som soldater, och några meniga står och röker vid vakthyttan och skrattar gällt åt dem. Byggnaden... kasernen... där uppe i högra hörnet, kanske. Han ser inte han förstår inte. Men minnen, minnen. Passerar framför hans ögon. Han kan väl förstå det, men varför *hopp?*

-Du känner igen den, konstaterar hon och snuddar vid skärmen med en nagel som har en strålände rämna av blod. Då så... lite hjälp på vägen. Jag antar att du redan förstår vad vi vill ha dig att göra.

Gör det. Han skulle klösa på stolen men inga riktiga händer bara manetklumpigt blod. *Gör det.* Inte skrika för det har inte börjat än men snart snart. *Gör det och sen inte mera smärta.* Nej! Bättre att pressa ut det sista ögat, bättre att svälja tungan... kanske bättre att låta dem fortsätta. *Gör det snälla lyd henne fryser fryser och bränner min kropp inifrån för ingen mat på så länge.* Det måste vara hans kropp som tänker det där, för han vill inte att hans hjärna ska ha fallit så.

-Jag gör det inte, viskar han och tror inte att hon ska höra.

Hon ser inte ut att ha hört, heller. Kartan är grov och modernistisk, bara i svart och vitt. Det finns heraldisk streckning över vissa fält, här och var. Grönt, symboliserar det. Gräs. Han tycker att han känner lukten av nyklippt gräs, den där saftiga läskande lukten, men det är något som rinner. Det förstör honom. Det här hoppet.

-Vi är medvetna om Bombens existens, förklarar hon. Allt vi vill är att du pekar ut var den finns. På ett ungefär. Bara bekräftar om den finns på den här militärbasen, eller någon annanstans. Om du gör det... jag vill helst inte tvinga dig... men om du gör det ska du få sova i en säng. Du ska få frukost i morgon. Och om mina överordnade godkänner det... då ska jag med glädje släppa dig fri. Fri lejd till ambassaden. Tänk på det.

Han har ju redan börjat. Hopp. Det är för grymt, hon kan inte förstå hur hoppet smakar outhärdligt, hon skulle inte använda det. Ingen demon eller häxa skulle stå ut med något sådant. För de vet.

-Jag gör det inte, svarar han för det är de enda ord han minns.

Och hon tar ett enda språng mot honom, och kedjorna skallrar fast han inte visste att han rörde sig. Ögat, ögat... men hon river honom i hans hår. Bakåt. Taket svävar ner på ögat, och det finns lysrör som tre vitglödgade järn, och han blundar och hoppas att smärtan ska kunna suddas ut det där som är han. För det är vedervärdigt, annars. För det är fel. Man gör inte så här... *hoppet...* man gör inte så här mot andra levande varelser... så sluta sluta sluta jag gör inte detta det är fel MEN SLUTA.

Vi har gjort det, soldat. Du kan vara lugn. Det är fullbordat.

-Jag gör det. Släpp mitt huvud, snälla... jag ska visa er. Kan ni inte befria en av mina händer, åtminstone? Jag måste peka... jag vet inte hur jag ska beskriva...

Kedjan klirrar ner, och han lyfter en hand och ser inte på den. Inte hans röst, om den sade de orden. Inte hans hand, när den glider som något levande över alla de där fyrkantiga skuggorna.

-Det där... det där liksom formlösa huset... det är officersmännen. I ett hörn finns en sorts tornbyggnad, som en silo. *Jag vet inte jag tillhör hedersvakten jag vet inte för helvete skulle inte tala om det om jag visste!* Bomben

finns där. *Om jag visste något om Bomben varför fan tror du jag åkte hit?* Själva chassit har funnits där länge, men stridsspetsen... anrikat uran plutonium fast en särskild tillsats... den placerades där för drygt en vecka sedan. Några män med en vagn. Och dörren svetsades igen. Snälla nu snälla *inte för att bli torterad i alla fall* jag har sagt det jag vet.

Ditt offer är fullbordat, soldat.

-Tack, mumlar hon och det där greppet blir till en smekning. Jag lovade dig en belöning, visst? Befrielse... återkallande av krypskytten...

Han nickar, och något är kallt och skarpt mot hans nacke. Han ser det bara som ett glimmer, när han vrider huvudet tills smärtan tar emot. Något smalt, något vässat. En spruta. Hon hade kunnat hålla den gömd.

-Ingen mer smärta, viskar hon som om hon har förstått och något borrar hela vägen in i honom.

Sedan något som trycker, trycker på, och det flyter... mycket behagligt. Flyter sömn genom honom. Han kan andas, det behövs, men det är så ljuvt. *Det är över nu.* Han ska inte behöva drömma i den här sömnen. *Inte mera hemskt inte mera.* Han försöker tacka henne, men hennes ansikte är en skärm som har slocknat. Han hinner se hur hon lyfter handen till munnen, och hon biter den, och något rött flyter därifrån på luften.

Synkope

Hon drömde, och det var fasaväckande. Barmhärtigheten var just det, att det var en dröm. Hon skulle försöka skrika sig vaken, kanske snart, men det var fortfarande en sorts fascination i vansinnet. Det var bättre än kölden som lade sig som ett skal kring henne, där hon sov i den avlägsna korridoren. (Det var ett epitet som var sant, den var avlägsen från allting, och grå som månen.) Det var bättre än smärtan i händerna som hon hade klöst upp på den förseglade dörren.

Hon svävade i en avgrund med en tunn galax av stjärnor. Det kändes som om den drömmen hade kommit till henne många gånger. Hon kunde inte se sin egen gestalt, hon kände inte läkarrocken som starkt snö kring sig, eller håret som var så starkt lockat att det kliade i nacken, och ingen smärta. Bara det hade gjort att hon välsignade drömmen, i början. Någonstans mycket långt från henne, men synligt, svävade den lilla spetsiga formen av en barngestalt. Den förändrades mycket, varje gång hennes blick slog in i den, men hon hade börjat förstå att det var Mistigri. (Flickan, skulle hon tänka. Det var det enda namn hon behövde.)

Ibland var hon ett förkrympt barn som den där första gången, bleka kastanjelockar, vit dopklänning med ett nästan perverst överflöd av spets, två stilettklackar som spann vasst älvalikt på ingenting alls. Ibland en växande flicka, i dammgrå uniform, snaggad, uttryckslös och med något skadat i ögonen. Ibland (men hon ville inte se detta), ibland var hon ett vrak. Söndersliten uniform, söndersliten hud, mörknad av frostsador och blod här och var, med ben som nästan rev ut ur huden. Blod i håret, som fortfarande inte var mer än några fingrar högt. Ögon som... hon lät blicken driva bort när den kom i närheten av ögonen.

Tant hjälp mej Tant? Tant? Rösten och jag hör bra och säger mycket vettigt säger frihet snart frihet... men det är Bomben... snälla Tant hjälp mej snälla stack honom ju stack med en spruta och jag trodde inte det jag trodde hon skulle göra så han blev fri snälla Tant du talade inte snälla du talade inte om hur jag skulle sluta då sluta jag hör lyder talade inte om hur jag skulle kontrollera snälla Tant Tant

Det var inte Mistigris röst. Hon skulle ha varit lugnare om det vore *den* hon hörde. Det var rösten som kom in i tankarna ibland, som kamouflerade sig där som en vidrig insekt. Hon skulle ha skakat den ur huvudet, men hon hade inga sådana rörelser mer. Och där ute dansade Mistigri, på tunna höga klackar eller genombrända fötter, och det fanns något kring henne. Något som slingrade, något viskande och blankare än resten av det svarta. Det var en röst. Hur kunde hon veta det? Det var en röst, för hon hade insett att Mistigris värld egentligen inte var något annat än röster. Det där arabesklänkande tunna snodde sig om henne, det hade tentakler mot hennes ögon och öron och skadade små fingertoppar, och det viskade och hon rörde sig som om hon dansade med det. Snart skulle hon kanske lyfta blicken mot sin Tant, och något svartnat och dovt skulle se på henne genom den.

Tant hjälp mej snälla Tant för annars hjälper hjälper inte mänska inte inte mänsklig Tant å snälla snälla Tant dom dödar dödar dödar

Du är befriad, flicka. Det är fullbordat. Snart. Vi är nöjda med er.

Hon sträckte sig efter det, efter dem, och stjärnorna slog i hennes stympade, mindervärdiga arm, och hon mindes sina ögonlock och fick dem att glida upp. Dörren darrade framför henne, svetsat vit, och det fanns ljus i en rad fönster i matterat plexiglas, strålkastarljus. Det tunnade ut mörkret, men hon behövde inte se sig själv. Tacksamhet. Hon krälade mot dörren, det kändes som en upprepad dröm, och stålet gjorde henne illa med sin frost, men hon hade bara så många nerver, hon kunde vara stark, det var ändå inte långt kvar. Det hade de sagt. Hon lät munnen sjunka fast mot stålet, det var kallt, det pärlade av imman i hennes mun när skriket kom ur henne:

-MISTIGRI! LEVER DU? SVARA MIG! FLICKA? MISTIGRI?

Hon kunde inte klösa mer, hon var inte utrustad för det, men hon slog huvudet mot dörren, kölden lindrade, den bedövade. Befriade. Det fanns sprickor, skador i förseglingen. Små slickningar av mörker. Hon hade fastnat med tungan på en av de marmorerade brostolparna av stål, hemma i byn... länge sedan, hon måste ha varit yngre än vad Mistigri var nu. Men Mistigri skulle aldrig få växa till kvinna. Mörkret hade svampvuxna armar kring henne, det hade linser i hennes ögon. Hon var förlorad, och dörren... dörren... den var en blind dörrform i väggen. *Alltid tänkt det ju ingen dörr intedörr innanför hjälp Tant hjälp*

-Hallå? Är det någon där inne? Hallå?

-MISTIGRI!

Men hon trodde inte att det var flickans röst hon hörde. Hon hade förlorat något, som om det hade rivits ur hennes hjärna, fast den fortfarande levde och nästan var varm. Hon visste att det var ord, men rösterna var nakna. Inte i hennes huvud, dock. Inte så parasitiskt borrhande. De var larmande, där ute, och deras kängor klingade och slet i gången.

-Vad är det där? Vem... vad håller hon på med? Är hon skadad?

-Vad fan tror du? Vad har de gjort med henne?

Vi är båda ledsna... Tant. Vi hade gärna skonat dig. Vi är båda mycket ledsna.

-Hon har gjort det med sig själv, är... är jag rädd. Vad som sedan fick henne till det... självmord? Varför skulle hon... men nej, hon gjorde det inte, hon är så... hon är ju läkare!

-Vi litade alla på henne, det blev lite för mycket, det var kanske det som drev henne till det. Jag... jag måste... men jag förstår dem nästan.

-Så du förstår dem, alltså? De är fel sorts människor att visa förståelse för, förrädare.

-Jag menade inte... väcker vi henne? Hon ser knappt ut att andas...

-Jag förstår inte hur hon kom förbi... vi skulle ju bevaka... jag vet att jag hörde något som skrek här inne... jag vet, det är märkligt...

De hade hört något som skrek, och de talade om henne. Hon brukade vakna av att hennes kropp vrålade. Hon längtade efter drömmarna, för de var vedervärdiga, men de kom i alla fall med tystnad, tills rösterna började glimma i henne... men det var bara hennes kropp. Integritet, minne. Kölden hade lagt sig rasande filtigt på henne, den gjorde obehagliga saker med hennes tankar. Ibland hade hon vaknat och varit säker på att det var Mistigri som höll henne där, med sin syrsesjungande onda röst i huvudet, och då hade hon sprungit bort i den armbågsvinklade korridoren, nästan bort till vakterna som stod som ulliga gråmörka skuggor i sin spegeltomhet... men hon var en läkare, också hon hade ett krig. Hennes kamp var att försöka riva upp ståldörren med händerna, när en av hennes patienter fanns på andra sidan och skrek ibland. Långa vacklande tjut som rev sönder allt som borde ha fått vara heligt, hennes ryggmärg, saker bakom hennes ögon.

-Mistigri?

De kom runt henne, för en känga trampade ner de krasande matpaketen. Hon hade låtit dem ligga där, kring sig, för att minnas att hungern hade kommit som en blodvåg och hon hade kämpat mot den och överlevt. Fastän den brände i henne. Hon såg en av sina händer. Den tillhörde en gumma, den var som knotigt glas, och unga grova händer som handskar grep den och den andra. De slet upp henne, och hon hade svårt att stå rak, det orangeblanka strålkastarljuset brände genom synnerverna. Hon kämpade, och då var hon tacksam för att de höll i. De såg en medelålders kvinna, avtård, med händer och ett ansikte som man inte vill se på närmare, och hennes hår var grånat blont och vilade i en man av nästan konstfärdiga lockar, och hennes läkarrock var fortfarande stolt rakveckig på den där kroppen. Hon tyckte att hon såg sig i en spegel, bara snabba skuggor av ögonblick. Hennes ögon var inte skarpa längre. Hon hade knutit en bit gulnad tyllspets, som från ett barns dopklänning, som ett märkligt smycke om halsen. Hon skulle aldrig ha sett det, om det inte funnits en spegel.

-Är ni här för Mistigris skull? viskade hon och kände inte igen rösten. Hon är där inne... vet ni... om hon lever än. Men hon måste leva. Om ni kan... befria henne, för innan dess kan jag inte...

-Vem är Mistigri? undrade en av de där som hon trodde var unga män. En katt?

Så skrattade de, men något i dem lät skadat. Skrattet blev ondsint innan det dog, och de skakade henne. Hon brydde sig inte, kölden lindrade på sitt sätt, men där inne kämpade hennes Mistigri, hennes skyddsling, mot något ringlande mörker som lät henne riva sig själv. Hon stod inte ut med de tankarna. Hon hade misslyckats, då. Så långt mörker. Hon måste ha vetat att hon hade misslyckats.

-Låt mig förklara! tvingade hon fram och den där rösten blev ivrig. För någon officerare... generalen, general Almanzour, han känner till mig... mina experiment... eller överläkaren, låt mig tala med henne! Jag måste få förklara... hon får inte... om det är mitt fel att hon har...

-Jo, du ska få förklara, sade deras ledare och släpade henne med sig som om han inte hade förstått att hon gick frivilligt. En slingning helt nyligen... fienden har vetskap om Bomben... och det vet du ingenting om, doktorn, eller hur?

De skakade henne. Hon föll, många gånger på den korta vägens asfalt. De höll sig borta från hennes fläkt händer, de såg inte på hennes ögon. En av dem drog i änden av spetsbandet, men det var luckert av ålder, det föll i trådar kring hans fingrar. Jo, självklart fanns det en fiende. Och en Bomb. Hon försökte vrida huvudet uppåt, för det låg små fönster kring det där tornet... det var ett uselt gömställe, kanske skymtade det där fenprydda mörkret där inne, och något tunt vitt som andades... något... inslingrat i mörker.

Klänger fast slirande slintande fötter och klöser iallafall in i järnet med alla händerna. Skönt att inte hålla fast längre. Hålla fast i Tants huvud för gör ont i händerna. Och Tant känner inte Tant känner aldrig någonting. Men liksom full med hål där inne. Vacklar nu och asfalt alldeles färgad som moln bergen. Händerna gör ont smakar bränd is. Fast känner inte mycket kyla. Tittar på det gula gräddiga sockriga lövet hunger snart igen hunger men kan slå hungern och tittar ner ut blicken svävar alldeles och dyker. Dyker ju ner på raden med folk. Kolonn heter. Fast länge sen. Titta i böcker bläddra och där kolonn bataljon förband och Tant visade pekade med sina fina hårda händer. Tant stackars Tant. *Tänk inte*. Händer som var så hårda att dom borde ha fjäll på sej men dom gav ju henne mat. Och saknar. Saknar något. Inte Tant fast kanske böckerna för luktade så blommigt sött i sidorna som lim.

Går folk där ute iallafall. Unga karlar unga damer. Bara killar flickor egentligen. Grå uniformer fast trampar med skuggor under sej. Gevär på axlarna. Mörkare blankare bara som vissa av deras hår. Mörka befäl bland dom också. Några fanor gula susar glittriga som om dom ska falla från pinnarna när som helst. Och lamporna uppe som om dom sitter fastskruvade i himlen. Allvarliga liksom döda i ansiktet fast musik också hör och så tyst. Några tutande toner. Heter det. Fanfarer. Samma färg som de gula flaggorna och Tant bläddrar pekar Tant visar. Oriflamme. Å-ri-flamm. Heter dom. Och man ska älska och svära lydnad. Handen framför pannan. Kanske första gången de klippte håret på henne och alldeles kort ju kallt ner i huvudet i tankarna det gjorde nästan ont. Men flaggan. Förstod flaggan då. Förstår inte.

Går en liten dam mellan dom. Måste vara Tant för vit rock alldeles full med svart damm på den. Grått hår krusat. Ser bränt ut. Stilla skadat ansikte ser inte ut att fatta. Ser inte ut. Skadad. Snubblar ibland men två soldater som håller hennes armar. En bär lite svart tyg som ihoptätad tovad skugga. Flaggar lite från handen. En flagga till och svart som en reva natt. Inga faniga fransar bara det där svarta. Och Tant måste se det för hennes ögon kan svänga fast världen liksom svullen kring dom. Hennes egna. Så kalla frusna på fönstret.

-Tant! och det blir bara ett skrik.

Tant snälla lyssna på mej snälla Tant... de tar bort dej nu och det är ju bra för du hade ont du låg och skrek och hade ont så kallt men nu tar dom bort dig och då ska det bli bättre vad gör ni VAD GÖR NI ni får inte göra så med Tant! Du rösten varför hjälper du inte hon? Varför står jag här när dom... när dom gör så här med...

-Jag är ledsen, Mistigri. Jag skulle gärna vilja. Men hon offrade sig för oss... för dig. Du kan bara vara tacksam. Hon skulle inte vilja ha det på något annat sätt.

Hon ser ut som hon vill ha det på något annat sätt. Hon ser ut som om hon försöker riva loss sina händer. När de slingar hon vid en påle av smältig sten och försöker knyta tyget om hennes ögon. Slänger med huvudet vill se. Snälla. Tant. Förtjänar inte detta förtjänar ingen men Tant... vill inte se och hennes ögon är uppfrusna. Inget tyg åt henne. Vrider på huvudet men gör ont. Många djupa rostiga spikar i nacken då.

-En kort tid till. Mistigri. Vi är fria, sedan. Hon har gjort detta för oss.

Försöker slita loss för rösten går ju rakt upp i handflatorna men går inte. Sitter fast. Klistrad blod. Kallt. Sitter fast som frusna lövet på rutan och trasorna på henne alldeles stela. Sliter i sliter löst. Bara bitar av huden. Ont och förstår inte. Måste titta. Måste titta när dom gör vad dom gör med Tant.

-Överbevisad för inblandning i för fosterlandet kränkande och farlig verksamhet... därtill, oförsvarlig närvaro på en för allmänheten förbjuden plats... redlost uppträdande mot officerare...

-Vi måste erbjuda dig ögonbindel. Och en minttablett. Du behöver inte, men många vill. Det distraherar...

-Och i enlighet med rådande krigssituation har vi dömt dig, doktor...

De är grå silhuetter framför henne. Lysrören är orange i färgen, det vet hon med förnuftet. De gör molnen nästan blå, bakom och över sig. Så varför allt detta grå? Hon har inte mycket styrka kvar, bara nog för att stå. De lät det gå undan, de är rädda att hon ska falla. Om hon pratar nu kommer hennes knän att vika sig. Hon är kedjad med armarna bakom sig kring en raspig betongpelare, kedjan klirrar där tills hon vacklar och spänner den, och det är kallt som om det rinner fukt nedför hennes hals, men hon står rak. De kan inte plåga henne längre. Hon biter genom läppen, hon tror att det inte kommer mer smärta nu. Varför är de så grå? En av dem för ett tygstycke mot henne, svartare än det andra, och hon kastar med huvudet och försöker få in det undertill, på något sätt, så att de inte kan kväva henne.

-Vi kan inte tvinga dig... men det blir lättare. Förstår du? Du slipper se...

Hon förstår. Hon doppar huvudet och låter dem spänna tyget över ögonen och näsroten, det gör inte mycket ont, och knyta ihop det över hennes frasande hår i nacken. Svart, nu. Fortfarande betongen som skär hennes handleder, fortfarande kängorna som slår på asfalten, så hon lever. Vid medvetande. Hon brukade tro att hon aldrig skulle få loss tungan från den där pelaren. Det smakade järn och frost. Hon trodde att hon skulle få krypa ihop medan hon växte, för att inte riva upp tungan vid roten. Något är förstört i hennes mun, hon känner fortfarande den smaken, kall, rostig. Och hon minns att det var någonting hon tänkte säga... ett namn, ett kantigt tretonigt namn som hade betytt mycket, men hon förstår inte hur hon ska få fram det.

-Lägg an...

Det blir ett skrik, och hon skriker tills hon störtar ihop och inte behöver känna mer.

Växelrum

Den första skärmen visade obduktionen av en ung man, trodde han att det var. De hade tvekat att skicka den slingan till honom, men han hade krävt det, till sist. Det var inte så farligt, inte värre än vad han kunde föreställa sig. Huvudsakligen vanställande skador på ansikte och händer, men han hade fått en fil med ”dödsmasken”, som det hette, det där hemska renderade ansiktet som snurrade på en annan skärm. Döden hade administrerats med en spruta i nacken. Han måste ha varit tacksam för det, då.

En annan skärm hade suddiga skadade sekvenser, som konstfilm, av stridsflygplan som störtade rykande i de regnblanka skogarna i bergen och uniformerade män och kvinnor som skyndade i springande led genom byar där folk försökte sköta om deras sår eller kasta sten på dem. Han hade slutat att bry sig. De kunde ha varit loopade, och kanske var det bara skådespelare som tackade på sitt knastrande språk där inne, eller tjöt. På någon av filmerna blev fångar förhörda... han måste ha bett om att få se det, det gjorde ont men det var som en injektion av färskt brinnande blod i hjärnan. Förhørsledarna tog det mycket lugnt med dem, men han hade frusit och sparat bilder av strålande stjärnmörka blåmärken och de där röda ränderna som handklovarna alltid slog upp på deras leder. Som ett slags preludium. Han hatade sig själv för det... men det var ju drömmarna. Han hade försökt bekämpa dem, trycka ner dem, och till slut hade det varit som en enda kamp i honom. Sankt Göran och draken. Ett ont mot ett annat ont, för han brann ju. Ingen sömn längre. Han var hungrig, men om han skulle gå till cafeteria skulle den där flickan stå där med sitt liksom döda leende, slipat, och all sin renskrapade vita glans. Han slog på sina egna handleder för att hålla sig vaken, och det värkte dovt och han var säker på att han inte tyckte om det.

Men de där fångarna var män, var han säker på. Lika bra det. Noppor i håret som droppade mörkt av svett, ögon som snurrade bort från frågorna. En annan monitor visade en slät asfalterad gård, inte långt från byggnaden där han satt. Han mindes den, han hade stått där för många år sedan och sett Rex öva marsch med de andra, och hans långa spinkiga tonårsarmar hade inte riktigt svängt i samordning med benen. Det fanns soldater där nu, och en fånge i läkarrock som drevs som en ko till betongpelaren där hon kedjades. De trädde kedjan mellan hennes händer genom en järnkrampa bakpå, så att hon skulle hänga fast när hennes ben gav vika, men den var slapp, hon skulle hänga vidrigt från den, och någon talade till henne och hon höll huvudet stilla när de satte på ögonbindel... men det ville han inte se. En kvinna. Han slog efter handkontrollen och skärmen blinkade och dog. Kanske några blodstänk, som flög som om de skulle träffa hans ögon. Mousserande där de blommade ut, ros, vin. Han hade försökt dricka, han hade tyckt att det borde hjälpa, men det hade bara blivit revigt som av en storm i honom.

-Se på mig...

Skärmen börjar blinka och det rinner skadat rött på den, tjockt som mjölk. Han vill inte se detta, piskorna som hon river sig med, de spikskruvtaggiga maskinerna som vrider vrider vrider *sluta bara drömmar sluta jag är inte sådan jag vill inte sådant inte den smärtan*. Han håller för ögonen han pressar tummarna i öronen och det skakar som om det brinner där inne. Han brukade tro att hon skulle komma till honom med sin blick... de där ögonen, han hade tittat för djupt i dem, det gick inte att bara glömma. Den där unge hedersvaktens ansikte, i den lite krökta masken som sprakade på skärmen. Sprakade. Det lät som om något rann bultande i hans öron. En blick som den som skulle ha fastnat på den där mulet svarta bindeln, om den varit syrligt fotografisk väv. Sedan en skadad, blodig kyss från hans fingrar till hans läppar. Sedan skulle hon ha trängt in i hans huvud, ridit i det, och kanske skulle hon ha gjort Rose illa. Rose, hans Rose. Hon måste hata Rose. Rivalen. Kanske skulle hon tappa henne på blod. Hon älskade blod.

-Hör du vad jag säger, älskling...

Han skulle göra något fasansfullt med sina ögon snart, så han slet bort fingrarna, och ögonlocken bultade. Hans blick skälvde där inne, det gjorde honom illamående. Och han såg, och detta fick vara en mardröm, för allt var så *tyst*. Bara spåren av störningar i apparaturen. Bara det som skrek galet djupt i hans huvud. Men det flödade rött på varje monitor, som om glaset i dem hade skurit upp levande sprittande kroppar, och det måste speglas i hans ansikte om det funnits någon där, någon som hade kunnat se det, men han var ensam, det var den enda barmhärtigheten.

-Men jag vill inte, ber han och hans röst har blivit en sådan som gnyr. Jag vill inte vill inte... jag vill ju vara *ren!*

Det är bra. General. Följ oss. Vi ska göra allt rent. Skrapa det rent.

-Älskling? Jan... Jan... snälla kom...

Han fick någon sorts liv, han blinkade tills det där röda bara var skivor av feber, och så sträckte han sig efter sin Thyse på det mjölkskimrande bordet. Plasten var droppande het, den måste kännas som hans händer. En liten klockande signal, det var Roses signatur. ”Valkyrieritten”, märkligt nog, utklockad, avkönad från de ringbrynjarmande vilda kvinnorna på sina hovskäggiga hästar. Ting-ting ting TING ting. Och hennes wordartnamn, med en liten skrynklig stereotyp ros mellan R och s.

-Älskling... och där var slingan över.

Han stötte ifrån sig datorn, den klirrade plastigt slocknade. Han reste sig upp, med sin frostigt magra hand framför ögonen, mot det där skakande röda genom skärmarna –den var så värdelöst smal, han förbannade den–

och drog sig mot dörren. Något att dricka. Kallt vatten, det var bäst för att rensa det där som behövde rensas i honom, och kanske något ätbart också. Slinga till henne först. Säg: ”Jag fick ditt meddelande, jag kommer snart, det är väl ingen fara, jag är så hungrig så jag kan dö men jag kommer direkt sen, ljuva...” Han hade slängt bort den, datorn. Ville inte ta upp den igen, då skulle han bli tvungen att gå närmre monitorerna. Och de smittade honom i ögonen. Han gick ut i stället, han vägrade att springa men då vacklade han. En klösande hand framför ögonen, och han rev sig själv med det fnasigt plastiga på nyckelkortet när han låste upp dörren, och skärmarna klickade ungefär samtidigt. Han hade snubblat ut i korridoren, han ville inte vända sig om. Det var bara det ljud som kommer när man stänger av dem. Inget värre än så. Inget farligt.

Han mötte inte en människa på vägen till cafeteria, och inte heller där fanns någon. Inget levande, inte mer än de rivna matförpackningarna på disken –levande, i sin ordning och sin utspridda dans– eller oriflammen på väggen –fladdrande– och det var så tyst att det gjorde fysiskt ont, tills frysboxen började surra och nästan skrämde honom. Hans blick flög mellan ytor av neutralt grått, det var ingen fara, ingen fara än, men varför rörde han sig då som om tiden hade stannat? Heltäckningsmattan, gammalmodig som den var, skrapade under hans sulor. Det fanns luftkonditionering på, svagt, svagt, han hörde den bara när han hade förstått varifrån det där milda eviga andetaget kom.

Kem-lyst mörker

Det fick honom att rysa, så det måste ha funnits i någon av drömmarna. Bara tre ord, så var det borta tills det började igen. Inplastade smörgåsar och kakor glimmade i glaset som om de såg på honom, det fanns korgar med dunkelt glimmande äpplen, och flaskor vortexvatten och öl... inte hungrig längre, inte törstig. Något var nerstänkt med blod i hans huvud. En stol hade flyttats ut lite från sitt bord, en annan stod snett lutad på bordsskivan med ena armstödet. Han rättade inte till dem. Inte göra någonting med händerna, för de skulle darra. Darra. Luften fick hans lugg att darra, den störde blicken, och det fanns röster där inne. Rose... han skulle hem till Rose. Om han hade tur så var kanske pojkarna där också. Åtminstone Miles, han var alltid hemma när han inte satt här på cafeteria... och snackade in sig hos den förhatliga flickan Lorelei. Var fanns hon förresten? Hon avtjänade straffkommendering, hon sov bakom den där plastigt bruna dörren som skymtade över diskluset... hon borde vara här nu, åtminstone skulle han inte behöva vänta länge... något rörde sig på disken. Något, något ofarligt. Ett papper, lite inkilat under en klar tomflaska. Han måste ha trott att det var en bit förpackning, en lösripen etikett eller något. Han skulle inte ha sprungit annars, han skulle inte ha böjt sig fram som om han behövde känna lukten av bläcket.

Han läste lappen, han tog upp den och läste om den, så kramade han den mellan fingrarna tills pappret blev fläckat av hans svett. Orden gjorde honom illa. Förtränga, skulle det vara så svårt att förtränga? Han hade drömmar som han förträngde, varenda natt. Orden fanns ju där, de skulle finnas även om han blundade... och de skulle finnas... men han kunde blunda ändå. Han gjorde det, och pappret hade rivit sig självt i hans fingrar under tiden. Han skakade det av sig. Han gick mot dörren, sedan sprang han, och han skrek och ville inte förstå det.

Inte en mardröm

Sitter fast på Bomben som ett kryp och luften har limmat henne där. Luften som honung. Segkall flytande. Vill andas och bara sötma och då nästan slut, för alldeles för ljuvt stämmer inte. Vill ramla och går inte. Sitter fast med händerna sitter klistrad. Vill skrika vill skrika och snälla går inte ingen röst längre och mumlet har blivit ett flimmer i henne.

-Hjälp mej ner snälla låt mej ramla gör inte så ont då!

-Du ska inte dö, Mistigri. Jag beskyddar dig. En liten tid till... en liten tid, sedan ska du befrias.

Och står rak och river och vill ha smärtan för bättre för bättre än det här klibbiga. Och kan inte. Och kan inte tänka på det för för hemskt. Svänger huvudet och NER och frostglittriga golvet som hon inte når men smakar nästan på tungen. Smakar död. Något svart rivigt på ögonen. Och i fönstrena fast natt fullt med natt och gör ont för ljuset samma färg som blod. Blod i skärmarna blod. Ville inte har inte fattat. Vill inte fatta. Gör ju alldeles ont att tänka och generalen och Lorelei och Miles namn namn gör inte ont namn. Inte tänka ändå. Inte om bara gör ont. Varför hjälper du mej inte? Du du med rösten? Varför... hon måste sjunka. Och hänger med händerna som ett kryp. Händerna lever biter sej fast. Sova måste sova för då tar slut eller också vakna när blanka vassa luckan på henne öppnas där mot natten svart vind skakar alla lamporna vinden ska inte vara svart...

Länge sen och ljuset alldeles vitt som i fönsterrummet fönsterrum rum med ett fönster och vitt. Gardin som spindelväv som fruset damm. Hon svepte den om huvudet ibland och lät den dingla om ansiktet. Slöja schalet. Vackert på henne och mamma var rädd först för att hon skulle riva den för tyll så fint det var ju spindelväv om människor var spindlar. Sen hade mamma fattat hur försiktig hon var med trubbiga fingrar rev inte slet inte drog inte upp den minsta maska och hon skrattade och kramade henne. Klappade henne på håret och det var musfärgat fint liksom skruvat och hängde långt slog på halsen kittlade vid det där vassa i ryggen. Så länge sen. Mamma fattade hon gillade gardinen. Klippte mer sånt tyg från Fabriksboden det fina stället med stjärntyg fjädertyg plaströr med knappar som såg ut som ädelsten. Minelle var med och tog ett sånt rör och skakade på det som en maraccas på dagis. Bara minne inte någon riktig mardröm. Inte än. Fick så mycket spindelfint vitt som om man skulle svepa in världen i det. Till sänghimmel. Pappa skruvade upp en pinne i den blommiga väggen uppe över sängen och satte en fin elefant av träsnidat på änden på den. Sen la mamma på tyget och täckte hela sängen som ett alldeles fint tunt moln. Och nattlampan bredvid på natuksbordet formad som mångubben kunde sova där sova som en ängel. Blev tyg över. För mycket skrapade upp damm på golvet. Fick schalet av det fast nästan för fin. Skulle bara ha på den när dom gick till mormor eller på barnkalas. Och klippbitar att limma på papper och jättefin glittrig dopklänning till nallen Sessa som var så liten och hade en röd tygnapp i munnen.

Och vaknade en dag under den där sänghimlen och hade tuggat lite på ett hörn av den. Vita trådar i munnen. Spottade och satte sej upp sen, för något särskilt. Mindes inte men något alldeles särskilt som skulle hända idag. Fina pyjamasen hade hon på sej vita med snälla blåa lejon överallt. Måste se konstigt ut utanför det där tylliga vita. Tänkte så ibland. Hur hon såg ut hur speglades i alla doms ögon. Och vitt i rummet sol ute grönt gräs blå himmel alldeles rubinröda tak men så vitt så underbart solen gick sönder på alla maskorna och föll i hennes rena blanka rum. Och någon kom. Mamma uppför trappan. Lite försiktiga steg smygiga nästan. Bar på något för lät som armarna var ute sträckta framåt. Och prasslade hennes hår. Smög fast inte på något otäckt sätt inte som rädd inte som jagande. Smög för att det skulle bli överraskning och satt redan upp och kramade sänghimmeln kramade båda händerna tills nästan gjorde ont för alla trådarna så tunna fina som glas och värkte. Kommer kommer NU kommer och knarr i hallen och jinklar klirrar dörrhandtaget och nu NU och mamma går in och har stort blått skrynkelmjukt paket i famnen. Prasslar. Liksom klarblank musik när vänder på huvudet glimmar ner ser och strålar underbart.

-Men Mistigri! Du är ju vaken! Åh, jag fattar inte... du är ju alltid vaken när jag kommer för att väcka dig! Hur klarar du av det? Det är nästan som om du *känner på dig* när jag kommer, visst?

-Gör jag ju mamma, svarade hon. Vad i paketet?

-Öppna det så får du se, sade mamma och drog tyllen åt sidan och kramade henne varmt. Vet du, Mistigri, jag har inte tänkt på det här men det liknar ju ett myggtält. Så, här har du det då.

Blått papper blått som ögon som himlen om hade börjat vissna alldeles mörkt blankt. Tejp som såg ut som klisterglas och lite snöre som fint blod. Såg ut att droppa i ändarna fast lockat fransat krusat heter det krusat. Känns lite kallt på fingrarna luktar mjöligt järn sax. Måste ha hört mamma hålla på där nere slita med saxen och muttra plågat som den skar genom henne. Mamma tyckte inte om saxar. Bra på allt annat men klarade inte av banden pappa fick klippa dom innan Minelles följedag. Dåligt franskrusade. Rev av dom kring fingrarna och skakade bort och började klappa trycka på paketet. Runt lite platt. Prasslade som skinn luktade starkt plastprasselmjukt. Smakade nästan salt med lite socker i och blev blankvätt under hennes mun. Fint fast såg rivet ut.

-Mamma varför tycker inte om saxar?

-Jag hoppas du tycker om den, sade mamma och kramade henne igen lite snabbt och backade. Jag är hungrig nu... jag går ner och tar lite te och en macka. Du kommer ner sen när du blir hungrig, visst? Jag gör frukost åt dig under tiden.

Och hon gick mot dörren öppen vinglande mot blomväggen och bokstäver skruvade på den med pajasar omkring och ska kanske lära sej läsa bokstäver. Trenotiga tretoniga namnet Mistigri och mammas hår gul myggfältstill och sveper men varför går hon skrämde bort henne.

-Är mask i paketet mamma.

Stannar som har ont och kommer tillbaka fast går som hon haltar och konstig i ansiktet. Konstig liksom skadad. Ser inte på hon.

-Stor mjuk mjukismask är det ju. Äppelmask. Den är söt stora fina ögon lite olika färger mest mest grönt och fina fötter och ant... ant... ant såna där små tunna små saker på huvudet som sniglar har som horn. Ungefär och den är jättesöt stor som en orm med ludd den kan få bo i korgen och jag kan gå omkring med den om på halsen å visst är den fin...

Mamma tittar inte på henne fortfarande tittar på paketet så sätter det på knäna river nu och kanske blir bättre när mamma ser det är riktigt. Så river och prasslar och får upp äppelmasken. Mjuk som skumplast ullig grönlila jättesöt. Söt underbar. Lyfter den kramar och har alldeles söta stora plastiga ögon och ett rött leende och små gympaskor på alla fötterna och så söt och ska inte slänga äpplena längre med svartniga hål i nere på gallerian för kanske söta mjuka maskar i dom och måste vara söta ju för gnager sej genom goda goda äpplen och titta upp och säga

-Men Mistigri min lilla Mistigri HUR VISSTE DU?

Har backat nästan stöd mot dörren väggen vacklar å vacklar mammor ska mammor ska inte vackla. För gör ont på mjuka innanhuvudet och bränner bränner raglar själv i sängen kedjefjädrande. Håller upp masken för fina söta äppelmasken goda för vill inte se det i mammas ögon. Borrigt svart. Slår ut slår ner. Blommiga väggen och blommiga morgonrockmamma och borde inte finnas borde hur ska hon glömma nu? Och masken glada äppelmasken och uppe så nära så luddet flystrar fräser henne i ögonen näsborrarna.

-Stod utanför dörren i köket och tittade på, mumlar hon.

Och brukar alltid hjälpa för vill ju tro vill dom alltid mamma pappa Minelle fast Minelle fattar mycket för mycket skadade skrämde Minelle tycker inte om tycker inte. Och rädda bara så rädda rädda klösgrå händer på blommorna på väggen och mumlet i huvudet upp i små skrik och mamma mamma hjäkp mej eller inte hjälp inte då om om om gör ont och titta inte så på mej på äppelmasken TITTA TITTA INTE!

-Brukar du inte alltid säga det? frågar mamma och alldeles ju alldeles lugn på rösten fast ögonen rör på sej. Jo, jag vet. Jag vet. Du smög utanför Adriennes hus när din syster var på kalas och fick stryk och blev inlåst i en garderob. Så visste du om det. Du smög förbi utanför Birkenau när herr Kippelsteins mor blev... blev misshandlad av SS-männen. Så visste du om det. Du ser allt, du, Mistigri. Du ser visst allt, du.

Tänker inte gör ont tänka finns huvudmask ögonmask också för fullt med hål när ska tänka. Hål gör ont. Tänker inte fast fattar så upp bort BORT mamma dyker kringlar i luften och ett skutt och river ridån tyllen. River den som snö. Så slår kastar fram med masken av raspigt varmt tyg och inte fatta inte än för mamma på andra änden rivande farliga mamma. Å mamma och skriker nu och måste skrika för slår med ord också å slår slår på henne och skriker för för hör inte annars ju.

-Säger ju det snälla mamma tänk tänk snälla inte mitt fel det mumlet mumlet bestämmer inte vad ska mumla så snälla fina mamma snälla SNÄLLAAA!

Och mamma fina mamma har tagit masken rivit åt den rivit den ur handen och snor den om henne nu och binder om den om halsen på henne och fången nu och ingen fara för mamma snäll snäll aldrig kunnat se hon ramla eller få en sticka i fingret mamma fina mamma aldrig dragit hon i håret inte ens på skoj men drar nu drar hårdare HÅRDARE hårdare och dunkar dunkar faller nästan fast allt detdär bultande tyget på kring halsen och känns hår trevar in i ögonen känns sockrigt i munnen och mamma snälla hjälp mamma mamma och skriker inte mera och andas försöker andas fast tar slut ingen luft bultande regn på ögonen och slår och slår och når inte och mamma drar åt ju dödar henne döda inte då döda...

Röster där ute röster ord. Ord gör ont formade bara därför och slår ner på hon men ser inte men ingen tror hon lever. Så ska kanske gräva ner henne sådär som dom gör. Gör ont. Ont svälja ont tänka på andas och orden orden. Monster säger mamma. Monster vederstygglighet hatar. Förstöra det nånting. Nånting inte så tydligt. Pappa säger men din egen dotter vår egen dotter. Och bara skräck där. Och Minelle skriker och steg försvinner skakar i trappan och sen kanske inte mera för de lyfter bär hon och tror dom ska gräva ner henne eller kanske slå på henne slå sönder och vill inte vara med vill blunda blunda fast ögonlocken liksom tjocka river på ögonen och börjar prata igen. Eller bara skrika. Kommer inga riktiga ord. Gör bara ont med nåt som river upp läpparna halsen fast måste prata ändå för mamma för pappa dom där orden kan inte skydda sej mot dom orden måste lyssna måste GÖRA NÅGOT.

-Ta bort den där saken, säger mamma. Jag vill inte ha mer med den att göra. Jag har försökt leva så bra jag kan. Jag har inte förtjänat att straffas så här. Du får kalla mig en jävla barnamördare, då... men ta henne ur min åsyn!

-Mamma är lite trött, säger pappa och har mjuk liksom söndrig röst när han pratar med henne och skakar hon skakar för han vill inte lyfta henne vill inte snudda vid henne med armarna. Mamma är lite rädd... du skrämde henne, tösen... du måste förstå henne, hon blev rädd. Du måste hålla dig undan ett tag, för mammas skull, det går väl bra?

Det går väl bra. De tog ner henne i skrubben bakom grovköket de låste in henne med mörkret med dammet och mumlet kom tillbaka ibland mumlet och långa trängda skrik. Mumlet. Fortfarande pyjamas fortfarande äppelmasken kring henne fast inte om halsen pappa tog bort den då pappa ville inte att hon skulle dö. Riktigt än. Ropade där utanför ibland. Ropade till mamma men hon är ju ett underverk flickan vi kan visa upp henne hon kan förändra världshistorien ingen har nånsin sett något sånt vi ska vara stolta hör du stolta. Och mamma skriker uppifrån trappan knakar där knakar över henne. För är ju fruktansvärt. Inte mitt barn står inte ut med det visa det inte för mej igen. Hatar. Säger hatar många gånger. Så hatar henne. Och dammet som kryper och mörkret över ögonen bara fina tunna sprickor gult ljus och mumlet. Hemska mumlet hemska i henne. Förstör där det bränner. Och slänger bort äppelmasken och låter som den väser åt hon så mörker igen mörker inte minnas mera.

Vid portarna

Han hade inte behövt vara rädd, men det hade han varit, hans hjärta hade klappat tills han aldrig trodde att det skulle lugna sig... men vid portarna med sitt silvriga hönsnätsgaller och sina svetsade spikar på pelarna såg han en fint byggd ung man, klädd i den där grå kostymen som var civilisternas uniform på Basen. Mörkhårig, lite snubbligt tankspridd i gången. Ett glimmer av gatlykteljus på ett identitetskort av nästan silvrig plast i hans hand, den andra ryckte som om den smekte armen på någon osynlig dam vid hans sida. Generalen saktade in, han måste ha sprungit, och ropade och förstod inte vad hans röst sade:

-Miles? Miles? Känner du till det här... något med det här... Miles? Du var god vän med servitrisen på officersmässen... civilisten Lorelei... inte sant?

Hans son vände sig om, lite långsamt. Vakten i den glasade hytten hade upptäckt dem. Det var ett finskuret ansikte han hade, inga andra ord stämde riktigt. Finskuret, genomskinligt i huden, och med svultet stora ögon som rymde allt som måste vila osmält i hans hjärna. Rose, om hon fötts till man. Hans Rose. Rex och Comes hade aldrig haft det där Roseansiktet, de var grova och lite upplösta kopior av hans egen härjade spegelbild. Han visste inte om han hade trott att han älskade dem mer. Det fanns inget uttryck i det där blodbelysta ansiktet, det skulle kanske ha förstört det, om han inte skulle räkna någon vinkel av... var det förakt? Kunde det inte vara. Hans son, Miles Almanzour, det fanns inga helveteskretsar dit han skulle falla, för man kom inte djupare än Basen. Det fanns en stor slö pöl bredvid pojken fötter, en regnrest av något slag, och strålkastarna speglade sig i den. Det kläcktes många skadade virvlande kvinnogestalter där, röda i bröstet, röda i ögonen, och de falnade och dog och han var tvungen att se upp igen.

-Man kan säga att jag känner henne, far, svarade Miles och han använde ordet som om det var kallare och starkare än "general". Hon har blivit... mycket viktig för mig. Jag vet inte vad du tycker om det, och om sanningen ska fram...

-Men vart är du på väg? Jag ser att du har ditt kort med dig... du ska väl inte lämna basen nu, Miles? Jag menar, på natten... i det här vädret...

Kortet skar luften när pojken vände sig om helt, och det var blekt... vitt i hans tankar, vitglödgat... det var inte det han tänkte på, det var ett kort av annat slag. En papperslapp. Lite skrynklad, inklämd under en flaska som kanske hade skadade virvlar kvar i några klara droppar på botten. Skriven med en kvinnas handstil, om han kunde bedöma sådant, en jäktad och hårdögd och kanske grym kvinna, men han kände henne... han kände henne inte... det var bara som om han hade lyssnat till hennes tankar så länge att det hade blivit ett tinnitiskt eko och ett mummel under hans pannben. Han hade glömt. Han skulle glömma. Bäst att se på kortet ändå, för han ville inte fastna i Miles' blick.

-Jo, far, jag går ut... ett tag, sade pojken och nu lät det som om orden kunde krökas tills de betydde vad som helst. Jag är vuxen nu... jag vet inte om du kan hindra mig. Jag är *civil*, vet du, jag lyder inte under dig. Och... och du är min far, visst? Du skulle inte...

Vinna tid. Han skulle vinna tid. Han visste inte varför, längre, men något kändes skadat i honom. Han försökte sträcka ut handen och snudda vid sin sons axel, men världen liksom tätnade till en rivande piska, hans arm knyckte till som om den hade bränt sig. Inte se på Miles, inte se på vattenpölna för de speglade... speglade. Han hade fortfarande handen knuten kring något papprikt torrt, och han vägrade att tänka på det, men tankarna drev ju dit ändå. Kanske öppna handen, senare. Kanske låta det där förbannade pappret ruttna i någon vattenpöl. Han skulle ha varit tacksam för sina blodstrålande drömmar nu, för detta var en mardröm med hans son som drog sig bakåt tills det var som om han ville skära sig på gallret i de breda portarna.

-Jag vet inte vad det är du tänker, Miles, sade han och hörde sin röst darra. Men kom hem. Jag vet att jag aldrig har varit mycket till far åt dig... men tänk på din mor, tänk på Comes och Rex. Du är viktig för dem. Om du lämnar Basen... för det är det du tänker göra, inte sant? Om du lämnar Basen så kommer de att bli ledsna. Särskilt din mor, tänker jag på. Hon fick ju aldrig så mycket tid med dina bröder... det är nästan som om du vore hennes ende son. Vill du göra henne ledsen?

Miles sparkade med en mycket blank känga i den röda pölen, och vattnet fradgade sig som om någon hade spottat där. Han tittade ner, det kunde inte finnas många känslor kvar i honom. Kanske skämdes han. Han sparkade på vattnet igen, som om han ville göra något illa, och generalen insåg att det kom nya ord i hans mun. Han ville tränga dem tillbaka, men det var inte alltid så enkelt.

-Har du glömt den japanska körsbärsträdgården? Har du det, Miles? Tycker du inte om den längre? Om du lämnar Basen, då kommer det aldrig att få se den igen. Det är krig där ute, Miles. Bomben... det finns inga körsbärsträd i ett krig. Jag vet inte hur du väntar dig att leva om du lämnar din familj, men du kommer inte att hitta någon mer körsbärslund som den vi odlade tillsammans. Jag säger bara det för... för att jag inte vill förlora dig. Jag tror inte att du vill förlora din familj, heller. Miles. Jag tror inte att du vill förlora din körsbärslund.

-Geishaträdgården! for Miles ut och något i hans röst var inte mänskligt längre. Åt Satan med din Geishaträdgård! Jag behöver inte den längre! Jag har en kvinna i stället nu! Jag behöver inte de där jävla drogträden!

Generalen hann tro att han skulle anfalla honom, men det var ett ögonblick... så verkade pojken lugna ner sig, så knöt han bara händerna kring flikar av sin grå kavaj och vred sig bort mot porten i stället. Horisonten var

skadad av pålsigt koniska barrträd och fjärran berg, men mellan de där spetsarna lyste något brännande gult. Det var inte dags för soluppgången ännu. Inga fler ögon, i alla fall, tack. De hade varit vässade på slutet, men det var inte drogerna, de gjorde dem mörka och mjuka som enbart pupill.

-Miles, du vet att jag alltid har hoppats att du ska hitta en flicka som är vacker och klok och som du tycker att du passar bra ihop med... Miles, hör du på mig? Jag har sett er båda tillsammans... jag är inte så gammal att jag har glömt, jag vet väl vad jag ser...

Tystnad, och de där nästan glasiga händerna ryckte som om de försökte pressa en mask av något slag på det där glömda ansiktet. Några ord till, då, sedan skulle han vända sig själv. Och gå hem. Och Gud, gå hem. Det där skenet hade svalnat på himlen, men det bubblade fram ett annat, närmare skugggravinen som var flygrakan med sina diken.

-Miles, jag tror inte att hon är bra för dig... Miles?

Rösten kom, och han backade som för att fly, han trodde att Miles skulle vända sig om, men den steg bara från det där osynliga ansiktet. Ingenting att frukta. Ingenting som kunde skada honom, bara en röst som hade parfumerats med galenskap, och hans hjärta slog vansinnigt igen. Det skulle aldrig lugna ner sig, han hade väl inte förtjänat någon vila. Det gjorde honom illa, det krossade hans tankar när de kom till ytan, och han fick kämpa som i en dröm för att minnas rösten:

-Jo, far. Hon är visst bra för mig. Det är ju inte som om jag hade något val, eller hur? Hon har inte skadat mig lika mycket som din förbannade Geishaträdgård, eller hur? Hon har inte skadat mig alls. Hon har lovat mig evig fördömelse och onda njutningar om jag... om jag... Hon har lovat mig allt det där underbara vidriga som kommer i drömmar om jag... om jag bara...

-Miles, lyssna på mig! Var är hon? Var är meniga Lorelei? Jag hittade en lapp på...

-Du lyssnar inte på mig, far! Jag sade att hon lovade mig... hon lovade... men jag ska inte jag ska inte säga vad hon lovade men slutet slutet GÅ HÄRIFRÅN fan också GÅ HÄRIFRÅN NU innan jag innan jag INNAN INNAN kom inte i närheten av mig! Hon kommer snart kommer kommer skulle vara här redan men kommer jag lovar... gå härifrån då!

Och skadar honom skadar med rösten och Miles springer mot portarna och han vänder om och springer själv. Regnet slår upp omkring hans kängor och rösten piskar på honom, men han kan inte tänka längre. Kunde inte. Kunde inte tänka medan en vamp –en vampyr, var det– med Loreleis hårda ansikte dansade i hans minne. Ljusets fortsatte att tändas på himlen, och nu kom knallarna också, svagt, svagt, inte så höga som pulsslagen på hans trumhinnor. Meningslöst att försöka locka fram drömmarna och lyssna på orden i dem. Meningslöst, för det fanns inte så mycket tid.

Han når fram till det rätlinjiga, mjöligt gulgrå officerskvarteret, och tecknar automatiskt åt vakterna som alltid brukar stå där, men det är så tomt. Han hittar till sitt hus, fast osäkert som när han var pojke och de just hade flyttat till den där betongplanen där bara numren skilde husen från varandra... han biter av den tanken, han vägrar. Han kortar upp dörren och går in. Hans hus är mörkt, det enda ljuset är det blodmetalliska som faller in genom fönstren. Han tänder inte lyset. Han ropar, men Rose är inte hemma, självfallet inte Rex eller Comes heller. Möjligt att han aldrig trodde det. Han kliver över mörk bråte i hallen och öppnar dörren till källartrappan av blöt betong. Den gnisslar en aning, det är det enda ljudet.

I källaren tänder han, för annars kommer han att snubbla. Bara knivseggav av ljus i de smala glasen högt upp under taket, men lamporna strålar gult över honom, planetärt. Han vacklar ändå, en gång slår han in ett räcke med klädgalgar så att de skriar som krossat glas. Slår mot varandra, och han hör sig själv flämta. Det finns en otäck lukt, men han känner den först när han kommer ner i källaren och den ger vika för frostigt fuktig luft som nästan känns hälsobringande. En märklig lukt, kanske skulle han kunna vänja sig vid den. Ändå obehaglig. Lite matigt, lite av järn, men han förstår inte varför det ska störa honom så. Så där. Skrämmar inte.

Men General gör inte inte detta så låt bli då för om du om du vi får straffa. Straffa er så låt inte General låt henne inte.

Henne? Han förstår inte. Förstår inte varför han bryr sig. Så borde inte. När fram till dörren, till Miles' källarrum, och den står öppen. Trampa hårt på tröskeln, han vrider något snett i foten, det känns ju som om det blöder där inne. Och tänder ljuset, här också, och tycker att han flämtar igen. Men det är inte märkligt. Hans hjärta har ont av sina egna slag. Ljust här inne, kallt, kallt. Den rivna svängstolen mitt på golvet gnisslar av luftdraget när han går förbi. Det är mörkt längs väggarna, de upphängda plateaskärmarna har slocknat till mulna himlar. Han sträcker sig efter en strömbytare nära de där ståltvinnade kablarna –de som ser ut som om de ska flå skinnet av hans hand om han snuddar vid dem och ger dem liv– och de lever igen med sitt stimuflimmer. Lite av grädde, lite av droppande mjölk, blekt blod och gnistor, och de susar och beslöjar en röst som inte finns.

General General hon vakar och ser hon ser på klippans topp fjälligt glänsigt skön kammar sitt hår sitt gyllene hår och vass kam av blankt så blankt.

Han välter ett bokstöd från hyllan på skrivbordet, det skramlar som vansinne igen, och han tar inte upp det igen för hans andedräkt har blivit hemsk och han fruktar att något har gått sönder i hans huvud. Han blåddrar lite i böckerna, som ett barn som inte kan läsa, han fingrar på en liten fuktig lerskulptur som är ljus och märklig som

de där man gjorde av saltdeg i kindergården, och den föreställer en dryad, eller kanske en Daphne. Bröst som knoppar, lockiga kvistar. Han har aldrig vetat att Miles var konstnärlig, men han borde ha förstått. Så letar han i skrivbordslådorna tills han hittar de nya pipettflaskorna, förseglade med plast, två nyanser av mörker innanför det bruna medicinglasat. Han tappar upp dem på provrören i deras lilla ställ, ärggrönt och drömligt rosa, och han är inte tvungen att blanda dem, det är vackrare så här. Han drar den skriande stolen mot skrivbordet och sätter sig där, men han rör inte provrören. Inte än. Dörren skälver, men det finns inget drag.

Ni är blind General och ja jag förstår jag förstår men öppna ögonen den där rösten som skriker i drömmarna ibland och ögonlocken väger ju alltid många ton då *för hon hon hon och körsbärspojken din din son*

-Kom, min älskade. Jag väntar på dig. Träd in i min dröm.

Han tar drogerna, med näsan ihopknipen mellan två fingrar för att slippa känna någon smak. Lite av socker, kanske. Lite av källarens bitterhet. Och lutar sig tillbaka i stolen, och den skriker och flämtar som om den hade lungor, och väntar. Elden. Det brukar börja med elden på väggen. Uppe i sovrummet. Sedan ormfjällsklanger från kedjorna, märlor djupt in i murade väggar, länkar som har glödgats tills de nästan smälter samman.

Och det kommer. Det kommer. Inte eld eller kedjor, men en kvinna rinner som en vålnad från skuggan bakom dörren. Knappt tjugo år gammal, blond, kanske vacker. Bekant ansikte, och det förstör lite, men det förändras alltid, hon blir lång i ögonbrynen och vass i näsroten, hår av svavel eller kol, ögon som sminkats som om saker skurits upp kring dem. Vit klänning, än så länge, som dygd och oskuld och andra ting som inte har med henne att göra, och hon svävar på små trippande rapp med skoklackarna. Ett förkläde som en fälld vinge. En kniv... ja, det börjar likna något nu. Hon har en kniv, inte särskilt ren, en trekant stål som kanske inte är gjord som ett vapen, och hon ser honom och hennes ögon smalnar och dras ut. Ögonvitor matta som elfenben. Ett litet rödblommigt bitmärke på kinden. Han tror att han ler.

Men General General låt inte låt inte hon SLUTA SLUTA för Lorelei Lorelei SLUTA!

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,

Dass ich so traurig bin,

Ein Märchen aus alten Zeiten,

Das kommt mir nicht aus dem Sinn.

Kniven vinklar sig kniven visslar ner han ser han ser luften river omkring den bleka luften och faller faller.

Men nej. Knäcker provröret i handen och blankt rött blankt och bränner och stöter och *igenom*. Ramlar hon ramlar. Bultar kring glassplittret. Försöker klösa ut. Kratsa ut med kniven *ont gör ont. Men måste. Generalen vår frihet.* Och försöker böja sig fram se minnas ett namn namn fast gör ont. Glaset har fastnat som damm, dimma, på hans ögon. De belönar honom nu. De berömmar, de jublar som en ängel av skadat kylbränt kött och en ängel av stål, och de ska ge honom hans lön, de ska fylla hans ögonglober med drömmarna för hans armar är omöjligt slitande tunga, hans hjärna krossar nacken mot den löjligen vinglande stolsryggen, och vila, vila, drömmarna.

Ni behöver vila, General. Dödade hon högg slog på hon på mej själv. Vila, General, svår dag imorgon. Lyssna inte. Dödade hon gjorde så ont fast bara för dej.

Och han hade sina drömmar, och det var gryning utanför de tunna källarfönstren när han kunde blinka bort dem och se vad han hade gjort med flickan från cafeterian. Det skulle bli värre. Ovanför trappan hittade han Rose och Rex och Comes, några av vakterna också, och solen såg ut att stråla rakt genom deras ögon.

Cylindriskt rum, nära slutet

-På väg bort nu. På väg att sluta. Var beredd, Mistigri. Vi har skadat honom mycket.

-Ville inte... ville inte...

Har hängt där frusit på natten för morgon nu alldeles strålgul blixtrig himmel och moln och solar och eld uppe högt mot molnen eld el och inget som går in och bränner sönder henne men snälla skulle vilja. Skulle gärna vilja. Hänger kring halsen på det spetsiga smala svarta och gör inte ont längre för inte så många. Inte så mycket. Hette nånting nåt fint sprittlande ord det som man har i sej. Som små hår som känner. Och har inte så många såna längre men gör alldeles ont för där inne i mjuka innanhuvudet bilder saker ser fastnade. Fastnade i huvudet på han på Generalen. Och snälla snälla inte drömmarna för drömmar fast gör inte så ont. Och han ser... nu... han ser ju...

-Ville inte... skada... för att...

Och saker hon vill tänka men ingen mer Tant kanske inte mamma pappa Minelle bara glömma och inte det där namnet. Tretoniga alldeles fina. Om tänker igen så ska riva loss händerna ska ramla ut ur folieljuset och kanske spetsa fastna spetsas nere på lampan för alldeles blodigt ljus. Så inte tänka. Luckan över på henne kittlar kyla på huvudet genom håret så tunt. Och slår huvudet i den vill riva med tänderna vill bita fast inte mycket inte mycket ansikte känns som Tant. Känns som Tant sista lilla tiden och gör ju inte ont fast vill inte tänka inte mera solspår på himlen bränner bränner. Komma ut. Liten öppning och klättra och glida ner utanpå på tornet och springa kanske klättra på stängslet sen ståltråd riva loss huden köttet på benen fast ändå ändå hellre. Och ut och fri. Så inte tänka för rösten...

-Du lönar mig dåligt, Mistigri. Har jag inte lovat dig frihet? *Oss* frihet. Vi behöver friheten, båda två... vi har haft en symbios. Men jag ska befria dig, jag ska befria världen. Då måste du lyda. De lydde alla... de lydde dig. Flickan, pojken, Generalen. Vi har ett enda steg kvar, och det blir svårt... men det blir svårare att falla. Det blir svårare med frosten som rinner som mossor på din hud. Det blir svårare när dina ögon stelnar och spricker, och när du tuggar din tunga tills den sväller i halsen på dig, och du tror att du har besekrat hungern men det är mättnadskänslan du har sugit in i dig... du kommer att slockna allt oftare, och bränna det du har under skinnet. Sedan håret som faller av, och tomheten, och du kommer att skrika... du kommer att skrika... jag kan fördröja det, en liten tid. Vi har kommit mycket nära varandra. Jag kan få det att vara i många år.

Vill slita igen river med händerna och ser sina fötter skurna av ribborna skyltarna skurna på hon hon skuren. Gör ont. Gör ont när pratar så där och snälla snälla men inte tänka. Tänka. Göra det som det ska göras och släppa lös. Frihet. Har glömt inga riktiga riktiga ord längre men kan göra det ändå. Och öppna. Och frihet.

General Almanzour

Begraver inte kropparna. Slingar inte någon för ska inte få veta. Miles... pojken borta och bryr sig väl inte om det heller. Min son. Men ska få leva. Men ska få leva för inget straff kan vara så grymt nu som att låta honom leva och minnas. Om han talar med någon måste han förklara servitrisen i källaren. Glassplitter och en kniv. Njöt inte av det ryckte ryckte som om det fortfarande fanns liv. Lämnar huset låser. Tror inte han ska behöva återvända. Trampar i regnbrunt blod i sprickor i asfalten och gryning nu gryning och himlen mörk av rök. Andas. Luktat regn och bränd balsamerad skog och skräck för skriker där borta. Skriker människor. Soldater. Hans soldater. Kan bara inte bry sig.

Hon tror hon kan svika dig. Och självfallet, självfallet när du vet att ditt hjärta börjar slå som om det vill krossa något i bröstkorgen. Hon tror hon kan svika dig och roa sig med en annan man... din vän, var han rentav, en gång, men en annan man och nu brer hon ut sig på det där överkastet, som ett stort spindelnät, och blundar och visar sina ljuva ögonlock och annat, för det är ju inte som om det är ditt ansikte hon behöver, och du känns nog likadant för henne. Likadant. Som din vän. Hon utnyttjar er, som om ni vore kadaver. Båda två, för hon är vacker, och då tror hon att hon har makt över er... ska hon tro det? Visa henne då! Visa henne vem som har makten! Som kadaver, fast ni har bytt ansikten som masker. Ska du låta dig behandlas som ett kadaver? Kniven... kniven är ju så nära, och du har inte märkt det förrän nu, men hennes bröst är tomt. Inget hjärta som kommer att vrida kniven med sina slag. Inga nerver. Hon känner ingen smärta nu. Hon kommer aldrig att göra det då. Hon rör sig som om hon dansar, i sin horisontella värld, och inga ögon som behöver se dig...

En väldig asfaltsplan att korsa för att nå officersmännen. Läkarnas Institution skymtar där borta, nästan bakom honom, bara en kloss blekgult tegel. Tak av tegel, fjälligt och blankt som en fisk. Själva ytan. Den där kvinnliga läkaren som hade förlorat sin skyddsling, missfostret... han undrar om man kommer att hitta henne... men det spelar ingen roll nu, läkaren är död. Såg henne arkebuseras. Tumla ihop i en hög med handbojor som klirrade. Såg henne henne förstår inte varför. Med ögonbindel som täckte nästan till näsborrarna.

Du har ju allt samlat där. Burken med honung, Avette, etiketten ser ut som folie om den gjordes av guld. Och honungen är kallare mjukare guld innanför glaset. Med liksom dagg på, så kallt. Hon förtjänar det. Du måste göra det även om du inte vill, för hon förtjänar det, den lilla ungväveln, hon kommer att bli fruktansvärd om hon får växa upp annars. Du gör bara mamma och pappa en tjänst. Håll den mellan händerna för att den ska tina. Den blir svår att gräva i med skeden annars, nästan som glass. Och dina händer ger inte mycket värme. Och skeden också. Skeden, inte riktigt blank, en sådan liten som man har till te eller tårta. Lägg den på fönsterbrädet. Helt nära spjålsängen, så där. Bara så stor att själva skedbladet är som hennes ögonlock. Kanske gröpa ur hennes ögon först... nej, nej. Värre om du tar påsen. Påsen som spjärnar och sprattlar vid dina fötter. Och häng upp den på mobilen. Sådär. Och byggtejpen... hon kommer att vakna när du tejpar igen hennes mun och klistrar upp ögonlocken mot ögonbrynen. Som är små och ser plockade ut. Hon förtjänar det. Henriette. Hon har alltid förtjänat.

Kalt tomt på officersmännen. Tomt i cafeteria, självfallet, men frysboxen surrar och väser som om den ska smälta. Han ser inte en människa på vägen till sitt rum, inte en officer och inte en städerska, och något bultar lite snabbare i hans huvud för varje andetag. Gör ont. Ja, det borde han ha förstått, att det skulle göra ont.

De säger till dig att stå stilla, och deras röster är liksom metalliska, som på robotarna i radioserien. Trähus som ser ut som stall där bakom, i bakgrunden, allt är liksom format som på en teater, och sedan kalla taggiga staket och sedan något grönt som kanske är åker eller bara mark. Och de håller i armarna på dig, och du vill blunda och någon rycker upp dina ögonlock så att du tror att de rispar ögonen där bakom och mamma mamma låt inte mamma men hon har ramlat hon kan inte riktigt slåss inte riktigt slå de de hoppar liksom på henne de har stövlar hon blir krossad mamma...

Luktat plast i hans växelrum. Luktat som Thyrsen och alla skärmarna har smält och flimrar än flimrar skräddade skurna skrikande kvinnor och kan bara inte tänka. Inte tänka nu snälla. Bättre än gryniga lukten av bränt kött, bättre än det där nästan matiga som är järnigt blod. Järn. Och blod. Nyckelkort i en dörr och in i smalare mindre rummet så mörkt fast små teaterlampor kring knappen. Och måste smaka gummi för hans fingerspets, och kanske vingla lite och spraka i sin infattning innan tändningen sätter in.

Mamma igen fast kommer emot dig den här gången kastar sig. Vinglar river fina snöfina täcket på luften river i och du kastar du slår med äppelmasken som ler och har gypaskor för inget annat inget annat vapen heter inte så inte vapen inte mot mamma fina mamma och varför varför måste du ha gjort henne arg för du ville inte kunde inte veta inte veta att det var förstört i ditt huvud och måste hata dig nu måste riva sönder så något kring halsen på dig och bultar bultar och sen river sej upp ur halsen lungorna hjärtat och mörker och vindlar in i mörkret ända in och slå loss och det är dammet som kryper sej på dina händer som förökar som letar in och det är brända köttet genom luften grynigt nästan sött och det är flickan i kedjorna sliter sej loss smeker sönder sej själv med kniven vassa hårda kniven ich weiss nicht förstör förstör stabat mater dolorosa iuxta cruce[m] lacrymosa befria befria och du måste befria säger vi jag ängeln av stål ängeln av plågat kött befria för symbios ett enda väsen och kan inte befria en av oss nu kan inte välja så båda säger jag båda och krossa himlen bränna den och splittra jorden som kalken med hans vredes vin ty den är mogen den skall falla den är befläckad och den skall

skrapas ren ty jag är lagen och profeterna profet bultar långt bak i huvudet och kan nå ut och kan nå fast det förstörde Tant och snälla inte förstöra mer inte riva mer som spindelnät i alla de där huvudena...

Han ser knappen. Han sätter sig på stolen, och det känns som en röst som gnisslar i hans ryggmärg. Han slår på den och hör det fjärran väsandet och dånet.

Hör väsandet och smälter börjar smälta tina ingen hetta mera bara rinna nu nästan halka men KLÄTTRA KLÄTTRA och rösten finns inte stiger ju stiger till ett skrik. Stiger. Ut på tornet i gryningen halka på järnet på kanten och sen rinna nerför halka på tornet och gripa fönsterbleck skruvar som river henne men ner ner på låga taket språng och ner på marken. Nåt som går sönder i hon nåt som knäcks. Väser i benet men tar sej ändå upp och springa nu vackla springa inga väktare. Kan ta sej över. Förbi porten. Kan stå utanför i gröna strålande mot luftgrå bergen och se Bomben glittra bort som dykande fågel upp på himlen högt högt upp och så neråt igen och sen halta vidare för gör ont för gör ont fast frihet sprängande luft i halsen frihet.

Vindtunnel

Tunneln var väldig och nästan kvadratisk i sina öppningar, utförd i stark och klar betong, tatuerad med graffiti. Det hade gått en järnväg där en gång, bredvid en cykelväg, men rälsen var försvunnen sedan länge, den fanns bara som röda ränder över de brutna syllarna. De hade brutits av ogräs som vräkte stenkrosset åt sidan, och där ovanför strålade ett underbart porträtt av en kvinna med tunga ögonlock och hår som ett nattens blanka torn. Hennes hud hade fått högdagrar tills den glimmade i en snäcknyans, och under henne hade man sprayat LA CALAVERA. Men det hade stänkt plumpigt rött över ansiktet och väggen. Spray det också, kanske.

En glasigt monokrom pojke i grå kostym trampade på betongskärvorna och gick som om han vacklade. Inte skadad. Inte sjuk, utom av minnena. Men han vacklade, marken skakade kring honom... under honom, han var inte begravd än, han låg inte i jorden. Han ramlade, han haltade och det fanns två fruktansvärda lukter i honom, en för varje näsborre måste det vara. Järn, rost. Han hade tvättat händerna i ett dike, för att få bort det som klibbade på dem, men vattnet var filmigt av pärlig spillolja och aztekiskt av rost, det måste vara den stanken som hade besmittat honom. Befläckat. Den andra lukten var värre, det var tvål, hennes liksom apelblommiga svävande doft. Från Geishaträdgården. Kanske hade hon stannat där, fastnat i alléerna som frestade och dödade, för hon kom ju aldrig. Och marken som riste uppe kring honom. Bilarna flydde i flock. Det skulle inte ha låtit mer om tåget hade rusat fram på honom, över honom. Det blåste också, det var som om draget från trafiken letade sig ner genom asfalten, och det visslade genom det rostiga hönsnätet i stängslet. Ett lågt, vassflikigt stängsel. Vanskapligt, det hade gått sönder om han hade rivit i det med händerna. Och på andra sidan kröp en ung flicka.

Han visste inte när han lade märke till henne. Hon såg ut att ha svårt att röra sig, till och med att krypa, och hennes ena ben bara släpade efter henne. Också det hade ett snigelspår av rost. Hon såg honom inte, det var något skadat i hennes blick för den släpade i marken, så han kunde stirra. Så länge att han var säker på att den där skuggan var kvinnligt formad, och sedan länge nog för att veta att hon inte var hans Lorelei. Hans Lorelei... om någon hade behandlat henne på det där sättet... men den här flickan var liksom inte viktig. Han tittade bort, nästa gång hon tog tag med händerna i det blödande väggruset och släpade vidare, och snabbade på sina klumpande knattrande steg, och försökte se det som svävade körsbärsblommigt udda framför honom, stadens beniga siluett och kullarna och något som kanske var en skakig soluppgång, men hon satt fast på hans ögon. Soldat, antog han, eller kanske kadett. Hon verkade underligt ung. (Comes och Rex hade sett unga ut på slutet, när deras ansikten var kalla, för de hade aldrig *förstått*.) Uniformen var i trasor, som om hon hade kravlat flera kilometer av sådana vägar, och hennes hår var stramt klippt och obestämt ljusst. Något hade verkat svultet och förstört i hennes ansikte, men det var inte vanställt som kroppen. Bara märkligt. Nu stannade han, hon kom ifatt, och han såg på henne igen.

-Kommer du också från Basen? frågade han och ropade som om orden kanske skulle rivas genom stängslet och bli misstänkta.

-Basen, viskade flickan och hennes röst var inte mänsklig men det var ett svar.

Hon kunde ju vara en krigsfånge. Det hade skett en del sådant på sista tiden, i hans Bas som han skulle älska. Han ville inte titta på uniformen för att se vilket läger den tillhörde, det fanns för mycket hud och kött där. (Han hade låtit Lorelei ta mamma. Bröderna hade inte varit så farligt, han tyckte inte att han hade känt dem, men mamma var något annat och då ville han inte se på.) Men det skulle förklara trasorna, det skulle förklara skicket hon var i. Om det var någon sida han tillhörde, så var det väl hennes. Han lutade sig mot stängslet som gnydde mot hans klösta armbågar, och hon stannade och sjönk ihop, fast med ansiktet lite uppåtvänt som om det fanns något kvar att säga.

-Det är för jävligt, det där som de gjorde med dig, sade han.

Flickan såg inte ut att förstå. Hon rörde på munnen många gånger, det fanns kanske inte fler ord i henne, och hon blinkade ungefär lika ofta. Ögonen var kalla och stålfärgade, men det fanns något ljuvt oskatt kvar i ådrorna på ögonlocken.

-Mamma, det är mask i äpplet, sade hon och det lät kontrollerat. Men vi ska sopa allt rent. Skrapa allt rent. Ni ska inte vara rädda längre, mamma pappa Minelle. Jag har skrapat det rent för er. Ingen mera njutning. Ingen mera smärta. Jag har... jag har... det är slut.

Sedan vred hon ögonen tills de såg rakt på honom, och hon andades djupt och fladdrigt tills någon ny röst kom upp ur hennes magra mun:

-Ja, jag älskar dig, Miles, min ljuve Miles. Jag kunde göra allt för dig, och det kunde väl du också? Visst? Visst? Om jag befäller dig, gör du vad jag säger då? Även om du måste slå... hugga... även om du måste göra dem illa... vet du, om du inte gör det så älskar du mig inte. Och då får du inte mer. Miles. Då blir det inget av med vår flykt. Då blir det inget. Så du måste... jag har två knivar här i cafét... du måste...

Han lyssnade inte. Han kröp ihop i den roststinkande stenen och kramade med händerna om sitt huvud tills han hoppades att det skulle krossas, men hon skrek... hon måste skrika, hon nådde djupare in i hans märg än vad något *fick*, det gjorde ont *gjorde ont*, och han kastade sig över stängslet när han inte stod ut längre, han ville stampa på henne om det skulle få ett slut... men det var över. Mumlet. Tyst, och tomma torra ögon där nere. Bara bilarnas vrål, och en svag vind. Hans kostymjacka hade fastnat i en lös maska i stängslet, han ville inte dra

loss den för hastigt för då skulle han kanske riva upp fodret. En svag vind, den rörde om i hennes skadade hår och i hans eget förvuxna. Och soluppgången där framme. För vilt sprattlande, över halva himlen, till tunnelns mynning. LA CALAVERA. Han stirrade på bokstäverna. Det kändes som om han blivit analfabet för ett tag.

Marken skakade. Han vacklade framåt, och jackan gled av honom, den släpade ner på henne med ärmen tills vinden grep den och rev... rev... rev loss den från stängslet. Den flög, och en stund senare flög han själv, under La Calaveras tömda ögon. Ett dån som någon allsmäktig djävuls röst, och sedan, omöjligt, gick världen i vitt.

*Yo no naka ni
Taete sakura no
Nakariseba
Haru no kokoro wa
Nodokekaramashi
(Narihira)*